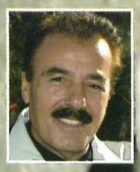
www.platformdergisi.net

PLATFORM

Beyköylü Cumali'nin oğlu
Ferdi Tayfur

Basında bir duayen
Oktay Ekşi

Göç çocukları!

Seul'a transfer olan Şenol Güneş'ten özel açıklamalar

Zeitschrift für Wirtschaftsleben und Kultur | İş Dünyası ve Kültür Dergisi | Yıl: 2 | Sayı: 8 | ISSN 1613-8112| Deutschland, Belgien 4,50 EUR • Holland 5,25 EUR, Österreich 4,70 EUR | 65026

Leasing & Finansman ile hayalinizdeki araca daha çabuk kavuşun.

Hayalinizi taksitle gerçekleştirin.

► Bir transporter satın alacağınız zaman, sakın kaliteden tasarruf etmeyin. Ancak kaliteli bir transporter uzun ömürlülüğü, konforu ve emniyeti beraberinde getirir. Böylesine büyük bir yatırımda uzun vadeli düşünmek kendi yararınıza olacaktır.

► DaimlerChrysler Bank'ın esnek finansal olanakları sayesinde bir Mercedes-Benz hafif ticari araca sahip olmanız daha kolay. Siz de işletme sahibiyseniz, düşük Leasing taksitleriyle bir transporter kullanarak, yıl sonunda tüm taksitlerinizi yüzde yüz vergiden düşebilirsiniz. Vakit kaybetmeyin ve hayalinizi hemen gerçekleştirin. Ödemelerinizi taksitle yaparak, siz de şirketinizin istikrarlı büyümesine olanak sağlayın. DaimlerChrysler Bank'ın sunduğu cazip ödeme modelleri ile ilgili ayrıntılı bilgi için en iyisi Mercedes-Benz Yetkili Bayii'nizi ziyaret edin.

Mercedes-Benz

Magazin, spor, haberler, oyun, müzik...
Hepsi AYWORLD'de!

AYWORLD, AY YILDIZ'ın cepten internet dünyası...
İster kontörlü hat kullan, ister faturalı...
İstediğin her şey, her an cebinde, elinin altında...

- Cep telefonu şirketi ve markası farketmez, herkese açık!
- 3 ay bedava, sonra istersen ayda sadece 2,99 €! Sözleşme bağlılığı yok!
- AY YILDIZ'lılar için tüm data trafiği (GPRS) bedava!

Sen de AY yaz 85885'e gönder, hemen indir, hemen kullan!
İşte bu kadar kolay!

3 ay bedava turla!(1)

www.ay-world.com • Bilgi ve Sipariş Hattı: 01805 / 71 77 77 (dakikası 0,12 €)

1) Bu teklif, 31.03.2007 tarihine kadar, AYWORLD'ün yeni akdedilen ya da varolan EPS'ye ait bir AY YILDIZ mobil telefon sözleşmesi ile birlikte kullanılması koşulu ile geçerlidir. Örneğin AY YILDIZ Prepaid tarifesi: Türkiye'ye yapılan aramaların dakikası 0,29 €, Almanya içi sabit hatlara (özel numaralar ve (katma değer) hizmetler hariç) ve diğer Alman GSM abonelerine yapılan aramaların dakikası 0,25 €, katma değer hizmet AYWORLD Flat (WAP portalı wap.ayyildiz.de ‚AYWORLD' içerisinde yapılan sörf esnasında oluşan GPRS data trafiği ve bir adet ücretsiz SMS aboneliği dahil) aylık 2,99 €. AYWORLD bünyesinde yapılacak olan downloadlar, download başına 0,00-9,99 €. AYWORLD'ün feshi her an 22500'e ‚STOP' içeren bir SMS yazılarak yapılabilir; fesih işleminin ay içerisinde yapılması durumunda, aylık kullanım ücretinin tamamı hesaplanmış olduğundan kalan günler için oransal olarak iade edilemez. WAP ve Java destekli cep telefonu gerektirir. Her Java destekli cep telefonu sunulan tüm oyunlar için uygun teknik özelliklere sahip olmayabilir. Kampanya çerçevesinde WAP portalı AYWORLD'ü deneyenler üç ay boyunca aylık ücretten muaf tutulacaktır, download edilen içerikler ise ücretlendirilecektir.
2) Cep telefonunuzda mini interneti (WAP) kullanabilmeniz için telefonunuzun GPRS ve WAP uyumlu olması gerekir.

AYWORLD | ay yıldız
e-plus verbindet.

atv
AVRUPA
MERKEZ REKLAM
Merkez Reklam Pazarlama Danışmanlık San. ve Tic. A.Ş.
Barbaros Bulvarı, No:125, Balmumcu, Beşiktaş/İstanbul
Tel: 0212 354 39 94, Faks: 0212 354 39 89
ciner
www.atv.com.tr
"kalitesiyle zirvede"

editör
celebi@platformdergisi.net

Bizimkisi, bir aşk hikayesi!

Temmuz'du...

İkibinüç..

Üç beş adamdık...

Oturduk; gelin bir dergi yapalım, dedik. Üç-beş kuruş ve konacak üç-beş yürekten başka bir şeyimiz yoktu. Bir tanıtım sayısı hazırladık.

O tanıtım sayısındaki Editör yazımda, şöyle bir satır vardı:

"Ümidimizin en azaldığı anlarda, ünlü Alman şairi Rainer Maria Rilke'nin cebimizde taşıdığımız şu şahane sözüyle kendimizde güç bulduk: "Yaz gene de gelir... Ama yalnız sabredenlere gelir. Onu gönül borcu duyduğum acılar içinde öğreniyorum. Sabır herşeydir."

Sabır herşeymiş!

Bir yaz geçmiş farkında olmadan.

Bir mevsim dönmüş.

Bir yıl geçmiş.

Bir yaz, gönül borcu duyduğumuz acılarla, zorluklarla geçmiş.

O, üç-beş adamdan biri hariç diğerleri, kendi dünyalarına döndüler.

Geride bir melankolik adam kaldı...

Hüzün sahillerinde, çıplak ayakla yürümeyi öğrenmiş bir adam... Tutkusuz hayatı, anlamsız bulan bir adam... Platform, adını koyamadığı bir kavgaydı onun için. Büyük bir aşkla sarıldı Platform'a...

Kendisini ifade edebildiği, 100 yapraklı bir dünya idi bu dergi.

Her sayfasında büyük emek, titiz bir çalışma, tutku, heyecan vardı.

Her yazı sancılıydı...

Her yazı yürektendi...

Bazı yazıları, gözyaşları içinde yazdığını, yüreğinin titrediğini kimse görmedi. Hele bazı yazılar bittikten sonra, olduğu yere yığılıp kaldığını hiç kimse bilmedi.

Mevsimlik yazılar, belki bu yüzden yok Platform'da... **"Mevsimlik"** insanların yaşadığı bir dünyada, **"mevsimlik"** bir dergi olmamalıydı Platform.

Farklı olmalıydı herşey. Yeni olmalıydı. O Gymnasium mezunu Türk kızının, bayi bayi aradığı dergi olabilmeyi, ancak böyle başarabilirdi çünkü.

Bir yaz geçti işte...

O melankolik adam, çoğu geceler pencereden dışarıyı seyrederken gözyaşlarını tutamadı. Geriye dönüp baktığında, geçen şu bir yaz, bir ömür gibi dolu dolu idi çünkü. **"Adını, İstanbul koydum hasretimin"** diye, **"Gül Fidanı"** diye şiirler karaladı gece yarıları...

Çocukluktan beri **"yazmaya"** adanmış bir ömrün, **"yüzleşme", "hesaplaşma"** anıydı, Platform...

Sağına soluna baktı...

"Yazıya" gönül vermiş, üç-beş insan vardı yine yanında...

Bir yaz geçti işte...

Güzel dostlar geldiler.

Gidenler de oldu.

Derken, **Café Platform** diye bir şey çıkardı o melankolik adam. Kimse inanmadı böyle birşeyin olabileceğine...

Nice acıların, çırpınışların, ihanetlerin, yolda bırakmaların ardından **Café Platform**'un da mevsimi geldi... **"Yapamazsın"** demişti birisi...

Birisi **"ne yapmak istediğimizi bir türlü anlayamamıştı..."**

Ama, yaptık...

Ama, ne yapmak istediğimizi anlattık...

Bir yaz geçti işte...

O yazdan, **"gönül borcu duyduğumuz"** derin acıların tortuları ve güzel anılar kaldı...

Ardından **Göçenler** geldi... Sonra **Başaranlar**...

Azim, irade, çalışma, uykusuz geçen geceler...

Televizyon programcılığında farklı bir çizgi olma kavgası... Kaynağını insandan alan düşüncelerle katedilen kilometrelerce yol...

Her sıkıntıya rağmen, geride kırık dökük bir gurur ve mutluluk.

Bir yaz geçti işte...

Ayağa düşürmektense, en sevdiği şeyi yayınlamamayı tercih etti melankolik adam. Mevsimi gelince başını doğrultan başaklar gibi yeniden yayınlandı Platform. Sizler onu sabırla beklediniz.

Bir yaz geçti işte..

Öylesine gelip geçen yazlardan farksız bir yaz...

Ve sizler! Bu dergiye inanan, seven sizler!

Bizim, Platform diye bir dergi çıkardığımızı söyleyenlere, sakın inanmayın...

Bizimkisi, bir aşk hikayesi...

Bizimkisi, kışı bol bir aşk hikayesi...

Sebahattin Çelebi

:impressum / künye

sahibi / herausgeber | **iklim verlag gmbh**
www.iklim.de

yayın yönetmeni / chefredakteur | **sebahattin çelebi**
celebi@platformdergisi.net

haberler müdürü | **muhsin ceylan**
ceylan@platformdergisi.net

yayın kurulu / redaktion
sebahattin çelebi, mehmet koca, muhsin ceylan, osman saka, cihat yanık, ulrike brandhorst, öner özcan, yusuf fersat, zümrüt bektaş, şürkü uyanık, erdoğan tufan, sonja häußler, alev özdemir
redaktion@platformdergisi.net

hukuk danışmanları | **av. macit karaahmetoğlu**
karaahmetoglu@platformdergisi.net

bu sayıda katkıda bulunanlar / mitarbeit an dieser ausgabe
osman çutsay, yücel ergüneş [istanbul], **ali ünal** [ankara], **şule kılıçarslan** [istanbul], **dilek yılmaz** [istanbul], **yıldız çelik** [istanbul], **sadullah amasyalı** [new york], **faruk arslan** [toronto], **hayrettin özcan** [duisburg], **m. firdevs gülmez** [paris], **nalan gündüz** [istanbul], **nevzat dindar** [istanbul],

reklam / anzeigen
telefon +49 (0) 6105 702 99 99
telefax +49 (0) 6105 702 99 88
anzeigen@platformdergisi.net

grafik-tasarım / visuelle konzeption |
iklim gmbh | **www.iklim.de**

adres / anschrift des verlags
starkenburg str. 16 • 64546 mörfelden-walldorf
telefon +49 (0) 6105 702 99 99
telefax +49 (0) 6105 702 99 88
internet | **www.platformdergisi.net**
e-mail | info@platformdergisi.net

temsilcilikler
istanbul | **nuh gönültaş +90 533 338 80 71**
ankara | **nuri çelebi +90 532 273 77 56**
moskova | **osman sönmez +70 95 96 96 415**
fransa | **m. firdevs dindar +33 688 42 25 33**
kanada | **faruk arslan +1 30 658 11665**

Platform'da yayınlanan, yazı, haber, fotoğraf, makale ve tarafımızca hazırlanan reklamlar İklim GmbH'nın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopyalanamaz ve kullanılamaz. Makalelerden yazarları, yayınlanan ilanların içeriğinden ilan sahipleri sorumludur.

Platform, Basın Ahlak İlkeleri'ne uymayı taahhüt eder.
(c) Copyright 2004-2006 iklim Verlag GmbH

PLATFORM, Avrupa Türk Gazeteciler Birliği üyesidir.

Vertrieb: UMS Vertrieb GmbH, Deutsche Post
Der Einzelverkaufspreis beträgt 4,50 Euro
Alle Rechte vorbehalten. Nachdruck, Aufnahme in Online-Dienste und Internet nur nach vorheriger schriftlicher Zustimmung des Verlages.

Abone Ücreti
Almanya içi yıllık 6 sayı 24 EUR.
Almanya dışı yıllık 6 sayı 50 EUR.
abone@platformdergisi.net

Baskı | Druck
Druckerei Yavuz Söhne
Dieselstrasse 3a • 47228 Duisburg

Bankverbindung:
Commerzbank,
Konto Nr: 2904100 • BLZ: 50040000

ISSN 1613 - 8112
Printed in Germany

iklim:media_group

iklim Verlag
Platform Dergisi
platformdergisi.net
tahtagemi.net
iklim Production
Café Platform (Atv Avrupa)
Başaranlar (Atv Avrupa)
Göçenler (Show Türk)

:bu sayıda

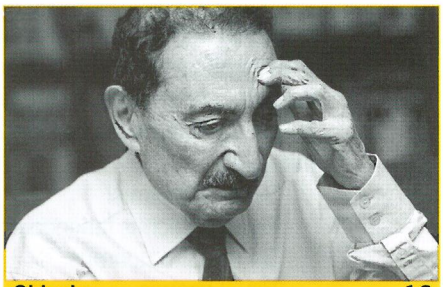
avrupa'nın en iyi ve en kaliteli Türk dergisi

FOTO: DPA

Almanya 6

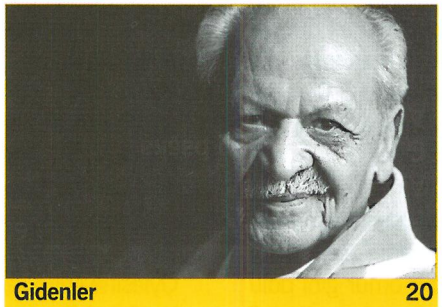
Zengin ve yoksul
Almanya'nın yeni yüzü

Gidenler 16

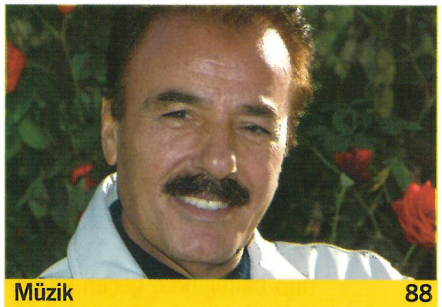
Mavi gökyüzünün beyaz güvercini
Mustafa Bülent Ecevit

_Platform'un içinden
İki yüzlü aşklar şehri [58]
11 Eylül'ün vize kurbanları [66]
Bu sene de atv'nin yıldızı parlayacak [80]
Madencinin sırrı [36]
İstanbul'un veziri: Haydarpaşa [94]
Şenol Güneş : Milli Takım'ın başına geçmekle hata ettim [102]
Devir "ekip" devri [84]
Je T'aime Paris [98] Bulmaca [106]

Gidenler 20

O, artık özgür:
Dr. Baymirza Hayit

Müzik 88

Ferdi Tayfur

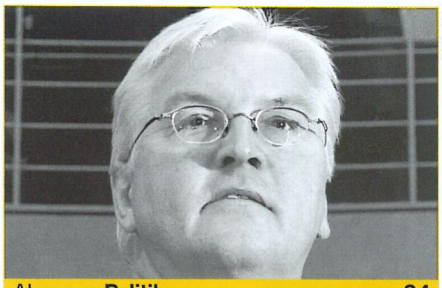

FOTO: DPA

Almanya **Politika** 24

Alman diplomasisinin gizemli yüzü
Dışişleri Bakanı Steinmeier

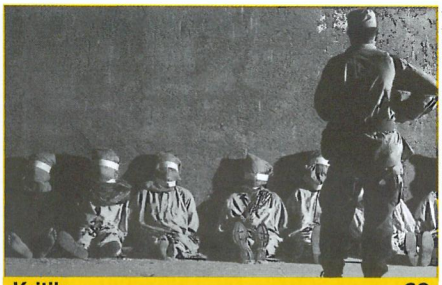

FOTO: ROAD TO GUANTANAMO FILMI

Kritik 62

Amerika
Guantanamo'dan başka Amerika yok

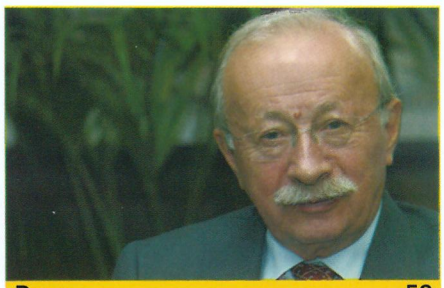
FOTO: CDU

Almanya **Politika** 12

Merkel'in gözü, AB'nin kraliçeliğinde

_Yorumlar

Bizimisi bir aşk hikayesi | Editör [3]
Şehre düşülmüş notlar | Nalan Gündüz [92]
Karılar ve Naziler | Hayrettin Özcan [34]
Ne olacak bu Avrupa'nın hali? | Mehmet Koca [36]
Anahtarlarınızı saklayın | Zümrüt B ektaş [39]

Basın 52

Oktay Ekşi
Aydın Doğan ne yazacağıma karışmaz

Başarı 40

Almanya'da çalıştı, Türkiye'de okudu
Kenan Nalcı

FOTO: MEHMET ÜNAL

Kapak 70

Göç çocukları
Mehmet Ünal'ın kaleminden yaşanmamış çocukluklar

platformdergisi.net

Zengin ve yoksul

Zengin mutfağında açlık korkusu... Almanya'nın yeni yüzü...

ekenomi servisi

Berlin'deki sosyal demokratlar ile Hıristiyan Demokratlar arasındaki büyük koalisyon, Angela Merkel başkanlığındaki SPD-CDU/CSU hükümeti, umulmadık başarıların kurbanı mı olacak? İhracat gelirlerinin yanı sıra vergi gelirlerinde de büyük sıçramalar yaşanan bir ülke, böyle "gökten para yağdı" diye krize falan girer mi?

Şimdilerde, başkentte yerleşik siyasal gözlemcilerin ortak sorusu, bu. Dünyanın en zengin birkaç ülkesinden birinde, giderek ağırlaşan bir yoksulluk sorunu yaşanıyor. Tıpkı 2004 ve 2005'te olduğu gibi, bu yıl ve önümüzdeki yıl da dünya ihracat şampiyonluğunu başka bir ülkeye bırakmayacağı kesinleşen, ama 2008'de Çin'in bu tahta oturabileceği hesapları yapılan Almanya'da, toplumun alt gelir grupları da bir "büyüme trendi" içinde. Yani yoksulların sayıları da, yaşam standartlarındaki gerileme de, hız kazanıyor. Fakat ülkenin zenginleştiği de biliniyor. Çünkü, gayri safi yurtiçi hasıla (GSYİH) veya ulusal gelir sürekli yükseliyor. Dev şirketlerin kârı ve devletin gelirleri dışarıdan bakanları şaşırtan bir büyüme içinde. Kamu harcamaları ise, özellikle sosyal güvenlik alanında, gerilemesini sürdürüyor. Ancak "aşağı tabaka" veya bir dönem çok kullanılan ama geçtiğimiz yıllarda kısmen unutturulmuş bir kavram, "en alttakiler", siyaset sahnesini zorluyor. Çünkü, o da büyüyor.

"Varlık içinde yokluk", herhalde başka türlü olmaz.

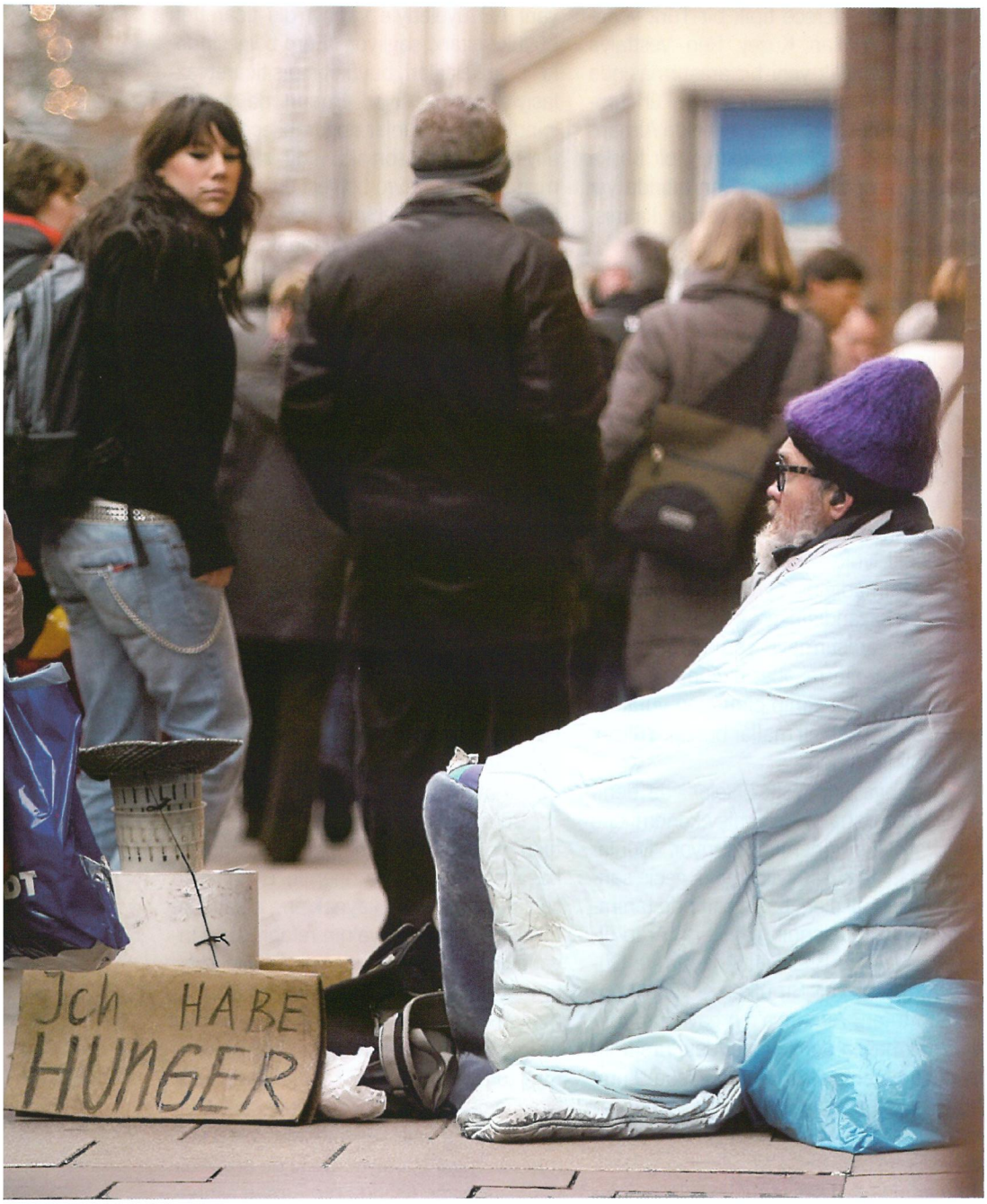
Korkutucu boyutlar söz konusu. Toplumun yüzde 10'luk bir kesimi adeta silinmiş durumda. Ülke yöneticileri ve iş âlemi değil sadece, bizzat bu yoksulların kendileri de her şeyden vazgeçmiş gibidir.

Korkutucu; çünkü, bu süreç, ekono-

miyle sınırlı kalmayabilir ve bugüne kadar rastlanmamış ciddiyetteki siyasal sorunları beraberinde getirebilir.

Yani ekonomik büyümenin hiç de öyle her derde deva olmadığı görülüyor. "Parayla saadet olmayacağını" bir kez daha hep birlikte öğrenebiliriz. Almanya'daki hanelerin yüzde 17'si, ülkedeki ortalama hane gelirinin yüzde 60'ıyla yaşamak zorunda. Eşitsizlik, gerçi diğer sanayileşmiş ve zengin ülkelerde de var. Ama Almanya'da, ülke ve büyük şirketlerin olağanüstü birikimi ile yoksullaşmanın yaygınlığı doğru orantılı bir eğilim içinde. İkisi de sıçramalı bir büyüme gösteriyor. Tam bu noktada, toplumun yüzde 10'luk bir kesiminin, açıkça tüm umutlarını ve yaşamdan bir şeyler bekleme duygusunu yitirdiğine tanık oluyoruz. Bu şahitlik istatistiklerle de belgeleniyor.

İşte SPD Genel Başkanı Kurt Beck, bir süre önce, böyle bir havada büyük bir gazeteye verdiği demeçte "aşağı taba-

Neresinden bakılırsa bakılsın yoğun bir değer akışına sahne oluyor Almanya. Bu zenginliğini de öncelikle ihracatına borçlu. Dünya pazarındaki "Made in Germany" damgalı malların payı giderek büyüyor. Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği (DIHK) tarafından yaz aylarında gerçekleştirilen ve sonuçları eylül ayına açıklanan bir araştırma, dev boyutlardaki Alman şirketlerinin sadece dünya ekonomisindeki yüksek büyüme hızına erişmekle kalmadığını, ayrıca yeni yeni pazarlar da kazandığını gösteriyor.

Önemi giderek artan bir sektör var: Alman silah sanayii. Bu sektörün, toplam ihracat başarısında önemli bir payı olduğu, hükümetin yaz biterken yayımladığı "Silah İhracatı Raporu"ndaki rakamlarla da saptanmış bulunuyor. 2004 yılında 1.1 milyar avro değerinde silah satan Almanya, 2005 yılında 1.65 milyar euro değerinde satış gerçekleştirdi. Ancak bu raporun tüm silah ilişkilerini kapsamadığı, çünkü silah yedek parçalarının kayıtlara bu nitelikleriyle girmediği yolunda eleştiriler de geldi.

ka"dan söz etti ve bu saptaması dalga dalga yayıldı.

Aslında, bu sürecin Türk toplumunu öncelikle ve özellikle vurduğunu görmemek için kör olmak gerekiyor. Nitekim 20 yıldır bu alanda neredeyse rakipsiz raporlarıyla çığır açan Türkiye Araştırmalar Merkezi, son derece tipik bir Türk yerleşim bölgesi olan Kuzey Ren Vestfalya eyaletine yönelik yeni bir araştırmasında benzer vurgulara yeniden ulaştı. Türk toplumu, istisnalar bir yana, genelde Almanya'daki toplumsal hiyerarşinin, bir başka deyişle "gelir piramidinin" en altında yer alıyordu. Göçün 45 yılı geride kalmış, ama koşullar pek fazla değişmemişti.

Neresinden bakılırsa bakılsın yoğun bir değer akışına sahne oluyor Almanya. Bu zenginliğini de öncelikle ihracatına borçlu. Dünya pazarındaki "Made in Germany" damgalı malların payı giderek büyüyor. Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği (DIHK) tarafından yaz aylarında gerçekleştirilen ve sonuçları eylül ayına açıklanan bir araştırma, dev boyutlardaki Alman şirketlerinin sadece dünya ekonomisindeki yüksek büyüme hızına erişmekle kalmadığını, ayrıca yeni yeni pazarlar da kazandığını gösteriyor. DIHK yöneticileri, araştırmayı yorumlarken, Alman mallarının rekabet gücünün bu başarıda asıl paya sahip olduğunu vurguluyor: Ucuz ve kaliteli mallar bunlar. Yüksek teknolojinin ürünü.

Almanya'nın, "eşik ülkeler" de denilen görece daha az gelişmiş ekonomilerle ticari ilişkileri önemini koruyor. Bunlar arasında, "tam sanayileşmeye geçiş sancıları çeken ülkeler" başlığı altında tanımlanan Asya ülkelerinin yanı sıra, Arap ülkeleri, Türkiye, Brezilya, Arjantin ve Güney Afrika da var. Bu ülkelere yönelik ihracatın tutarı, Almanya'nın gayri safi milli yurtiçi hasıla denilen içerideki üretimin veya yaratılan gelir tutarının yüzde 9'unu buluyor. Bu oranın, 1999 yılında yarı yarıya düşük olduğuna dikkat çekiliyor. ABD ve İngiltere'nin ise bu tür ülkelere yönelik ihracatının gayri safi yurtiçi hasılaları içindeki oranı yıllardan beri yüzde 3 civarında. Bu oran hep aynı, yani herhangi bir oynama yok.

Türkiye'nin de bulunduğu coğrafyaya, yani Doğu ve Güneydoğu Avrupa'ya yönelik Alman ihracat kalemleri, genelde yatırım mallarından oluşuyor. Bunun ilk anlamı, bu ülkelerdeki reel ekonominin yapısının Almanya tarafından belirlendiğidir. İkinci anlamı ise, bu ülkelerdeki ekonomilerin büyümesi halinde Alman ekonomisinin de büyüyeceğidir. Ancak, bu görece uzak ülkelerle sürekli dış ticaret fazlası veren Almanya, asıl, yakın komşularıyla, yani AB üyeleriyle yaptığı dış ticaretten büyük kazanç sağlıyor. "Euro bölgesindeki" ticari ilişkileri, büyük bir dış ticaret fazlasıyla sonuçlanıyor. Bunun da zaman içinde ciddi sorunlar doğurabileceği belirtiliyor. Nitekim son iki yıldır zaman zaman İtalya'nın avro bölgesi dışına çıkabileceği ve eski para birimi lirete tekrar dönme hesapları yaptığı yolundaki haberler, basına da sızdırılmıştı.

Önemi giderek artan bir sektör var: Alman silah sanayii. Bu sektörün, toplam ihracat başarısında önemli bir payı olduğu, hükümetin yaz biterken yayımladığı "Silah İhracatı Raporu"ndaki rakamlarla da saptanmış bulunuyor. 2004 yılında 1.1 milyar avro değerinde silah satan Almanya, 2005 yılında 1.65 milyar euro değerinde satış gerçekleştirdi. Ancak bu raporun tüm silah ilişkilerini kapsamadığı, çünkü silah yedek parçalarının kayıtlara bu nitelikleriyle girmediği yolunda eleştiriler de geldi. Asıl önemlisiyse, ruhsatı alınmış, yani kabul edilmiş ancak henüz sonuçlandırılmamış bağlantılar da hesaba katıldığında, bu satış rakamlarının 2004'te 3.8 milyar ve 2005'te de 4.2 milyar avroyu bulması.

Bütün bu rakamlar, dış ticaret bağlantıları ve Almanya'nın inanılmaz ihracat başarısı, şu nedenle önemli: Bu ülkenin sağladığı fazlanın kaynakları, dışarıdaki ülkeler. Yani Almanya'nın refahı, dış dünyadaki satışlarına dayanıyor. O ülkelerdeki reel ekonomiyi, sadece sattığı yatırım malları ve yaptığı doğrudan yatırımlar üzerinden değil, lisans, patent, know-how türü teknolojik bağlantılarla da belirlediği çok açık. Ancak zenginliği arttıkça, içeride geniş halk kesimlerinin yoksullaşmasına engel olamıyor. Belki de engel olmak istemiyor. Aslında bu, Alman ekonomisini ve siyasetini yönlendirenlerin mantığıyla çelişmeyen bir sonuç. Çünkü Almanya'nın yönetenleri, sadece içerideki üretim maliyetlerini düşük tutmaları halinde, dünya pazarlarındaki korkunç rekabete direnebileceğine inanıyor.

İçerideki maliyetin düşüklüğü, elbette

otomasyonla ve çalışan milyonların gelir düzeyindeki reel gerilemeyle gerçekleştirilebilir. Üretime bizzat katılmayanların, yani işsizlerin, emeklilerin vb zaten düşük gelirlerindeki alçakgönüllülüğün de devam etmesi şart. Almanya, iktisatta "prodüktivite" dediğimiz ve "ileri teknoloji içeren sabit sermaye yatırımları sayesinde birim zamanda sürekli daha çok üretim gerçekleştirmek" olarak tanımlanabilecek kavramın da desteğini arkasına almış durumda. Ücretler genel düzeyindeki artışın prodüktivitedeki artıştan geri olması gerekiyor ki, dünya pazarlarında ucuz ve yüksek kaliteli mallarla tanınan Almanya'nın payı daha da büyüyebilsin.

Yapılan, bu.

Ama bu "başarılı" politikanın ilk sonucu, ülkenin bir bütün olarak bakıldığında zenginleşmesine, daha açık bir ifadeyle "memlekete para yağmasına" rağmen, bu zenginliğin alt gelir gruplarına yansıtılmaması oluyor. Siemens'in bataktaki "BenQ" şirketi üzerinden kendisine yük işçilerini resmen bir "üçkağıtla" sokakta bırakıvermesi türünden yöntemler, yürürlükteki sistemin gereği sayılıyor. Son 10 yıldır dişe dokunur bir reel ücret artışı saptanmayan bu ülkede, iş âleminin çok da şikayetçi olması beklenemez.

Ama "alt katta" durum farklıdır.

Sendikaların ve emeklilerin, özellikle de sayısı yıllardır düşürülemeyen 4.5 milyon civarındaki kayıtlı işsizin (ki işsiz sayısının istatistik makyajları kaldırıldığında 7-8 milyonu bulacağı uzmanların ortak görüşüdür) bu zenginleşmenin bir hayrını görmemesi, sadece ekonomideki bir haksız bölüşüm olarak kalmıyor. Topluma bu dengesizlikler, başka giysiler ve renkler altında yansıyor. İşte bunlar, tehlikeli. Çünkü şiddet içeriyor.

Hiç bitmeyen bir sıkıntı, sayıları 3.5 milyona yaklaşan Müslümanlardır. Eylül ayında hükümetin desteğiyle Berlin'de toplanan İslam Zirvesi'nden gerçi bir şey çıkmadı, ama İslamiyet ile doğrudan bağlantılı bu topluluğun genelde ülkenin yasal düzenine itiraz etmeden yaşayan ve emekleriyle geçinmeye çalışan insanlardan oluştuğu biliniyor. Bu topluluğun yaklaşık 2.8 milyonu ise ilk dil olarak hâlâ Türkçe kullanıyor ve Almanya'da yaşayan insanların geliri en düşük kesimi de onlardan. Dolayısıyla toplumsal çelişkiler bu çevrelerde çok daha net göze çarpıyor.

Bir başka deyişle, eğer ülkede ciddi bir yoksullaşma sorunu varsa, bu sorunun önce Türk, sonra Müslüman ve daha sonra da yabancı gibi ilave renklere bürünmesi kaçınılmaz oluyor.

O nedenle sorunun, bir zengin-yoksul ikilemi, yani zenginliği hızla artan bir ülke ve şirketlerin karşısında yoksul ve her türlü umudunu yitirmiş 10 milyona yakın insan olarak görülmediğine, tersine, Türklük, Müslümanlık veya yabancılık gibi "sorunlar" halinde sahneye dizildiğine tanık oluyoruz.

Kaldı ki, bu resmin adının doğru konulmasını, bırakın âlemin sahiplerini, bizzat o resme konu olan insanlar bile istemiyor. İstatistiklere girecek kadar belirgin bir gelir dağılımı adaletsizliğinin kurbanları olarak "en alttaki" Almanlar ve yabancılar, sorunlarını başka kavramlarla algılayıp, hesabı "çoğunluk toplumuna görece dışsal" etnik-dinsel toplulukların üzerine yıkmaya eğilimliler.

Yani, insanlar, zengin mutfağında aç kalmaktan yakınmıyor, anadil, renk, göçmen sıkıntılarından şikayet ediyor.

Nitekim Murat Kurnaz adlı Bremenli bir Türk gencinin 5 yıl Guantanamo denilen yarı cehennemde yaşadıkları ve Afganistan'da parayla satıldıktan sonra bir ara Alman özel timinin işkencesinden de geçtiğini iddia etmesi, kuşkusuz bu tuhaf tabloyla bağlantılı. Murat Kurnaz, büyük eşitsizlikler içeren bir zengin mutfağında, bu eşitsizliğin kaynağını göstermek istemeyen "failler" kadar, o kaynağı görmek istemeyen kurbanlara da örnek sayılabilir. Zaten, uğradığı haksızlıkların hesabını kimden soracağını da pek bilemediği ortaya çıktı. Kurnaz olayı, medyanın kendisine gösterdiği ilgiye rağmen sahipsiz duruyor. Özetle, sorunların gerçek kaynağı ile değil, yaratılan "yanılsamalar" ile durumu idare etmek, küreselleşmenin şanındandır. Öyle görünüyor.

Gabor Steingart ile devam edebiliriz: Steingart, sadece Almanların dünyaca ünlü haftalık haber dergisi "Der Spiegel"in başarılı bir başkent büro yöneticisi olmakla kalmadı, bir süre önce bir de kitap çıkardı. Çok tehlikeli belirlemelere cüret eden bu atak gazeteci, kitabının başlığına uygun ("Refah için Dünya Savaşı"), acımasız bir mücadelenin sürdüğüne dikkat çekiyor. Ona kalırsa, sanayi devrimi ve sonrasından farklı bir süreç içindeyiz.

Almanya, iktisatta "prodüktivite" dediğimiz ve "ileri teknoloji içeren sabit sermaye yatırımları sayesinde birim zamanda sürekli daha çok üretim gerçekleştirmek" olarak tanımlanabilecek kavramın da desteğini arkasına almış durumda. Ücretler genel düzeyindeki artışın prodüktivitedeki artıştan geri olması gerekiyor ki, dünya pazarlarında ucuz ve yüksek kaliteli mallarla tanınan Almanya'nın payı daha da büyüyebilsin.

Sanayileşme değil, sanayisizleşme gündemdedir ve ekonomik büyüme bu sanayisizleşme süreci içinde ortaya çıkmaktadır. Steingart, ilgiyle karşılanan kitabında, bu süreçte zaten ekonomik bir anlamı olmayan, yani verimsiz ve ruhen de itilmiş bir "alt tabaka" yaratıldığına dikkat çekiyor. En alttaki insanlar, toplumun içinden çıkmış ve topluma yabancılaşmış, bu nedenle de "yabansı" insanlar aslında. Gabor Steingart, sanayileşme döneminin klasik proleterleriyle çağımızın proleterleri arasında büyük farklar olduğu, bu farkın da çağımızın kurbanlarını tanımladığı görüşünde. Bu görüşte bir yenilik olduğu elbette söylenemez.

Ancak, şöyle veya böyle, Almanya zenginleşiyor. Bunu dış ticaret fazlasından, şirket bilançolarından, artan vergi gelirinden hemen saptamak kolay. Fakat, Almanya'nın insanları, geniş halk kitleleri de aynı dönemde açık bir biçimde yoksullaşıyor. Devletin vergi gelirlerinin 20 milyarlık bir patlama gösterdiği, iki arada bir derede gazetelere haber olarak giriyor, ama bu haberlere sosyal güvenlik harcamalarındaki yeni kesintiler eşlik ediyor.

Son reform çabaları bu insanların işsiz olarak eline belli bir para geçmesini sağlıyor gerçi, ama bu para çok az. Öldürmüyor da, yaşatmıyor da. Toplumun kenarına itilmişlere, onları toplumdan tümüyle soyutlayacak, ona yabancılaştıracak ve itilmişliğini kabul ettirecek kadar acımasız düzeyde sadakalar dağıtılıyor. Bu insanlar, artık yaşamaya hakları olmadığını bile düşünme noktasına geliyor.

Fakat, doğrusu, merkezi devletin vergi gelirlerindeki artışın bir iki gün manşetlere tırmanmasıyla sosyal güvenlik harcamalarında, yani muhtaç insanlara verilen hizmetlerdeki gerileme, Georg W. Bush ile Tony Blair'in Irak'ın işgal için söyledikleri yalanları andırıyor. İş âlemindeki yönetici gelirleri artıyor, ama aşağı gelir gruplarında çalışanların ve çalışamayanların cebine giren para sürekli düşüyor.

Bu sürekli büyüyen gelir uçurumu, piramidin en üstündeki "yönetenler" ile tabandaki yönetilen yoksul yığınlar arasında yeni çelişkiler tetiklemekle kalmaz, yönetenlerin toplumsal dinamikleri algılama yeteneğini de köreltir. Asıl büyük tehdit de galiba budur.

Neresinden bakılırsa bakılsın, kaygan toprakta siyaset yapmak zorunda olan bir siyaset sınıfı ve bu siyasetin bir numaralı temsilcisi Başbakan Angela Merkel, sahnedeki yerinde ısrarlıdır. Israrında SPD'nin desteğini aldığını herkes görüyor.

Bu destek kamuoyu anketlerine kitle partileri dönemini kapatırcasına, acımasız rakamlar halinde yansıyor. Oy oranları yüzde 30 sınırının altına düşen iki büyük "kitle partisi", CDU/CSU ile SPD, aslında hiç hesapta olmayan yeni bir dönemin açılışına da tanıklık ediyor. Büyük partilerin değil, bir araya gelmek zorunda kalacak küçük partilerin egemenliğinde bir siyaset sahnesi kuruluyor. SPD'nin ve CDU ile CSU'nun eski ihtişamlı günleri, yüzde 40'ları bulan ve geçen oy oranları, hızla tarihe karışıyor.

Partilerin oy oranları azalırsa, ya sandığa gitmeyen seçmen sayısı artar ya da parti sayısı. Bunların hepsi bir arada da olabilir. Böyle bir trafiğin, seçmen başta olmak üzere herkesi ve her kurumu şaşkına çevireceği kesin.

Bugüne dek kimsenin ihtimal vermediği kombinasyonlar ve aktörler sahneyi işgal edebilir. Ama kısa vadede, diyelim 2007'nin ilk aylarında, Angela Merkel başkanlığındaki bu koalisyon hükümetini tehdit edecek boyutlarda bir kriz beklenmiyor.

REKLAM

Nerede olursan ol, gerçek gündeme çok yakınsın...

platformdergisi.net

Dünya, hayallerinizin
büyüklüğü oranında küçüktür...

iklim
Werbestudio GmbH

starkenburg str. 16 | 64546 mördfelden-walldorf
tel: +49 6105 702 99 99
www.iklim.de | iklim@iklim.de

muhsin ceylan
mceylan@platformdergisi.net

Merkel'in gözü, AB'nin kraliçeliğinde

AB Dönem Başkanlı ile ilgili açıklamalarında Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecine de değinen Başbakan Merkel, AB'nin Türkiye politikasının kararlı ve sağduyulu olduğunu söylemesi dikkat çekti.

FOTOĞRAFLAR: CDU

Almanya Başbakanı Angela Merkel (52), 1 Ocak'ta devralacakları Avrupa Birliği (AB) dönem bakanlığı için hedeflerini anlattı. Almanya'nın AB Dönem Başkanlığı'nda, AB Anayasası'nın canlandırılması için çalışacaklarını, iklim politikalarına ağırık vereceklerini kaydeden Merkel, Türkiye konusunda AB'nin sağduyulu karar verdiğini seyleyip bundan menuniyetini dile getirdi. AB Dönem Başkanlığı öncesi son hükümet açıklamasını yapan Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi (CDU) Genel Başkanı ve Başbakan Angela Merkel, 1 Ocak itibarıyle AB dönem başkanlığını üstlenecek olan Almanya'ın, yılın ilk yarısında G8 ülkelerine de başkanlık edeceğini hatırlatarak, her iki görevin Almanya için çok önemli olduğunu belirtti.

AB dönem başkanlığıyla ilgili hedeflerini, **"Enerji politikası, iklim politikası ve AB Anayasası"** başlıkları altında sıralayan Almanya Başbakanı Dr. Angela Merkel, AB'nin ekonomik ve sosyal gelecek politikalarının önemini vurgulayıp, çalışmalarda destek istedi. AB'nin ekonomik olarak güçlenmesinin şart olduğunu belirten Merkel, **"Ekonomik olarak güçlü olmak, insanlara bir perspektif sunamak zorundayız. Bu, AB'nin dışarıdan bakıldığında gücünün görünmesi için şarttır. Bu da, Brüksel'in başarılı politikalar izlemesi manasına geliyor. Bu başarılı politikaların izlenmesinde üye ülkelere de büyük görevler düşüyor. AB'nin güçlenmesi demek, üyelerin güçlenmesi demektir. AB'nin acilen işsizliğin azaltılması, işletmelerin büyütülmesi konularına ağırlık vermesi şart. Yani iç ve dış politikada birliktelik. Bu birbirleriyle yakından alakalı alanları birbirinden ayıramazsınız."** şeklinde detaylandıran Başbakan Merkel'in listesi hayli kabarık.

AB'nin dış politikada tüm birlik üyesi ülkelerin "tek ses" olmalarının önemli olduğunu belirten Almanya Başbakanı Merkel, hedefte ve eylemde bölünmüş bir Avrupa'nın özellikle Ortadoğu'daki barış girişimleri ve küreselleşmeyi daha adil hale getirme gibi girişimlerde başarılı olamayacağını vurgulayıp, tek sesliliğin şart olduğunu belirtti. AB'nin gücüne zarar verecek adımlardan ısrarla kaçınılmasını isteyen Başbakan Merkel, **"Avrupa 20. yüzyılın barış fikriydi şimdi de öyle. Avrupa'nın 21. yüzyılın gelecek fikri olarak kalacağı unutulmamalı. Meselelere birlikte el atabilirsek başarılı oluruz"** derken, AB dönem başkanlığının Almanya için de faydalanılması gereken bir fırsat olduğunu kaydetti.

AB Dönem Başkanlı ile ilgili açıklamalarında Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecine de değinen Başbakan Merkel, AB'nin Türkiye politikasının kararlı ve sağduyulu olduğunu söylemesi dikkat

> AB'nin Türkiye'ye verdiği mesajın, reform sürecini aynı şekilde sürdürmesi sinyalini olduğunu söyleyen Babakan Merkel, Komisyon'un Türkiye'deki gelişmelerle ilgili olarak her yıl rapor vereceğini bunun bir kontrol mekanizması olduğunu ve bunu da olum karşıladığını söyledi.

CDU Genel Başkanı ve Başbakan Angela Merkel, Ab Dönem başkanlığı ile daha aktif rol almayı planlıyor.

çekti. Ankara Anlaşması Ek Protokolü'nü hatırlatan Merkel, "Türkiye bunu uygulama kararını Temmuz 2005'de aldı. AB ülkelerinin birbirlerini diplomatik ve siyasi açıdan tanımaları şart. AB dönem başkanı Finlandiya'nın Türkiye'nin Ankara Protokolünü uygulamasını kolaylaştırmak için gösterdiği her türlü çabası maalesef karşılık bulmadı. AB'nin tepkisi, bugüne kadar protokolün uygulanmamasınadır. Bu da sağduyulu bir tepkidir" dedi.

AB'nin Türkiye'ye verdiği mesajın, reform sürecini aynı şekilde sürdürmesi sinyalini olduğunu söyleyen Babakan Merkel, Komisyon'un Türkiye'deki gelişmelerle ilgili olarak her yıl rapor vereceğini bunun bir kontrol mekanizması olduğunu ve bunu da olum karşıladığını söyledi. Başbakan Merkel, AB'ye üye olmayan bazı ülkelerle de üyelikten bahsetmeden yakınlaşma sağlanabilmesi için AB dönem başkanlığı süresi içinde komşuluk politikasına ağırlık vereceklerini kaydetti.

"Güçlü Avrupa'nın güçlü bir ekonomiye ihtiyacı var" diyen Başbakan Merkel'in, Avrupa Birliği (AB) dönem başkanlığında hedeflediklerinin ne kadarını gerçekleştirebileceğini zaman gösterecek. Türkiye – AB ilşkilerinde yaşanan Kıbrıs gerginliği, müzakere maddelerinden bazılarının dondurulmasıyla yatışmış gibi görünsede, her an yeniden gündeme gelip ilişkileri gerebilecek bir konu. Almanya Başbakanı Angela Merkel'in net bir şekilde ifade etmese de, Türkiye'nin tam üyeliğiyle ilgili görüşleri değişmiş değil. Hıristiyan Demokratlar "İmtiyazlı Ortaklık'ta ısrarlarını sürdürüyor ve bunun içpolitikaları gereği yakın zamanda değiştirebileceklerini beklemek en yumuşak ifadeyle saflık olur.

Almanya'nın Avrupa Birliği dönem başkanlığında ön plana çıkacak bir başka konu Avrupa Anayasası. Başbakanı Merkel'in, konuyu raftan almakla yetinmeyeceği anlaşılıyor.

Ortak AB Anayasası sürecinin canlandırılmasında kararlı olan Merkel'in dönem başkanlığı için hazırladığı gündem oldukça yoğun.

Kısacası, gözler Avrupa Anayasası ile ilgili gelişmelerde olacak. Almanya gibi Avrupa'nın lokomotifi bir ülke AB Anayasası sürecinde ciddi bir ilerleme kaydedemezse, ortak anayasa konusu uzun bir süre dokunmamak üzere rafa kalkacak gibi gözüküyor...

RICK GROUP

Avrupa'nın parlayan yıldızı

RICK GMBH

ATACOM® Systems

Ein Unternehmen der RICK Gruppe

express

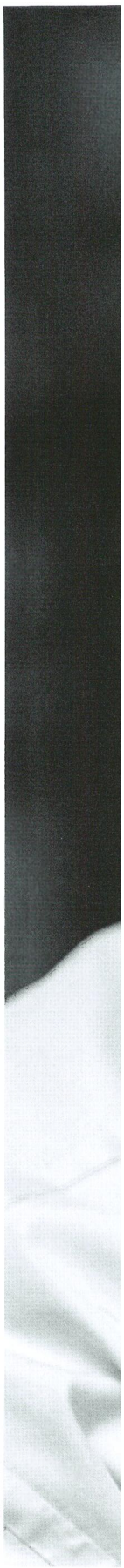
KARRS®

Kalimera Feinkost

www.rickgroup.de

Mavi gökyüzünün beyaz güvercini...

Her dünya görüşünden vatandaşımız tarafından dürüstlüğü ile takdir toplayan eski Başbakanlarımızdan DSP Onursal Başkanı Bülent Ecevit, yüzbinlerin katıldığı bir törenle son yolculuğuna uğurlandı...

O, Türk siyasetinin efsanevi liderlerinden biriydi. 'Dürüst', 'temiz' ve 'saygın' siyasetçi sıfatlarının içini doldurabilen ender isimlerden olduğu gibi, yazar ve şair yönüyle 'insancıl', bir o kadar da 'romantik'ti. Şimdi aşık olduğu maviyle bütünleşti...

Kuşkusuz 'Ecevit' denilince akla gelen çağrışımların başında; ömrünü adadığı Demokratik Sol Parti, eşi Rahşan Ecevit ile aşkı, mütevazı hayatı, 'Ecevit' mavisi gömlekleri, miting alanlarında uçurduğu barış simgesi beyaz güvercinler, dürüstlüğü resmin parçalarından bazıları...

Ecevit" denilince aklınıza ilk gelen kelimeyi sorsak, ama hiç düşünmeyecek ve hemen, o anda zihninizde beliriveren ilk şeyi söyleyeceksiniz desek, nasıl cevaplar alırdık? Bu, cevabı hem kolay hem de zor, çetrefil bir soru...

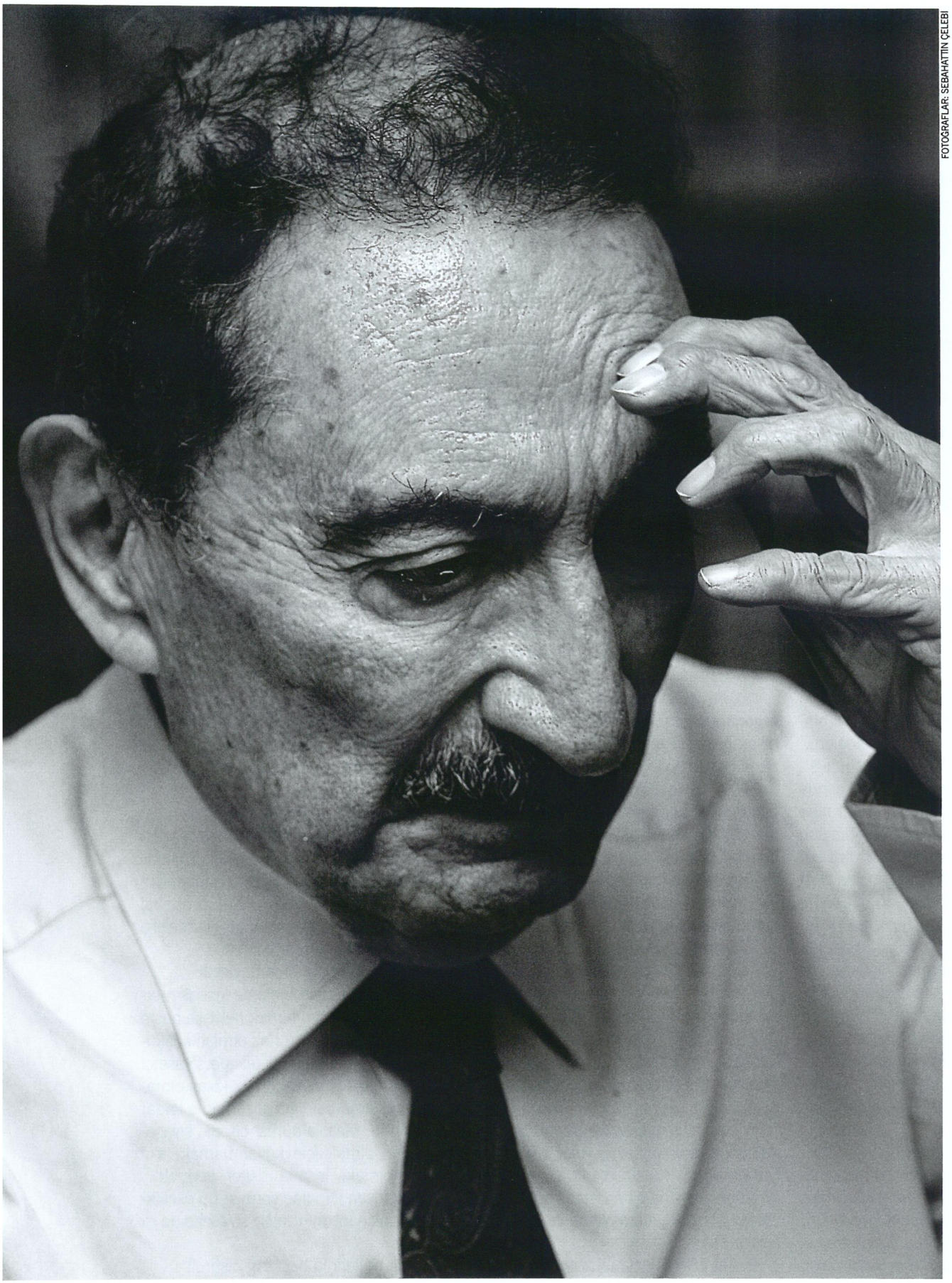
Bir kere, bu soruyu sorduğunuz zaman dilimi ve kime sorduğunuz önemli... Soruyu 1940'larda Robert Kolej'de okuyan bir öğrenciye sorduğunuzda cevabı "Bizim Eco" olacaktır. Çünkü kolej yıllarında Ecevit okulun ilk zamanlarındaki çekingenliğinden bir parça sıyrılmış, yakın arkadaşları tarafından "Eco" diye çağrılmaya başlamıştır. Peki ya zamanda bir sıçrama yaparak 1940'lardan 2002'ye gelsek, soru yine Ecevit olsa ve bunu bir gazeteciye sorsak? Hiç şüphe yok ki, muhtemel cevaplardan biri "hasta" olacaktır... Ecevit'in zamandaki bu iki nokta arasında yürüdüğü yol boyunca yaşadığı değişimler, zihnimizde yol açtığı çağrışımları da değiştirmiş, çeşitlendirmiştir. Mustafa Bülent Ecevit 1925'te İstanbul'da doğdu. 1944 yılında İstanbul Amerikan Koleji'ni bitirdi. 1944'te çalışma yaşamına girdikten sonra, işten ayırabildiği zamanlarda Ankara Üniversitesi'nde İngiliz dil ve edebiyatı, Londra Üniversitesi'nde Sanskrit, Bengalce, sanat tarihi bölümlerine devam etti. 1957'de de ABD' de Harvard Üniversitesi'nde sekiz ay incelemelerde bulundu.

1944'te Ankara'da Basın-Yayın Genel Müdürlüğü'ne İngilizce çevirmeni olarak girdi. 1946–50 arasında Londra'da Türk Basın Ataşeliği'nde çalıştı.

1950–60 arasında "Ulus" gazetesinde ve "Ulus"un kapatıldığı yıllarda "Yeni Ulus" ve "Halkçı" gazetelerinde, yazar ve yazı işleri müdürü olarak çalıştı. 1954 sonu ile 1955 başlarında ABD"de, Kuzey Carolina'da yayınlanan "Winston-Salem" gazetesinde konuk gazeteci olarak görev yaptı. 1965'de "Milliyet" gazetesinde günlük yazılar yazdı.

1950'lerde "Forum" dergisinin yazı işleri kadrosunda yer aldı. 1972'de aylık "Özgür İnsan", 1981'de haftalık "Arayış", 1988'de aylık "Güvercin" dergilerini çıkarttı.

1957–1980 arasında, önce Ankara, sonra Zonguldak'tan Cumhuriyet Halk Partisi'nin Milletvekili oldu. 1960-61'de Kurucu Meclis üyeliği yaptı. 1961-65 yılları arasında Çalışma Bakanlığı yaptı.

FOTOĞRAFLAR: SEBAHATTİN ÇELEBİ

Ecevit'e neden Karaoğlan denildi?

Ecevit için kullanılan ve belki de en akılda kalan tanımlamalardan biridir Karaoğlan... İşte Karaoğlan gerçeği.. "Sivas'ın Yıldızeli ilçesinde elinde bastonu iki büklüm bir nine CHP'nin seçim otobüsüne yanaşır. Başında beyaz örtüsü, ayağında lastik pabuçları olan yaşlı kadın "Karaoğlan nirede ha evlatlar, Karaoğlan'ı görmek istiyom" diye sorar ama gazeteciler pek yüz vermez, "İşte orada" diye CHP ilçe merkezini gösterirler. Nine, sessiz ve buruk bir şekilde uzaklaşır. Karaoğlan lakabını önce önemsemeyen gazeteciler sonra kadının Ecevit'i kastettiğini anlar, birbirlerine anlatırlar.

CHP'liler de bu lakabı benimser, seçim kampanyalarının bir parçası olarak kullanmaya başlar. Artık Bülent Ecevit tüm Türkiye'de Karaoğlan olarak anılmaya başlamıştır.

Kıbrıs fatihi

1966'da, CHP Genel Sekreterliğine getirildi. 1971'de Partisinin askeri yönetimce oluşturulan hükümete katkıda bulunmasına karşı çıkarak bu görevinden ayrıldı. 1972 Mayısında CHP Genel Başkanlığına seçildi.

1974 yılında kurulan CHP-MSP koalisyonunun başbakanı oldu. Kendisi yurtdışındayken Erbakan tarafından Kıbrıs barış harekatı gerçekleştirildi.

1977'de bir azınlık hükümeti kurdu fakat güvenoyu alamadı.

1978'de, Partisinin TBMM'de çoğunluğu bulunmamakla beraber, bazı bağımsız üyelerin ve küçük partilerin katkısıyla bir hükümet kurdu. Bu Başbakanlık dönemi 21 ay sürdü.

Hapse mahkûm oldu

12 Eylül 1980 askeri müdahalesinden sonra, askeri yönetime karşı çıkışları nedeniyle üç kez hapse mahkûm oldu. Bülent Ecevit, yasaklı döneminde, eşi Rahşan Ecevit başkanlığında kurulan Demokratik Sol Partinin kuruluşuna katkıda bulundu.

1987'deki halkoylamasıyla, siyasal haklarına yeniden kavuşunca, DSP Genel Başkanlığına Bülent Ecevit seçildi. Kısa bir süre sonra yapılan genel seçimlerde Partisi iyi sonuç alamayınca bu görevden ayrıldı.

Fakat 1989 başlarında, yerel yönetim seçimlerinin yaklaştığı bir sırada Genel Başkanlık boşalınca toplanan Olağanüstü Kurultay'da yeniden Genel Başkan seçildi. 1991 seçimlerinde de Zonguldak'tan milletvekili seçildi. 28 Şubat sürecinden sonra oluşan siyasal kaosta azınlık hükümeti kurma görevi verildi ve 70 milletvekili ile başbakan oldu. 18 Nisan 1999 yılında yapılan genel seçimlerde partisini birinci parti yaparken, MHP ve ANAP ile ortak hükümet kurdu ve bu hükümetin başbakanı oldu.

Ecevit başbakanlığında kurulan Anasol -M hükümeti başarısız bir portre çizdi. Beş ay boyunca, bilinci kapalı halde GATA'da tedavi altında tutulan Bülent Ecevit, 5 Kasım 2006 akşamı saat 22.40'da dolaşım ve solunum yetmezliği sonucu hayatını kaybetti.

Onbinler Ecevit diye haykırdı

Cenaze törenine binlerce kişi akın etti. Bu şekilde uğurlanmak herkese nasip olmazdı. Ecevit bunu hak etmişti kuşkusuz. Kötü yönetilmiş bir ülkede siyasetçi olarak bu kadar sevilebilmek kolay olmasa gerek. Ama baktığımız zaman o kadar basit ki bu. Mesela dürüst olmak, siyaseti zengin olmak için kullanmamak, akıl insanı olmak, insana değer vermek... Aslında insan kendine soruyor bu özellikleri olmayan insanın zaten siyasette ne işi var diye?

Türk milletinin başı sağ olsun."

"Cafe Platform" ilgiyle izlendi

İklim Production olarak 2006 yılı içinde üç başarılı programa imza attık. İlki, Kanal D'de yayınladığımız, sanatçıları hedefleyen ilginç formatıyla, Cafe Platform idi. Aralık 2005'te Orhan Gencebay ile yayın yolculuğuna başlayan Cafe Platform, yönetmenimiz Sebahattin Çelebi tarafından yayına hazırlandı. Yayın hayatına daha sonra Türkiye'nin en çok seyredilen kanallarından biri olan ATV'de devam eden Cafe Platform'un çekimleri için her iki haftada bir özel olarak Türkiye'ye uçan yayın ekibimiz, birçok ünlü ismi konuk aldı. Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur, Selda Bağcan, Bedirhan Gökçe, Beyazıt Öztürk, Bülent Ecevit, Uğur Işılak, Nuri Şahin, Abdurrahim Karakoç, Mevlüde Genç, Mustafa Baklan, Dr. Baymirza Hayit de bu ünlü isimlerin arasındaydı. Cafe Platform, 2006 yılı içinde en çok beğenilen programlardan biri oldu.

"Göçenler" tarih yazdı

Göçenler, bugüne kadar alışılagelmişin dışında farklı formatıyla Avrupa'da kısa zamanda bir fenomen haline geldi. Her hafta, Almanya'da yaşayan insanlarımızın hayatlarından ilginç söyleşiler gerçekleştirdiğimiz Göçenler adlı programımızda, Türkiye'den 60'lı yılların başında kadını, erkeği, genci ve yaşlısıyla memleketini, yuvasını, hatta kundaktaki bebeğini bırakarak Almanya'ya, gurbete düşen insanlarımızın yaşamlarını konu aldık. Bazen drama yaşayıp üzüldük, bazen güldük.

"Ah evladım, programınızı gözyaşları içinde seyrettim. Allah sizden razı olsun. Çok güzel hazırlamışsınız. Hepinizi tebrik ediyorum." İklim Production olarak Show Türk'te başlattığımız ve her hafta bir insanımızın yaşamını konu alan Göçenler programı yayın hayatına girdiği günden beri sürekli böylesine duygu dolu telefonlar aldık. Halkımız Göçenler'de kendini buldu. İzleyicilerimiz, "Göçenler bizde alışkanlık yaptı. Her Pazartesi gününü iple çekiyoruz" dediler.

Göçenlerde konuk aldığımız aileler şu isimlerden oluşuyor: Şükrü Cengiz, Sati Altınsoy, Gülten Güneş, Şehnaz Elmas, Yusuf Çam, Aliş Cumali, Ayfer Karatoprak, Alaaddin Nar, Wolfgang Köhler, Ayşe Boz, Zeliha Soylu, Hasan Karakaş, Alaaddin Palandöken.

Göçenlerin bir özelliği de, yaşanan ilginç anların bir dizi tadında uzman bir tiyatro ekibi tarafından canlandırılmasıydı. Frankfurt Umran Ertok oyuncuları, Göçenler'de yaşanan sıra dışı olayların canlandırılmasında başarıyla rol oynadılar.

"Başaranlar" zirvedekileri ekrana taşıdı

Yine ATV'de yayın hayatına giren ve işadamlarını hedefleyen "Başaranlar", Avrupa'da yaşayan ve başarıya susamış halkımızın gurur kaynağı oldu. Türk insanının Avrupa'da çok güzel başarılara imza atabileceğinin en güzel göstergesi olan "Başaranlar" programında, Avrupa'da yaşayan önemli insanlarımızı konuk aldık. Avrupalı Türkler, Vural Öger, Kemal Şahin gibi başarılı işadamlarımızı, gururla izlediler. Başaranlara konuk aldığımız davetlilerin arasında ayrıca işadamları Rahmi Çağan, Peyrunnas Kükrek, Mustafa Baklan, Yıldıray Cengiz, Mesut Güner, Abdurrahman Keskin, Ulvi Keskin, Altınay Ersavaştı, Kabare Sanatçısı Muhsin Omurca, Türk kökenli Alman SPD Milletvekili Lale Akgün de vardı.

"Başaranlar"ın bir önemli özelliği ise belgesel tarzında olmasıydı. Bazı işadamlarımızın yaşamlarının Türkiye ayağını da görüntülemek üzere ekip olarak Türkiye'ye uçtuk. Başarıları hep konuşulan bu insanlarımızın Türkiye'de bıraktıkları ailelerini, evlerini görüntüledik ve yakınları ile söyleşiler gerçekleştirdik.

İklim Verlag GmbH

İklim Production

PLATFORM
İş Dünyası ve Kültür Dergisi

Café Platform
Göçenler
Başaranlar

TahtaGemi.net

platformdergisi.net

Medyada bir marka

Platform dergisi, platformdergisi.net, tahtagemi.net internet siteleri, Café Platform, Göçenler ve Başaranlar adlı televizyon programlarımızla gururluyuz.

O artık, özgür!

Platform okurları, onu rütbesiyle tanıdılar. "Yazbaşı'nın hikayesi' ile televizyon ekranlarına da taşıdığımız Dr. Baymirza Hayit'in inanılması güç hayat öyküsü, bir çoğunu hayretler içerisinde bıraktı.

Ömrünün çok büyük bir bölümünü esaretler içinde geçiren Dr. Hayit, 5 Ekim'de Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Dergimizin 6. sayısında hakkında geniş bir röportaj çalışması yaptığımız Dr. Hayit, birçok kitaba imza atmış, tanınmış Türkistan araştırmacılarındandı.

Dolu dolu yaşanmış bir hayat

Baymirza Hayit, Özbekistan'ın Fergana vadisi, Namangan vilayetinin, Yargorgan köyünde 17 Aralık 1917'de doğdu. Annesinin adı Rabiya, babasının adı Hayit Mirza Mahmutmirzaoğlu'dur. Dokuz çocuklu çiftçi bir ailenin çocuğu olan Baymirza Hayit Özbek Türkleri'nden olup, çocukluk yılları hayatında derin akisler bırakacak olan Sovyet kızılordu milislerinin kanlı eylemleriyle doludur.

Sovyet hakimiyetinin tam olarak sağlanamadığı 1923'lü yıllarda Baymirza'nın ilk eğitim hayatı mahalle mektebinde din eğitimiyle başlar. Bir yıl sonra Cedit Mektebine yazılan Hayit, Okulun dördüncü sınıfından Namangan Vilayeti Talim Terbiye Teknikleri Okuluna geçir. Yazmaya ve okumaya son derece meraklı olan Hayit ilk yazılarını okulun duvar gazetesi olan"Bizim Fikir"de neşreder. Okuldaki müsamere ve şiir günlerinde dikkatleri üzerine çeken Hayit, kısa bir süre sonra Türkistan yeraltı milliyetçi aydınlarından olan Süleyman Çolpan, Gafur Gulam, Safizade ve Refik mümin'lerle tanışıp, Çolpan'ın özel alakasına mazhar olur. Cediţçi ve Türkbirlikçi aydınların, toplandığı Çınaraltı kahve muhitinde Usta-Çırak usulüne göre Hayit edebiyat ve Musiki sohbetlerine katılır. Çınaraltı muhiti, Hayit'in daha sonraki yıllarını manalandıracak olan tarih ve millet şuuru almasının yanında yol, yordam, usûl, erkân öğreten ikinci bir okul vazifesini görmüştür.

1933 yılı genç Hayit'in hayatında bir dönüm noktasıdır. Çünkü bu yıllar Stalin'in harekete geçip son geride kalan Türkbirlikçi kişi ve odakları temizleme hareketinin adı olduğu yıllardır. Halk düşmanı suçlamasıyla, gerçekten geride kalmış bütün aydınlar temizlenmiştir.

1943'te yüksek okul imtihanını kazanan Hayit önce Andican vilayeti Sulama (Ziraat) Okuluna, ardından Hokand vilâyetinde Tıp Fakültesine girerse de, ruhunun bir türlü ısınamadığı bu okulu da bırakıp, Türkistan Sovyet Muhtar Cumhuriyeti'nin 1920-1921 yılları arasında Savunma Bakanlığı yapmış Ustubayev vasıtasıyla "Taşkent Üniversitesi'nin Tarih Fakültesi'ne kaydolur. Fakülte sekreterliğinden Baymirza Hayitoviç Mahmudov olarak düzenlenmiş ilk talebelik kimlik kartını alır. Hayit bu Rus mantıklı ismin yarısından, önce 1939'da girmiş olduğu Kızılordu'daki askerlik hizmetinde (Baymirza Hayitov), geri kalanından da 1942'de Türkistan lejyonuna katıldığında kurtulacaktır.

Hayit için Taşkent Üniversitesinde, Tarih bölümünden 1937'de mezun olur. Okul yılları boyunca, yaz tatillerinde kolhozlarda çalışırken, Stalin diktasının en acı örnekleriyle karşılaşarak hayata hazır-

FOTOĞRAF: SEBAHATTİN ÇELEBİ

Cepheye gitmeden on beş gün önce annesinin ısrarıyla Tohtahan adında bir kızla evlenen Hayit, bir daha eşini göremediği gib, ondan olan çocuğunu da tam elli iki yıl sonra görebileceği uzun bir maceralı yola çıkacaktır. 1939'un 23 Aralık'ında Namangan'dan yola çıkan Hayit, okul tatillerinde Sovyet sistemine göre askerlik eğitimi almış olduğundan Kızılordu'ya Teğmen rütbesiyle katılarak, Polonya cephesinde Çijov şehrine gelir.

lanmaktadır. Hayit'in yetişmesinde önemli rolleri olan Özbekistan Milli İttihat Partisi Başkanı Feyzullah Hocayev, Özbekistan Komünist Partisi Sekreteri Ekmel İkram, büyük şairlerden Abdülraif Fıtrat ve Süleyman Çolpan gibi tanınmış simalar ve öğretmenler tamamen temizlenmiş, fakat bu defa da okullarda eğitim verecek öğretmen kalmamıştır. Sovyet hükümeti yüksek okullarda okuyan öğrencilerin hızlandırılmış eğitime tabi tutup nizami eğitim enstitüsü'nde üç aylık kurs sonunda öğretmen olarak görevlendirmektedir. Bu yoldan Enstitü'yü başarıyla bitiren Hayit, önce Turokargan rayununda, ardından Sir-Derya buyunda Camacoy ve Sayram köy okullarında öğretmenlik yapıp ardından Rayun(Kaza) maarif müdürlüğüne tayin edilir. Bu arada Taşkent'e gidip üniversitedeki imtihanlarına girmektedir. 30 Ekim 1939'da yüksek dereceyle Taşkent Üniversitesini bitirdiğinde, Hayit'i 2. Dünya harbi cephesine çağıracak celp kağıdının gelmesine çok fazla bir zaman kalmamıştır. NKVD'nin gözdağı vermek için tutuklanmalara başlaması üzerine, Lenin'in karısı Nadya Krupskaya'ya mektup yazması bir şeyi değiştirmeyecek ve hemen ardından askere çağrılacaktır.

Cepheye gitmeden on beş gün önce annesinin ısrarıyla Tohtahan adında bir kızla evlenen Hayit, bir daha eşini göremediği gib, ondan olan çocuğunu da tam elli iki yıl sonra görebileceği uzun bir maceralı yola çıkacaktır. 1939'un 23 Aralık'ında Namangan'dan yola çıkan Hayit, okul tatillerinde Sovyet sistemine göre askerlik eğitimi almış olduğundan Kızılordu'ya Teğmen rütbesiyle katılarak, Polonya cephesinde Çijov şehrine gelir. Savaş içinde Tankçı sınıfı kursuna tabi tutularak Polonya cephesinde Tankçı sınıfı kursuna tabi tutularak, Polonya cephesinde savaşa katılır. Almanlarla yapılan savaş esnasında Beyaz Rusya'nın Slutsk şehri yakınlarında (1941'de) Almanlara esir düşer. Alman esir kamplarında uzun ve son derece ağır şartlar altında ölümü beklediği günlerde, Türkistan'ın Türkçülerinden olup 1920'lerde Rusya'dan kaçıp, Paris'e yerleşen Mustafa Çokay'ın yardımıyla kamplardan kurtulur.

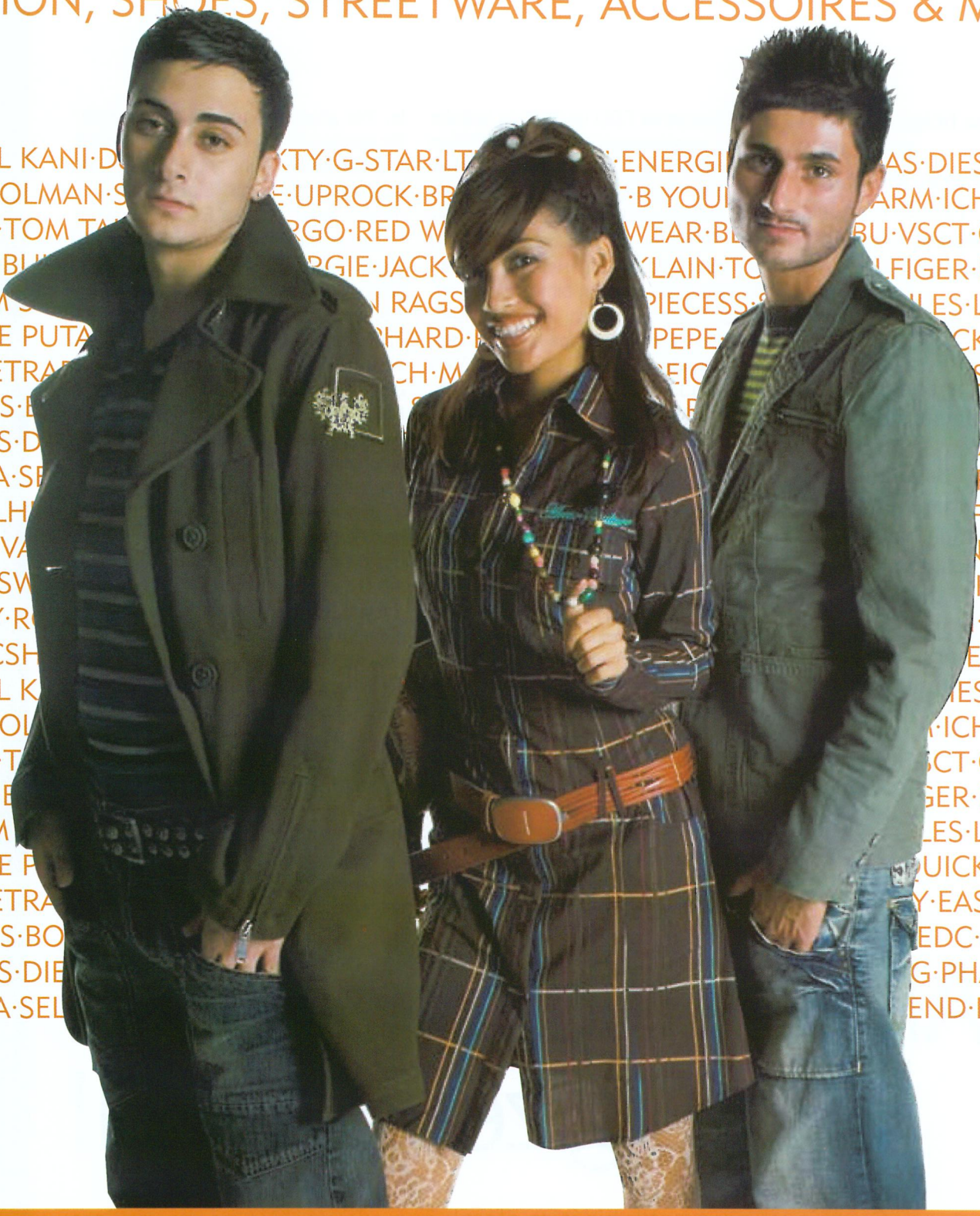
Almanların ,Ruslara karşı kurduğu Türkistan lejyonunda görev alan Hayit, Almanların teslim olmasıyla, müttefik kuvvetlerin Stalin'le anlaşmaları gereği birkaç kere daha ölümden kıl payı kurtularak, savaş sonrası Almanya'ya yerleşir.

1947'de Münster/ Westfalen Üniversitesinin Felsefe Fakültesine yazılan Hayit, bundan böyle hayatını vakfedeceği Sovyet araştırmalarıyla, Sovyetler Birliği içindeki Türk halklarının siyasi, tarihi ve dini meseleleri üzerine çalışmaya başlayacaktır. 1950'de parlak bir dereceyle, hazırlanmış olduğu Türkistan (Hokand ve Alaş urdu) Milli hükümetleri" adlı teziyle Felsefe doktoru ünvanını kazanır.

1950'de Alman Ruth hanımla evlenen Hayit'in bu evlilikten Ertay ve Mirza adında iki oğlu, Dilber adında bir kızı ayrıca Özbekistan 'da evlendiği ilk eşinden olma Bekmirza adında bir oğlu vardır.

TRENDFABRIK®

ASHION, SHOES, STREETWARE, ACCESSOIRES & MORE

DÜNYA MARKALARININ ADRESİ

BRÜHL
ALBERT-BASSERMANN-STR. 29
68782 BRÜHL
+49 (0)6202-577828

MANNHEIM
WEINHEIMER STR. 56
68309 MANNHEIM
+49 (0)621-7273441

WEITERSTADT
RUDOLF-DIESEL-STR. 25
64331 WEITERSTADT
+49 (0)6151-4285885

GRÜNSTADT
KIRCHHEIMER STR. 62
67269 GRÜNSTADT
+49 (0)6359-84143

MANNHEIM
U2, 1
69161 MANNHEIM
+49 (0)621-24232

WWW.TRENDFABRIK.DE

© by www.next-era.de

FOTO: DPA

sonja häußler
haeussler@platformdergisi.net

Alman diplomasisinin gizemli yüzü!

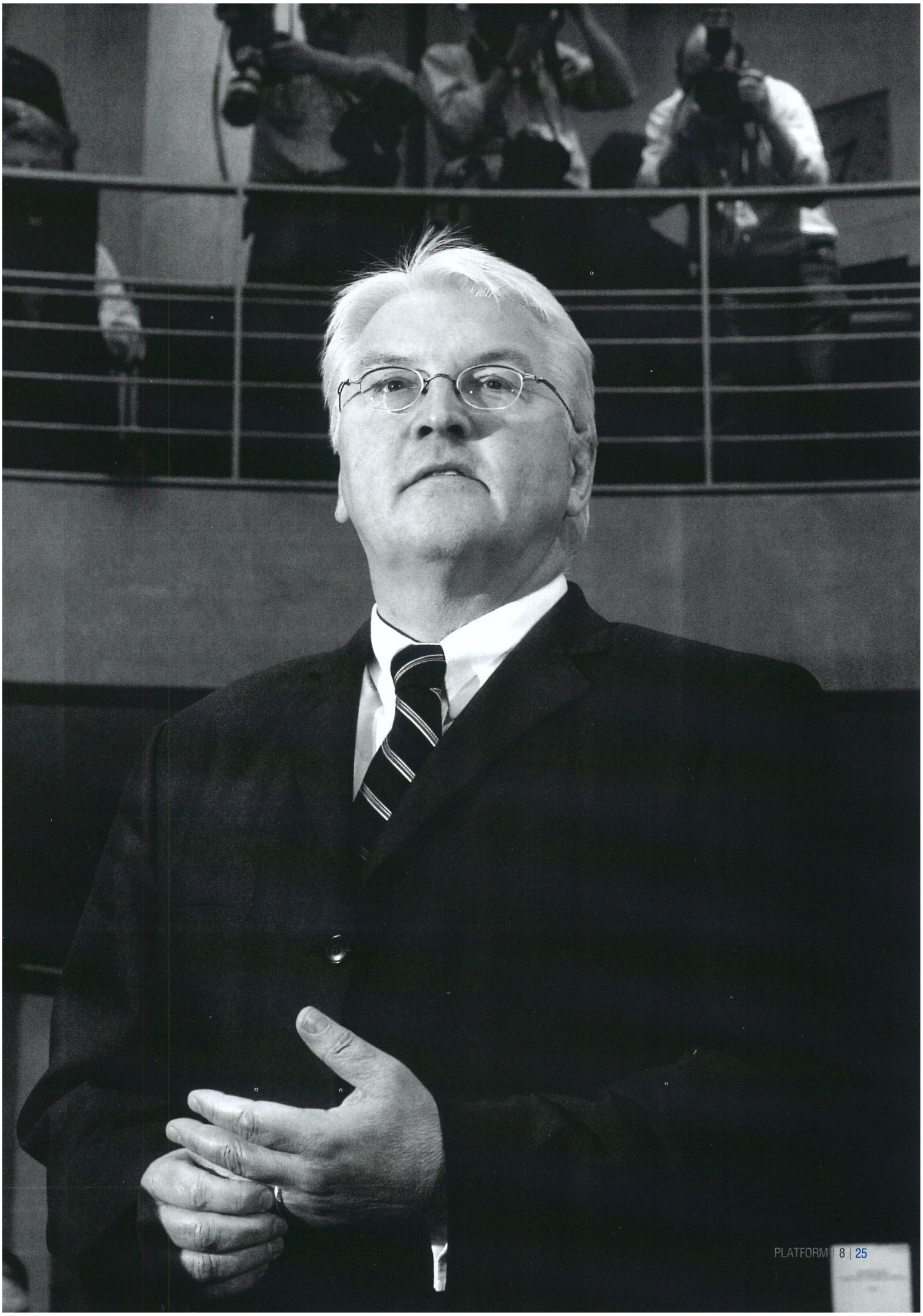
O, etkin ve pragmatik bir isim olarak öne çıkıyor. “Ne görev verilirse verilsin yapabilir” diye nitelendirilen Alman Dışişleri Bakanı’nı arkadaşımız **Sonya Häußler** sizler için derinlemesine inceledi.

Lippe bölgesindeki Detmold kasabasında doğan Frank-Walter Steinmeier, Giessen Üniversitesi'nde Hukuk ve Siyasetbilimi okudu. Henüz 26 yaşındayken birinci devlet sınavını veren Steinmeier ikinci devlet sınavını da 1988 yılında başarıyla geçtikten sonra, doktorasını "Polislerin Evsizlere karşı tutumu" konulu tezi ile verdi.

Almanya'da CDU ile SPD'nin haftalar süren pazarlıkların ardından kurdukları koalisyonun kuşkusuz en ilginç yüzlerinden birisi Dışişleri Bakanlığı'na getirilern sosyal demokrat Frank-Walter Steinmeier oldu. İlk bakışta her ne kadar yeni bir isim gibi görünse de, onun aslında politikanın deneyimli isimlerinden biri olduğunu anlamak hiç de güç olmadı. Alman siyasetinin 80'li yıllardan bu yana en önemli karakterlerinden biri olan karizmatik Yeşil politikacı Joschka Fischer'in tersine Steinmeier -90'lı yıllardan bu yana politikanın içerisinde yer almasına rağmen- medyada çok sık yer almadı. O hep, Stern dergisininin de onu tanımladığı gibi, "Başbakan'ın suflörü" ve Federal Başbakanlık Dairesi'nin görünmeyen eli olarak görev yaptı. Süddeutsche gazetesi ona "yeri doldurulamayan adam" sıfatını yakıştırırken, Die Zeit gazetesigizli CIA uçuşları ve CIA'nin Halid el Masri isimli Alman vatandaşını kaçırması hadisesi sırasında rol aldığı iddia edilen -doktor titri de bulunan- Steinmeier'e "Dr. Kusursuz" adını taktı.

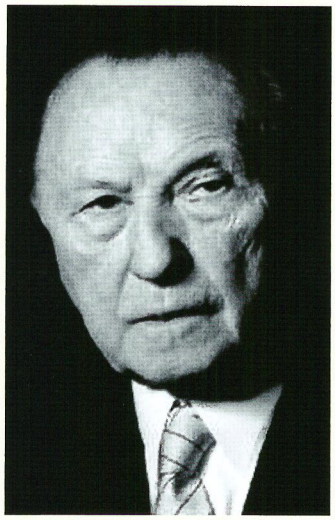
Almanya'nın yeni Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier, etkin ve pragmatik bir isim olarak öne çıkıyor. Kırmızı-Yeşil koalisyonun Başbakanlık Dairesi Başmüsteşarı ve eski Başbakan Gerhard Schröder'in en yakını olarak görev yapan Frank-Walter Steinmeier, eski hükümet sözcüsü Uwe-Karsten Heye'nin sözleriyle, "Ne görev verilirse verilsin yapabilir." Bir gazeteci Heye'ye, Steinmeier'in görevini başka kimin yerine getirebleceğini sorduğunda verdiği yanıt, "Elbette Frank!" olmuştu. Selefi Joschka Fischer de kendisinden sonra kimin Dışişleri Bakanlığı'na getirilebileceği sorusuna tereddüt etmeksizin, "Gündeme gelebileceklerin en iyisi Steinmeier'dir." yanıtını vermişti. Liberal FDP partisinin Onursal Başkanı ve eski Alman Dışişleri Bakanları'ndan Hans-Dietrich Genscher de Steinmeier'in Dışişleri Bakanlığıc görevine getirilmesini memnuniyetle karşıladığını ifade etmekten çekinmedi. Peki Steinmeier'e yapılan bu kadar övgünün kaynağı nedir?

Lippe bölgesindeki Detmold kasabasında doğan Frank-Walter Steinmeier, Giessen Üniversitesi'nde Hukuk ve Siyasetbilimi okudu. Henüz 26 yaşındayken birinci devlet sınavını veren Steinmeier ikinci devlet sınavını da 1988 yılında başarıyla geçtikten sonra, doktorasını "Polislerin Evsizlere Karşı utumu" konulu tezi ile verdi. Steinmeier, 1991 Aşağı Saksonya Başbakanlığı'nda Basın Yayın Hukuku ve Basın Yayın Politikası Şube Müdürü olana kadar Giessen Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. 1993 yılında ise o dönemde Aşağı Saksonya Eyalet Başbakanı olan Gerhard Schröder'in Özel Kalem Müdürü oldu. 1994 yılında eyaletin Siyaset, Görev Koordinasyon ve Plan-

İlk Dışişleri Bakanı

Konrad Adenauer Federal Almanya'nın ilk Dışişleri Bakanı idi.

1951 yılından bugüne kadar görev yapan Alman Dışişleri Bakanları

Konrad Adenauer (CDU) 1951-1955
Heinrich von Brentano (CDU) 1955-1961
Gerhard Schröder (CDU) 1961-1966
Willy Brandt (SPD) 1966-1969
Walter Scheel (FDP) 1969-1974
Hans-Dietrich Genscher (FDP) 1974-1982
Helmut Schmidt (SPD) 17 Eylül – 1 Ekim 1982
Hans-Dietrich Genscher (FDP) 1982-1992
Klaus Kinkel (FDP) 1992-1998
Joschka Fischer (Yeşiller) 1998-2005
Frank-Walter Steinmeier (SPD) 22 Kasım 2005'den bu yana

lama Dairesi Başkanlığı'na getirilen Steinmeier, bundan iki yıl sonra ise Aşağı Saksonya Başbakanlığı Baş Müsteşarı olarak atandı. Genç politikacının bundan sonraki hızlı yükselişi ise artık pek şaşırtıcı sayılmamaya başlandı.

Hep Schröder'in en yakını(nda) oldu

Gerhard Schröder'in Federal Başbakan seçilmesiyle birlikte Steinmeier'in de başkent Berlin'deki kariyeri start aldı. 1998 yılında Federal Başbakanlık Müsteşarı ve İstihbarat Teşkilatı Sorumlusu olan Frank-Walter Steinmeier, Bodo Hombach'ın 1999 yılındaki istifasıyla birlikte Federal Başbakanlık Başmüsteşarı oldu. Tıpkı Schröder'e benzer sıradan bir geçmişe sahip olan Steinmeier'in avukatlık mesleğinden gelmesi ve hemşehrilik bağı gibi benzerlikler, eski başbakanın en yakınında yer almasını sağlayan özellikler arasında sağladı. O hep göze batmayan bir yönetici oldu ve medyanın karşısında değil, toplantılarda kulağına bir şeyler fısıldadığı ya da eline not kağıtları sıkıştırdığı eski başbakanın yanında yer aldı.

Yer almadığı stratejik karar yok denilebilecek kadar az olan Steinmeier, 2002 yılındaki emeklilik ve sağlık reformları ve Gündem 2010 (Agenda 2010) kararlarının belirlenmesinde, Hartz IV reformlarının uygulanmasında ve 2003 yılında vergi reformlarının öne çekilmesinde hep etkili bürokratların başında yer aldı. Frank-Walter Steinmeier, Gerhard Schröder'in sadece sağ değil sol kolu da oldu dense fazlaca abartılı bir tanım yapmış olmayız. O, Schröder'in kararlarına yön veren, fizibilitesini yapan ve bu kararların siyasi geleceğini de sağlama alan kişi oldu. Hatta Schröder, Alman ikinci devlet televizyonunda yayınlanan Kerner adlı programda yaptığı bir açıklamada, elbette karısı Doris'ten sonra, en güvendiği iki kişinin sekreteri Sigrid Krampitz ve "Frank" olduğunu ifade etmekten çekinmeyecek kadar Steinmeier'e güveniyordu.

Frank-Walter Steinmeier, kendisini tanıyanlarca görev adamı ve çalışkan kişiliği ile biliniyor. Ancak bu nitelikleri ona özel hayatında oldukça dar bir alan bırakıyor. Başbakanlık Daire'sini mesai saatinin bitiminden sonra en geç terkeden kişi olmaktan gocunmayan Steinmeier, çıktığı tatillerden görev için çağrılmamış olmasını nerdeyse bir eksiklik sayıyor. Dokuz yaşındaki kızının bile, "Babam galiba bürosunda yaşıyor." dediği yeni görevi gereği zaten zor uğradığı evine galiba artık hiç zaman ayıramayacak. Alman Bakan, spor yapmak üzere kendisine günde yarım saat kadar bir zamanı kalmasını şu esprili ifadeyle dile getiriyor: Dışişleri Bakanları'nın neden hep koşmaya gittiğini anlamam için kısa bir süre yeterli oldu. Çünkü diplomasinin en önemli aracı iş yemekleri. Ve benim de en kısa sürede eritilmesi gereken birikimlerim oluştu bile. Ama galiba bu koşma işini Joschka Fischer kadar ciddiye almam mümkün değil."

CIA uçuşları ve istifa talebi

Bir yıldan bu yana Almanya'nın Dışişleri Bakanı olarak görev yapan Frank-Walter Steinmeier, halkın tanımadığı ve Schröder'in gölgesindeki yükselişini sür-

Federal Başbakanlık Dairesi'nin işlevi nedir?

Federal Başbakanlık Dairesi'nin görevlerinin başında Başbakan'ın ihtiyaç duyduğu bilgi ve belgeleri toplamak ve hazır bulundurmak geliyor. Bunu sağlamak ise herşeyden önce ilgili bakanlıklarla yakın işbirliği halinde çalışmaktan geçiyor. Başbakanlık Dairesi aynı zamanda Federal Bakanlıkları da koordine etmekle yükümlü. Başbakanlık Dairesi Başmüsteşarı olarak adlandırılan Federal Başbakanlık Dairesi'ni yönetyecek kişiler genellikle devlet müsteşarı veya özel kalem olarak görev yapan bürokratlar arasından seçiliyor. Başbakanlık Dairesi'nin hemen alt hiyerarşisinde ise Federal İstihbarat Teşkilatı yer alıyor.

Başmüsteşar'ın yetkileri

Federal Başbakanlık Dairesi Başmüsteşarı, Almanya genelinde uygulanacak hükümet politikalarının koordinasyonundan sorumlu kişidir. Bu görevi üstlenen kişi son derece önemli bir konuma sahip olmakla beraber, bunu kamuoyundan uzak ve geri planda yürütmekle yükümlüdür. Başmüsteşar devlet müsteşarı ya da devlet bakanı kadrosundan sayılır, ancak bu onun yetki ve güç kullanma alanını belirleyen ya da kısıtlayan bir durum değildir.

düren bir isim olarak kaldı. Steinmeier 'in Dışişleri'nden anlamadığı yönündeki kanı aslında çok da geçerli değildir, çünkü o - bir çalışanının ifadesiyle- şimdiye kadar "Berlin'in en iyi bilgilendirilmiş adamı" olarak görev yaptı. Bu arada altı yıl boyunca istihbarat servisinin koordinatörü olarak görev yaptığının da yabana atılmaması gerekiyor. Steinmeier her hafta birkaç saat süren brifinglerle dünyanın gidişatı hakkında çalışanlarından bilgi aldı. Steienmeier, 11 Eylül 2001den bu yana Başbakan'la birlikte İçişleri, Dışişleri ve Savunma Bakanları'nın yer aldığı Kriz Masası'nın bir parçası olarak görev yaptı.

Frank-Walter Steinmeier, Dışişleri Bakanı olana kadar, Federal Kabine'ye giden konuları ele alan devlet müsteşarlarının toplantılarını idare etti. Bunun anlamı ise, Steinmeier'in Alman Ordusu'nun bütün yurtdışı operasyonlarından -iç politikaya yansıyan içeriğiyle birlikte- haberdar olmasıydı. Başbakanlık Dairesi Başmüsteşarı olarak Steinmeier, Kosova'daki birliklerden uluslararası terörizme, Afganistan'dan Irak savaşına, ABD ile yaşanan görüş ayrılıklarından Avrupa hakkında ve AB için yapılan tartışmalara kadar her konuda bilgi sahibiydi. Ancak bu kadar çok konuda bilgi sahibi olması onun başını dertsiz bırakmadı da değil. Çünkü Almanya üzerinden gerçekleştirilen CIA uçuşları ve Alman vatandaşı el Masri'nin sorgulanmak üzere kaçırılması konusunda 2004 Haziranı'ndan bu yana dönemin İçişleri Bakanı Otto Schily kadar bilgi sahibi olduğu iddia edilen Steinmeier'in şu andaki Dışişleri Bakanlığı'ndan istifa etmesi talebi bile gündeme getirildi.

Alman dış politikasında süreklilik sağlanacak

Alman dış politikasındaki belirleyici unsurların başında arada sırada gerçekleşen ufak tefek kazaların dışında izlenen politikalardaki sürekliğin korunması gelmiştir. Yeni CDU-SPD koalisyonu da temel konularda görüşbirliğine vardı. Zaten Steinmeier de selefi Fischer'den Dışişleri Bakanlığı görevini teslim alırken dış politikadaki sürekliliği devam ettireceğini ve bugüne kadar nasıl geldiyse öyle gideceğini açıkladı. Koalisyon anlaşmasında ayrıca çevre ve kalkınma konularını da içeren genişletilmiş bir güvenlik politikası izleneceğine yer verildi. Aynı protokolde şu ifadeye de yer verildi. "Dostlarımızın güvenebileceği güçlü ve kendinden emin bir Avrupa için gerekli adımları atacağız."

Joschka Fischer'in yedi yıllık görev süresi boyunca Alman dış politikasının dünya genelinde saygın bir konuma geldiğini ifade eden Steinmeier, "Alman dış politikasının hareket alanı Fischer sayesinde cesur ve gözle görülür oranda yeniden belirlendi." söylemekten çekinmedi. SPD-Yeşiller döneminde yara alan Almanya-ABD ilişkileri için, Amerika Birleşik Devletleri ile ilişkilerin Alman dış politikasının en önemli direklerinden biri olduğunu belirterek yıpranan ilişkilere olumlu bir sinyal gönderen Steinmeier, Alman-Fransız diyaloğunu da yoğun bir şekilde sürdüreceklerini belirtti. Yeni koalisyonun Irak politikasında belirgin bir değişikliği hedeflemediğini belirten Frank-Walter Steinmeier, başta AB içindeki entegrasyonun

motor rolü olmak üzere sürekliliğin dış politikada ana hedefleri olduğunu yineledi. Rusya ile ilişkilerde ana ilgi alanının enerji temininde düğümlendiğini belirten yeni Alman Dışişleri Bakanı, ancak Rus sivil toplumuna da katkıda bulunabileceklerine dikkat çekti. Bu arada Steinmeier, İran ve Afganistan politikalarında Fischer'in tersine bir girişim olmayacağını ifade etti.

Peki ya Türkiye'nin üyeliği ne olacak?

Frank-Walter Steinmeier her ne kadar daha öncesinde Gerhard Schröder'in yol haritasını gösteren kişi olarak görev yaptıysa da, CDU-SPD koalisyonu süresince de yeni Başbakan Angela Merkel'in dış politikadaki en önemli desteği olacak. Alman devlet televizyonu ARD'ye yaptığı bir açıklamada, rollerin değiştiğini ve bunun elbette tavizleri de beraberinde getireceğini bildiğini ifade eden Steinmeier, yine de bunun siyasi kariyerinde önemli bir sıçrama olduğunu ifade etti. Yeni Dışişleri Bakanı kendisini bekleyen zorluklar karşısında iyimser olduğunu ifade etse de, büyük koalisyonun Türkiye'nin AB üyeliği konusundaki görüşmelerde atlattığı kriz henüz unutulmadı. Koalisyon sondaj görüşmelerinde konuyu SPD adına CSU'lu Michael Glos ile tartışan Steinmeier, Schröder'in Türkiye dostu çizgisini temsil ederken, "imtiyazlı ortaklık" ibaresinin koalisyon anlaşmasından nasıl uzak tutulduğu hala belirsizliğini koruyor. Çünkü koalisyon anlaşmasında halen, 3 Ekim 2005'de Türkiye ile üyelik müzakerelerine başlanması kabul edilmekle birlikte müzakerelerin otomatik olarak üyelikle sonuçlanması gerekmediği ve bunun böyle olması halinde Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne sıkı bağlarla bağlanması gerektiği ifadesi yer alıyor. Bazı siyasi gözlemciler bunun da aslında Merkel'in savunduğu imtiyazlı ortaklık ifadesinin bir şekilde koalisyon sözleşmesine yedirilmesi olduğunu ifade ediyorlar.

Steinmeier, "Schröder'in adamı" olarak Alman-Fransız ilişkileriyle Moskova ve Pekin'e öncelik vermişti. Buna karşılık Angela Merkel ayağının tozuyla Transatlantik ilişkileri güçlendirmek adına göreve geldiğinin ertesinde NATO'nun başkenti Brüksel'e gitmeyi seçti. Her ne kadar ABD Merkel ve Steinmeier'den oluşan yeni Alman dış politika karışımını karmaşık duygularla karşılasa da, Merkel'in ABD'nin sıkı bir taraftarı olduğundan kimse kuşku duymazken, Steinmeier'in Irak savaşına onay vermeyen isimlerin başında geldiği de hafızalardan çıkmadı.

Buna karşılık günümüzün en önemli uluslararası güvenlik uzmanlarından sayılan eski ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, bir gazeteye verdiği demeçte, Almanya'daki büyük koalisyonun bir kuşak değişimini ifade ettiğini belirterek, Merkel ve Steinmeier'in bu kuşak değişiminde savaş sonrası Almanya'sının üçüncü kuşağını oluşturduğunu dile getirdi.

Kissinger bu iki ismin, ABD'nin korumasını duygusal bir şekilde içselleştirmiş 50'li ve 60'lı yılların kuşağından ve yine benzer duygusal tepkilerle bu kez ABD'ye karşı çıkan 68'li ve 70'li kuşağından farklı, soğukkanlı ve pragmatik bir kuşağa mensup olduklarını dile getirdi.

| çeviri: ertuğrul özgün

Orduya yakın!

Frank-Walter Steinmeier, Dışişleri Bakanı olana kadar, Federal Kabine'ye giden konuları ele alan devlet müsteşarlarının toplantılarını idare etti. Bunun anlamı ise, Steinmeier'in Alman Ordusu'nun bütün yurtdışı operasyonlarından -iç politikaya yansıyan içeriğiyle birlikte- haberdar olmasıydı.

SYRON
Tyres®
ULTRA HIGH PERFORMANS TYRES
www.syron-tyres.com

osman saka
o.saka@platformdergisi.net

Bir "alem"dir bu dünya

"İstanbul kadar güzel" İstanbul hayatına hızlı giriş yapan Alaattin Amca şişenin dibini görmeye başlamıştır... Alemsiz gecesi yoktur.. Soluğu alemlerde almaya başlar... Yanık sesi esprileri akşamcıları mest etmiştir.

Her insan ayrı bir âlemdir...

Bu çeşitlilik doğanın özünde vardır...

Bazen iki dünya sığar içimize,, bazen iki güneş doğar...

Bazen ise gam yağmuru yağar...

İçerisine gam yağmuru yağan daha sonra güneşini hiç yanından ayırmayan Alaaddin Palandöken, konuğu Platform Dergisi'nin...

İlginç hikayesi, azmi, kararlılığı ve her şeyin başı sevmektir ilkesi onu alem adam yapan etkenlerden birkaçı...

Kız istedim vermediler sen şoförsün dediler...

Bu yazıyı taksilerin, kamyonların, arkasında çok görmüşsünüzdür.

Meğer espri değil, gerçek hayatta da böyleymiş...

Alaaddin Amca da kız istemiş vermemişler..

Taksicilerden farklı olan tarafı ise çalgıcı olması...

Her insanın tutkusu farklıdır.

Alaaddin Amca'nın tutkusu ise müzik..

Hem çalan hem oynayan cinsten..

Ta küçük yaşlarda tasarladığı ilginç saz modelleriyle başlamış çalmaya...

Çalma derken sadece çalgı manasında algılamamak lazım... Alaattin Amca iki dirhem bir çekirdek.. Yakışıklı, boy pos yerinde.. Vakit buldukça gönül çalan cinsten yani...

Tahtanın üzerine çiviler çakıp onlardan ses elde eden Alaattin Amca nereden bilecekti ki günün birinde müzikten kopacağını...

Düğünlerin, sohbetlerin, içki alemlerinin başaktörü Alaattin Amca tahta sazıyla başladığı çalgıcı hayatına bir çok şey sığdırmıştı...

Alaattin Amcanın babasının hoca olması onun dini eğitiminde de büyük bir rol oynamıştır...

Okulunu bitirdikten sonra soluğu babası ile birlikte İstanbul'da alır...

Sesine çok güvenen ve yerinde duramayan bir yapıya sahip olan Alaaddin Amca bir gün Sultan Ahmet Camii'nin kapısını çalar ve müezzine her babayiğidin yapamayacağı bir teklifte bulunur:

"Selamun Aleyküm Amca.. İzin verirsen bugün ezanı ben okuyayım" der...

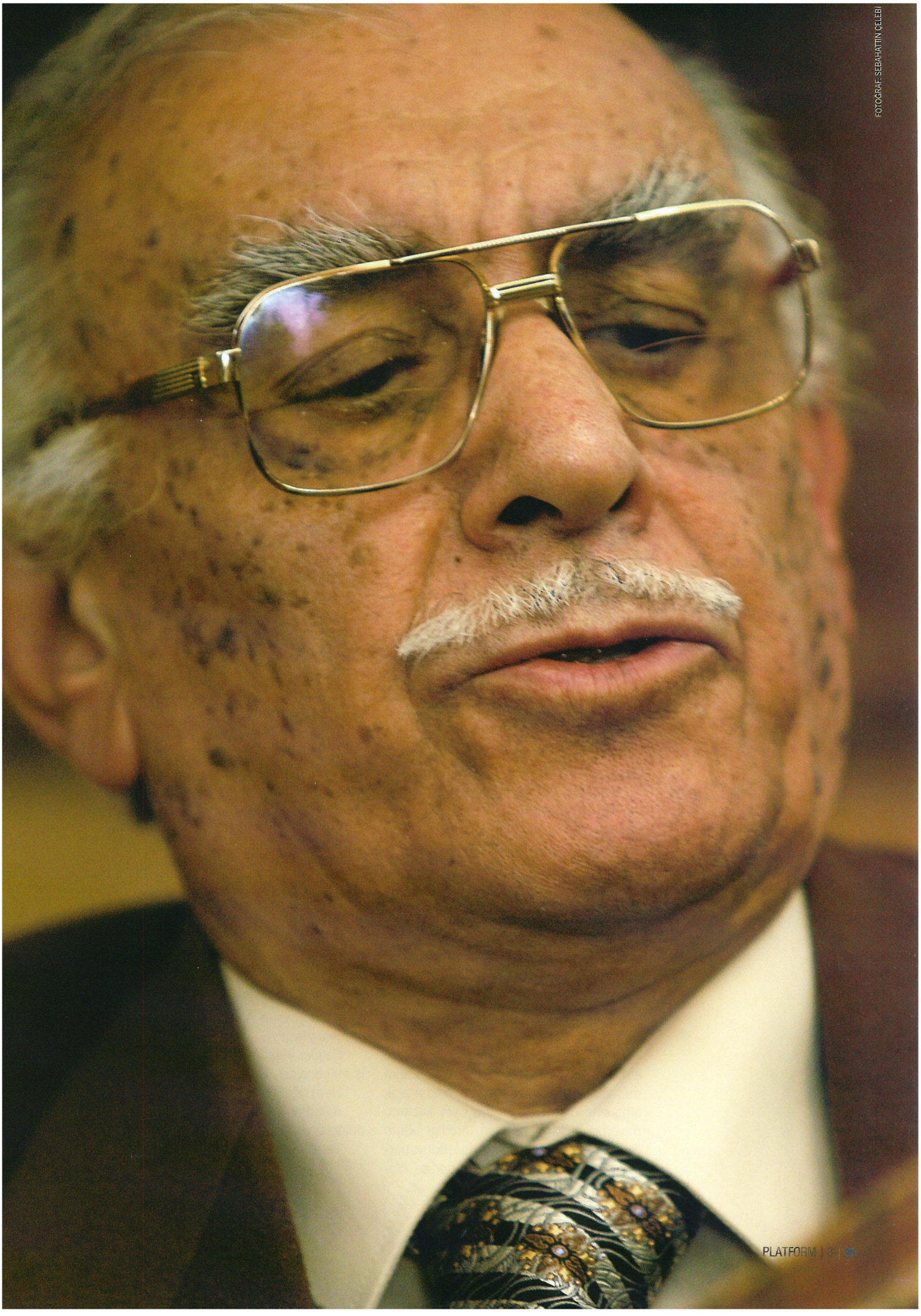
Kendi küçük fakat isteği yürekten kopup gelen Alaattin Amcayı kırmayan müezzin anahtarı teslim eder...

Bir solukta 100 merdiveni tırmanan Alaattin Amca Şerefe'ye geldiğinde yığılır kalır.... Dinlendikten sonra başlar ezan okumaya...

Millete tepeden bakan Alaaddin Amca herkesin kendini dinlediğini görünce ?bu iş tuttu oğlum? diyerek içten içi de kendiyle gurur duyar....

"İstanbul kadar güzel" İstanbul hayatına hızlı giriş yapan Alaattin Amca şişenin dibini görmeye başlamıştır... Alemsiz gecesi yoktur.. Soluğu alemlerde almaya başlar... Yanık sesi esprileri akşamcıları mest etmiştir. Alaattin Amcanın masasına oturmak meyhane aleminde ayrıcalık sayılmaya başlamıştır artık... Ve günün birinde köz düşmüştür Alaattin Amca'nın yüreğine... Artık evlenme çağına gelmiştir...

Konuyu inceden inceye ailesine açan

FOTOĞRAF: SEBAHATTİN ÇELEBİ

Yıllarca Almanya'da diş doktoru olarak çalışır ve 1999'un sonunda emekli olur. Yeniden kendine ayırabileceği boş zamanı vardır. Oda bu zamanlarını müzikle uğraşarak değerlendirir. Türk işçileri 1960'lı yılların sonunda bu ülkeye gelmeleriyle her iki toplumun yaşam şartları ve alışkanlıkları karşılıklı değişmeye başlar. Önce birbirlerinin adlarını sonra dillerini ve türkülerini öğrenmeye başlarlar.

Alaattin Amca bir akşam soluğu yavuklusunun evinde alır ailesiyle birlikte...

Adetten sayılır ya hani hoş geldiniz hoş bulduk muhabbetinin ardından Allah'ın emri peygamberin kavliyle başlayan kız isteme merasimi hüsranla sonuçlanır...

Nazlı ve evin biricik kızını kimselere layık görmeyen kaynana çok bilmiş edasıyla "Bizim çalgıcıya verecek kızımız yok" diyerek Alaattin Amcanın yeniden şişenin dibini görmesine sebep olmuştur...

Alaattin Amca sanata, sanatçıya ülkemizde verilen değere bir kez daha canlı canlı şahit olmuştur.. Sevdiğinin hatırına susmuştur.. Kan kusmuştur kızılcık şerbeti içtim demiştir.. Gel gör ki kötü komşu insanı ev sahibi yapar derler.. Kötü kaynana demeye dili varmıyor Alaattin Amcanın ama kaynanası da Alaattin Amcayı diploma sahibi yapmıştır...

Nasıl mı?

Alaattin Amca okumaya karar vermiştir..

Okumak... Eğitim.. Aslında bunlar Alaaddin Amcaya uzak kelimelerdi..

O her konuda bilgi sahibiydi.. Sözü dinlenir takdir edilirdi.. Eksik olan ise bir diplomaydı... Ve karar verdi.. Okuyacaktı...

Gönlünü kaptırdığı kız Diş fakültesinde okuyordu.. Alaattin Amca gecesini gündüzüne kattı yemedi içmedi okudu okudu okudu veeeeeeeee.....

Soluğu tekrar kaynanasının evinde aldı.. Bu kez duruşu dikti hadi şimdi kızı vermeyin de görelim cinsindendi yani...

Bu kez anne söze başlamıştı... "Allahın emri peygamberin kavliyle diş doktoru kızınızı diş doktoru oğluma istiyorum"...

Eee efendim gençler birbirlerini sevmişler bize de kararlarına saygı duymak kalıyor teranelerini duymuştu ardı ardına... Amacına ulaşmış ve sevdiği kızı almıştı.

Eşinin de diş muayenehanesi vardı kendisinin de..

Eşi çok para kazanıyor ardı ardına ev almaya başlıyordu. Alaaddin Amcanın muayenehanesi ise sabahlara kadar açık olmasına rağmen bir türlü para kazanamıyordu.. İçki aleminden tanıdığı bütün dostları Alaaddin Amcaya dişlerini yaptırmış bir duble bir diş hatırına herkes Alaaddin Amcayı öpmüş kimse para vermeye yanaşmamıştı...

Bu iş böyle yürümeyecekti ve bu kez Almanya macerası başlamıştı Alaattin Amcanın...

Almanya modası yurdun dört bir yanını sarmıştır. Alaaddin Amca da Almanya modasına kapılan doktorlarımızdandır. Harbiye'deki muayenesini kapatır ve yolla çıkmıştı Almanya'ya doğru.

Eşi de Alaaddin Amcaya destek vermek için muayenesini kapatır ve Almanya'ya gelir. İlk geldikleri yıllarda tanıdıkları pek yoktur, bu nedenle başlangıçta yalnızlık çekse de diş doktorluğu mesleği Palandöken ailesinde babadan oğla anadan kıza geçen bir meslek olur.

O yıllarda gelenlerin büyük çoğunluğu kırsal kesimden gelen vasıfsız tarım işçileridir ve en önemli sorun dil sorunudur, bu yüzden büyük bölümü doktora gittiğinde sorunlarını anlatmakta zorlanır.

Almanya'ya geldikten sonra çocukluk aşkı olan müzik onun için ikinci sıraya düşer. Öylesine yoğun çalışıyordur ki müziğe ayıracak zaman bulamaz.

Yaptığı iş inanarak yapar Alaaddin Amca.. Onun bu sevecen ve anlayışlı tavrı sayesinde muayenesi hiç boş kalamaz. Çocuklarının müziğe olan ilgilerini destekler ancak bunu meslek olarak yapmalarına izin vermez

Yıllarca Almanya'da diş doktoru olarak çalışır ve 1999'un sonunda emekli olur. Yeniden kendine ayırabileceği boş zamanı vardır. Oda bu zamanlarını müzikle uğraşarak değerlendirir.

Türk işçileri 1960'lı yılların sonunda bu ülkeye gelmeleriyle her iki toplumun yaşam şartları ve alışkanlıkları karşılıklı değişmeye başlar.

Önce birbirlerinin adlarını sonra dillerini ve türkülerini öğrenmeye başlarlar. Sevecen kişiliği ile iki toplum arasında köprü vazifesi gören Alaadin Amcalara gerçekten hasretiz.. Dileriz sevgiyi dostluğu ve adam satmamayı ilke edinen, önyargıdan yoksun Alaadin Amcalarla hergün karşılaşırız...

Çalgıcı Alaattin Amcanın çocukları ne iş mi yapıyor?...

Hem oğlu hem kızı diş doktoru...

Alaattin Amca kararlı torununu da diş doktoru yapacakmış...

Teşekkürler Alaaddin Amca..
Alem buysa kral sensin...

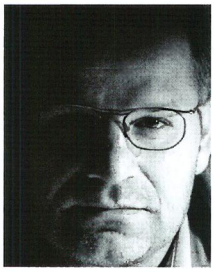

Alaattin Palandöken, 1950'de Amasya'da verdiği bir konser sırasında...

Hey gidi günler... Yıl 1954, Alaattin Palandöken dönemin starlarından Nuri Sesigüzel'in arkasında saz çalıyor.

hayrettin özcan
h.ozcan@platformdergisi.net

"Karılar" ve Naziler!

Son zamanlarda Avrupa'da körüklenen? Yabancı Düşmanlığı" aldı başını gidiyor... Birileri suçluyor, ardından takip başlıyor... Durum tam "cadı avı" na döndü.

1970'lerde ABD'de komünistlere uygulanan, şimdi tüm dünyada Müslümanlar'a uygulanıyor. Atalarımız demek ki boşuna dememişler: Tarih tekerrürden ibaret.

Şimi diyeceksiniz ki "Yazının başlığıyla bu giriş paragrafının ne alakası var?" Haklısınız, hemen bağlıyorum.

Son zamanlarda siz de fark etmişsinizdir.

Piyasada ecünnülü, mecünnülü "karılar" türedi (efendim, karılar sözcüğünü "ekistira" kullandım. Bu sözcükle bayanları, hanımefendileri kesinlikle kastetmedim. Ârif olan az sonra anlayacak).

Söz konusu karıları sık sık medyada görmeye başladık. Bu karıları iyi tanımanız için ben de onları ahan da ifşâ ediyorum!

Bu karılar akılları sıra "batıcı tarzı ile şark kurnazlığı" yapmaya çalışırlar. Bu karılar paracıdırlar, ünlü ve medyatik olmak isterler. Genelde kitap yazarak piyasaya çıkıp, birilerine "beni de görün" demeye çalışırlar. Benliklerine ve yetiştikleri kültüre tu-kaka diyerek şöhreti yakalayıp, zenginliği severler.

Meselâ kendilerine göre şöhretli olmanın tek ve kolay yolu; büyüdükleri ortama, yetiştikleri kültüre küfretmektir. Çünkü, Küfrettikçe ?ünvan" elde ediyorlar, cepleri doluyor? Küfrettikçe kariyer yapıyorlar.

E tabii ki kariyer parayı getiriyor "karıların" bir yerlerini de gıdıklıyor. Laf aramızda, biz bizeyiz; ben de olsam gıdıklanırım.

Peşinden bir bakmışsınız gazetelerde bu sefer karıların özel röportajları falan.... Medyaya özel verilen röportajlarda verdikleri "meşaclara" dikkat çekilir. Bazen de karıların verdikleri "meşaclar" manşet olur falan, filan... Tabii bu "meşacı" okuyan, seyreden, dinleyen Hans da ?ünvanlı karıyı" bir şey zannederek "Mein Gott... Ausländer, Moslems... Klar doch!" diyerek sevinip önyargılarına bir sürü önyargı daha ekler.

Bizim zavallı gariban cami hocaları, Anadolu yöre dernekleri başkanları, kültür bakanlığına proje sunup hırsızlık yap(a)mayan sivil toplum kuruluşları-

REKLAM

nın "uyum, entegrasyon, diyalog" çabaları tabi-i ki bu "karıların" vermiş oldukları "meşaclar" sayesinde güme gidiyor.

Garibanlar dernekçiler birlikte yaşamanın yollarını arıyor, bizim ?karılar? ise bir ?meşacla? bir çuval inciri "def-i hacet" yapıyor.

Hmmm... Siz o "karıları" bana sorun! Ben o "karıları" iyi bilirim... Kariyer delisidirler. Kariyer için yap(a)mayacakları şey yoktur.

Şimdi ne yapıyorlar dersiniz?

Ünlü olmanın "şitiresini" yaşıyorlarmış...

Yeni bir slogan bile ürettiler. Radyodan dinledim: "Ayyy baen de tehdit ediliyorummm. Korumam bile var şekkerimmm." Bu cümleyi radyoda "meşac" olarak dinlerken (bir yerlerini) kıvırtıp kıvırtmadıklarını tam kestiremedim.

Dikkatimi çeken bir şey var:

Bu "karılar"ın söylemleri Naziler'in söylemleriyle bire bir örtüşüyor. Yıllardan beri Naziler Müslüman-Yabancı kesime neler söyledilerse, bu "piyasadaki ecünnülü karılar" da aynı şeyleri söylüyorlar.

Demek ki bu "karılar? da faşist... Bu "kuyuya taş atan karılar" ile Naziler, Müslüman-Yabancı'ya aynı pencereden bakıyorlar.

Sorduğunuzda "Nâziler'e kaaarşıyız ayoool" derler, utanmadan. Sözde karşı olduklarıyla birebir aynı düşünceye sahipler. Hayret! Bunları dinleyen "goca, goca" insanlar bunun farkına var(a)mıyor(mu), yine hayret!

Hmmm... Ben o "karıları" iyi bilirim... Kariyer delisidirler.

Bu "karılar", ya kocalarından memnun kalmamış veya aile ortamlarındaki örf, adet, geleneklerinden dolayı tiksindirilmiş. Örf ve ananelerine göre evlendirilmiş, ama hepsinin ortak hedefi kitlesi Müslüman-Yabancı. Bir yerlere zıplama aracı da diyebilirsiniz. Aynen Naziler gibi...

Avrupa'da yaşayan Anadolu kökenli halk bunlar gibilerini 40 yıldır tanıdığı için bunlara "sertifikalı kelekler" adını takmış. Yani; ham, olmamış ve de belgeli.

Ben, çocukluğumdan beri; biz yabancı kökenlilere yapılan ithamları, küfür ve iftiraları bozuk plaktan dinlercesine dinliyorum. O zamanki "sertifikalı kelekler"in miadı dolup "olgunlaştıkları" içindir ki, şimdi yenileri türetildi.

Galiba bu "kelekler" her 10-15 yılda bir banttan üretiliyor. Tam nesilleri bitti derken... Bir yerden yine pazara çıkarılıyorlar.

Evet yazımızın sonuna geldik. Ben de, siz okurlara bir "meşac" (doğrusu: mesaj) patlatmak istiyorum:

Sakın ha "karılara" aldanıp, tahrik ve kışkırtmalara kapılmayın. Birileri bizim olay çıkarmamızı istiyor. Ecünnülerin "Baen de de koruma vaaar şekkerimm" diyerek "şitires" atma hayallerini gerçekleştirmelerine fırsat vermeyelim. Bunu yapmayalım.

Çok dikkatli olmamız gerekiyor. Sürekli tahrik ediliyoruz. Kışkırtmalara sakın ha sakın aldanmayalım.

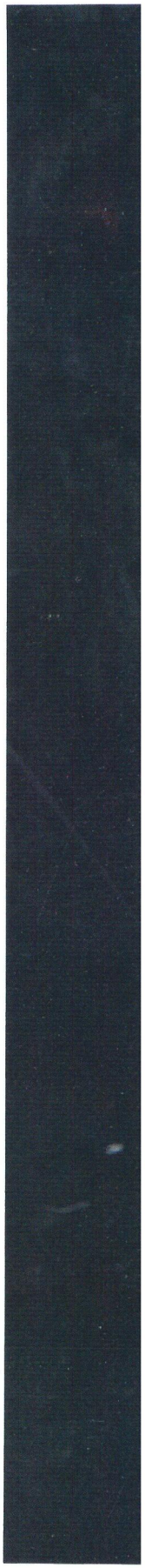
Bir deliye kuyuya taş attırılıyor, biz çıkarmaya uğraşmayalım. Bırakın atan ve attıran çıkarsın o taşı.

sebahattin çelebi
celebi@platformdergisi.net

Madenci'nin sırrı

Almanya'ya ilk gelen kuşağın kurduğu dostluklar da farklıydı. Yerin yüzlerce metre altında kurulan ölümsüz dostluklar, göç tarihine çok az yansıdı. Yer üstündekilerin "uyumu" tartıştığı bir dönemde, ölümsüz bir dostluk öyküsü okumak ister misiniz?

İyi bir Hıristiyan'dı. İlahiyat Fakültesi'ni okumuş ve kendisini İsa'ya adamıştı. Onun gibi sade, münzevi bir hayatın düşlerini kurmuştu. Öyle ki, bir gün bir üst makama çıkacak ve **"İsa gibi; marangozluk yapan peygamberim gibi, halkın içine karışmak ve ekmeğimi kazanarak dinime hizmet etmek istiyorum"** diyecekti. Pek alışılagelmemiş bu teklifi reddetmeyecekti üstleri...

Rahip, İsa aşkını iliklerine kadar hissediyor, hayatını onun öğütlerine göre şekillendiriyordu.

Bir madende iş buldu nice zaman sonra. Yerin bin metre altında, kömür çıkarma işini yapıyordu.

Beraber çalıştığı işçilerden birçoğu yabancı kökenliydi. Yunanistan'dan, Bulgaristan'dan, Polonya'dan, Türkiye'den gelme birçok işçi ile beraber yerin altında; yani ölümsüz dostluklar ülkesinde, İsa'yı ve onun sırlarını arıyordu.

Madenci Mehmet'le çok iyi dost oldular. Mehmet, Anadolu'nun ücra bir köyünden kalkıp çocuklarına güzel bir gelecek kurmak için **"Alamanya"** dedikleri ülkeye gelmişti. Gelmişti ama çocuklarından, al yazmalı karısından haber alamıyor, içi içini yiyordu. Bütün mektuplar da nedense, geç gidiyordu köye. Okuma yazma bilmeyen karısı, köyden az biraz mürekkep yalamış birilerini buluyor ve hasreti, acıyı, özlemi yansıtan satırlar içinde kaybolup gidiyordu.

Aylar geçti böyle...

Yerin altında gün ile gece arasındaki fark kalkıyordu. Bir parça gün ışığı bile yoktu. Hayaller hep karanlıklarda kalıyordu belki bu yüzden. Belki bu yüzden, ucu bucağı yoktu hayallerin.

Rahip, bir gün Mehmet'e İsa'dan bahsetti. Ona olan aşkından, sevgisinden, bağlılığından anlattı. Bir yandan anlatıyor, bir yandan da gözleri doluyordu. Belki yerin bin metre altında Hz. İsa ile buluşacağını ümit ediyor, ona kavuşacağı anı buruk bir duygusallıkla bekliyordu. İçinde yakıcı bir özlem vardı ona karşı.

Mehmet, **"Neden hiç evlenmedin?"** dedi... **"Yeryüzünde bu kadar güzel kadın ve hele de aileden daha güzel bir şey yokken, neden?"**

Kasketinin üzerindeki lambanın siyah duvarlara vurdurduğu yakamozlara bakarak, **"Benim Peygamberim"** dedi, **"Benim Peygamberim İsa, hiç evlenmedi. Ben de ona olan bağlılığımdan, sevgimden hiç evlenmeyi düşünmedim. Ona yakın olabilmek için, onunla aramıza kimsenin girmemesi için, hayatıma hiçbir kadını sokmadım."**

Mehmet, **"Çok mu seviyorsun, çok mu özlüyorsun İsa Peygamberi"** dedi.

"Hayatta hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevmediğim kadar. O, bana rüyamda *'Ardımdan gelmeyecek misin?'* **diye seslendi "** dedi Rahip.

Derin bir iç çekti Mehmet. Ve sonra **"Sana bir sırrımı vereyim mi"** dedi.

Şaşırmıştı Rahip. **"Sır, sana aittir. Paylaştığında senin olmaktan çıkar"** dedi.

Kasketinin üzerindeki lambanın siyah duvarlara vurdurduğu yakamozlara bakarak, "Benim Peygamberim" dedi. "Benim Peygamberim İsa, hiç evlenmedi. Ben de ona olan bağlılığımdan, sevgimden hiç evlenmeyi düşünmedim. Ona yakın olabilmek için, onunla aramıza kimsenin girmemesi için, hayatıma hiçbir kadını sokmadım."

FOTO: PRIVAT

FOTO: DEUTSCHE STEINKOHLE AG

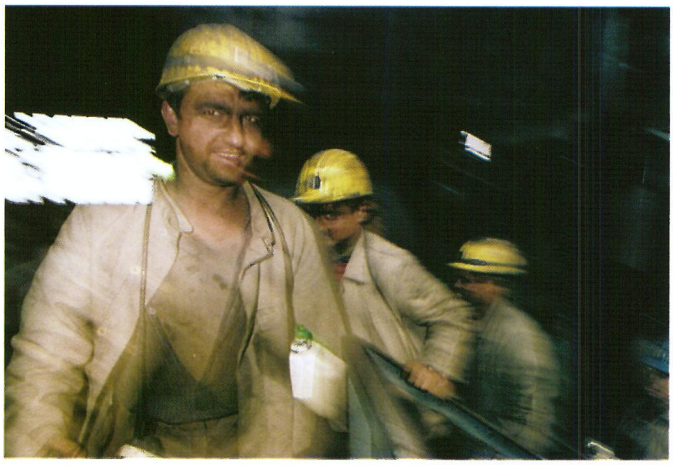

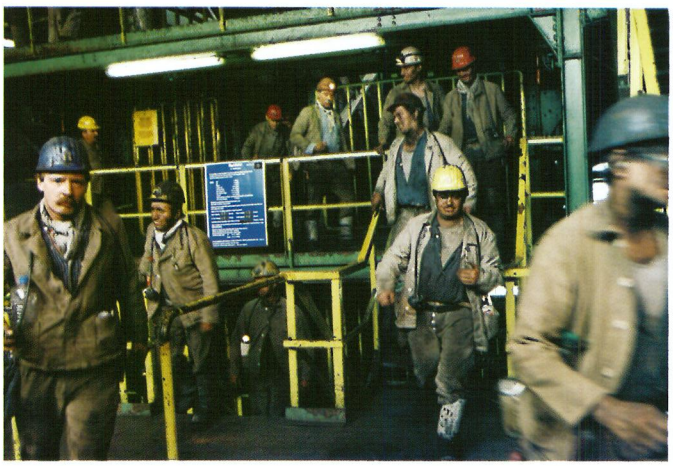
Mehmet, yerinden kalktı, **"Gel"** dedi.

Karanlık dehlizlerden geçerek, kör tünellerden birine geldiler. Mehmet kasketindeki ışığı yere doğru tutarak, **"Bu pınarı görüyor musun?"** dedi.

Yerde taşlar arasından bir su pınarı, bütün berraklığıyla küçük bir çağıltıyla fışkırıyordu.

"Ben" dedi Mehmet. **"Bazı, zamanlar buraya gelirim, bu suyla abdest alır, namazımı kılarım. Bu suya her baktığımda köyümün sularını, soğuk pınarlarını hatırlarım. Bu su ile teselli olurum."**

"Özlem dedikleri bu mu peki?" dedi Rahip.

"Teselli" diyebildi Mehmet. Gözleri dolmuştu. **"Bu, Allah'ın bana gönderdiği bir küçük teselliden başka bir şey değil. Senin özlem dediğin, ya da benim şu yeraltında yüreğimi yakan şey; bana gönderilen bu tesellide soğuyan şeydir işte."**

Rahip ve Madenci Mehmet, dolu gözlerle birbirlerine sarıldılar. İkisinin de gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Pınarın başında, yanlarında getirdikleri ekmeği ikiye bölüp yediler bir zaman sonra. Madenci Mehmet, yemek faslının ardından bir türkü tutturdu…

"Su sızıyor sızıyor
Taşların arasından
Eğil bir yol öpeyim
Kaşların arasından."

Rahip, dili döndüğü kadar tekrar ediyordu türküyü. Sonra Mehmet kalktı, **"Bizim oralarda böyle oynarlar"** deyip bir çiftetelli döktürdü. Rahip de kalktı, Mehmet'in hareketlerini taklit ede ede, dönmeye başladı.

O gün, yerin bin metre altında hayatın kalbine ulaşan bu iki dostun, 45 yılı aşan arkadaşlıkları, hiç ama hiç bozulmadı.

Rahip, yıllar sonra bunları anlatırken, gözlerinin dolduğunu hissetmedi bile. Madenci Mehmet'in anısına, sulu gözlerle, 45 yıl önce duyduğu o tınıyı yeniden söylüyordu…

"Su sızıyor sızıyor
Taşların arasından
Eğil bir yol öpeyim
Kaşların arasından."

zümrüt bektaş
zbektas@platformdergisi.net

Anahtarınıza sahip çıkın

Neleri emenet etmişizdir anahtarlara...

Güvende olsunlar diye sevdiklerimizi, kilitleriz her akşam kapılarımızı ya da kötüler karışmasın diye hayatımıza, kapatırız onları, bir anahtar ile demir parmakların ardına.

Bazen sadece bir odayı bazen de koca şehiri emanet ederiz anahtarlara...

Altından, demirden derken şimdilerde elektronik anahtarlar ortaya çıktı.

Hep saklayacak, gizleyecek birşeyleri vardır insanların. Evimizin içinde kilitli bir oda, odada kilikli bir dolap, dolapta kilitli bir çekmece....

Olur ya evin anahtarını unuttuk . Gider bir anahtarcıya maymuncuk sayesinde kapıyı açtırırız..

Ya yüregimiz? Orda kimsenin bilmediği sevinçleri, acıları sakladığınz odalar yok mu? O odaları açan bir anahtar var mı? Bir maymuncuk da açabilir mi bu odaları? Ne yazık ki evet.

Anahtardan farklıdırlar onlar, açar ve giderlerdir, güvenilir olmadıkları gibi kalıcı değildirler. Ve siz onun anahtar olmadığını anladığınızda bir kramp girer yüreğinize. Acınız o kadar büyüktür ki, düşünemezsiniz. Elleriniz yoktur yaranızı saracak, dostlarınızdan yardım isteyemezsiniz . Yanılğının utancı sarar yüreğinizi . Bir yanınız kaybettiğiniz sevdanız için, bir yanınız aldatıldığınız için ağlar. Sadece erkekler mi aldatır? Karısını bir erkekle aldatan erkelerin sayısı az olduğuna göre bu tez geçerli değil . Yoksa toplumda şöyle bir grup kadın mı var? Bekarlardır, hiç evlenmezler ve varoluşlarının tek amacı evli mutsuz erkeklere hizmet etmekdir. Hayır. Kadın da, erkek de aldatır.

Ama erkekler bunu övünerek balandırarak anlatırlar. Kadın gizler. Maymuncuk ister kadın, ister erkek olsun her yüreği açabilirler. Size birşey katmaz siz de olanı kullanır ve tek derdi gizli kapılara ulaşmaktır. Sonra birgün geldiği gibi ansızın çekip gider. Siz doğru anahtarı buluncaya kadar denemek zorundasınız. Hepinizin bazı anahtarları olmuştur iki odayı açabilen. Odalardan birini rahatlıkla diğerini zorlanarak açar. Sevdada zorlama olmaz.

Hatırlar mısınız? Türk Film tarihine damgasını vuran 'Selvi Boylum Al Yazmalım' da' Türkan Şoray, Kadir Inanır ve Ahmet Mekin başrolrollerde oynuyorlardı. Filmin sonunda Türkan Şoray beklenenin aksine Ahmet Mekin'i seçiyor. Orda bir çok sevgi tanımı yapılıyor bunların arasında beni ençok etkileyen 'sevgi emek ister' oldu.

Her yiğitin ayrı yoğurt yiyişi olduğu gibi, her insanın da ayrı bir sevda tarifi vardır. Eğer kendinizi dinlemeyi becerebilirseniz, yüreğiniz ışık tutar size. İnanın her yüreğe ait özel bir anahtar vardır. Eğer bulursanız bir gün o özel sevdayı, sahip çıkın ANAHTARINIZA.

REKLAM

Nerede olursan ol, gerçek gündeme çok yakınsın...

platformdergisi.net

FOTO: PLATFORM

öner özcan
ozcan@platformdergisi.net

Almanya'da çalıştı, Türkiye'de okudu

Malatyalı Kenan Nalcı'nın öğrenci olarak başladığı Almanya macerası birçoğumuza hayret dedittirecek türden. Almanya'da bir seyahat acentasında çalışan Nalcı, işi gereği sık sık gittiği Türkiye'de, terörün en şiddetli olduğu yıllarda arada üniversiteyi bitirmiş bir göçmen.

Terörün en şiddetli olduğu zamanlarda üniversite tahsilimizi yapmak zorundaydık. Her gün günahsız bir çok insan ölüyordu.Ya sağda olacaktın, ya solda. Ortada kalma şansın yoktu. Özellikle de fakir ailelerin çocuklarının hiç şansı yoktu. Özellikle de fakir ailelerin çocuklarının hiç şansı yoktu. Ancak maddî durumu iyi olanlar oratada kalabiliyordu. Ben de çalıştığım için kazancım iyiydi, bu sayede ortada kalabildim.

Malatyalı Kenan Nalcı'nın öğrenci olarak başladığı Almanya macerası birçoğumuza hayret dedirtecek türden. Almanya'da bir seyahat acentasında çalışan Nalcı, işi gereği gittiği Türkiye'de, terörün en şiddetli olduğu yıllarda üniversiteyi bitirmiş bir göçmen.

Herkesin farklı bir öyküsü var bu Almanya'da...

Kimimizin yolları İstanbul'da başlıyor, burada bitiyor. Kimimiz Münih'ten, Frankfurt'tan, Duisburg'tan başladığımız göç serüvenimize başka boyutlar, başka renkler katıyoruz.

1973 yılında Almanya'da işletme eğitimi almak için gelen Malatyalı Kenan Nalcı'nın öyküsü azim, başarı ve sabır dolu. Kısmete ve kadere büyük bir inançla bağlı olan Mannheim'ın "Kenan Ağabeysi'nin" göç yolculuğu, ilginç dönüm noktalarından oluşuyor.

6 Ocak 1953 Malatya - Yeşilyurt doğumlu Kenan Nalcı. Yusuf Nalcı'nın yedi çocuğundan ikincisi olarak dünyaya geldi. Malatya Ticaret Lisesi'ni bitirdikten sonra, 6 Ekim 1973'te İşletme okumak için Stutgart Üniversitesi'ne kayıt yaptırıp öğrenci olarak Almanya geldi.

Mannheim'daki işyerinden Almanya geneline hatta diğer Avrupa ülkerindeki müşterilerine hizmet verdi.

Renkli kişiliği, sosyal yönü, nezaketi ve İstanbul beyefendiliğiyle Almanya genelinde tanınan, sevilen örnek bir insan, örnek bir aile reisi.

"Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır" sözü herhalde eşim için söylenmiş bir söz olsa gerek" diyen Kenan Nalcı, evli ve iki çocuk sahibi.

Tuğrul Gökhan Nalcı, Heidelberg Üniversitesi'nde okuyor. Derya Nalcı lise (Gymnasium) öğrencisi. Hedefi mutlaka yüksek öğrenim yapmak.

Platform göç içinde göç yaşayan Kenan Nalcı ile görüştü:

Herkesin bir Almanya yolculuğu öyküsü var. Sizin Almanya'ya gelişiniz nasıl oldu?

6 Ekim 1973'te İşletme okumak için Stutgart Üniversitesi'ne kayıt yaptırıp öğrenci olarak Almanya geldim.

Türkiye'de iken farklı düşündüğüm, Almanya'nın gerçeklerini, Almanya'ya geldiğimde gördüm ve yaşadım.

Almanya'ya eğitim görmek için gelmesi gereken insanlarımızın, burada fabrikalarda ve diğer iş sektörlerinde ağır koşullar altında çalışmalarını görmek beni derinden üzmüştür.

Almanya'ya talebe olarak gelmeme vesile olan teyzem ve eşine minnet ve şükranlarımı sunarken, genç yaşta kaybettiğimiz teyzemi rahmetle anıyor ve mekanının cennet olmasını diliyorum.

Almanya'da insanların ne kadar zor şartlar altında çalıştıklarını görünce,

Necmi Ses diye bir ağabeyimiz vardı. Kendisi Avrupa Uçak Şirketi'nin acentalığını yapıyordu. Ona gittim, "Ya bana çalışacağım bir iş verin ya da ben Türkiye'ye döneceğim" dedim.

Beni 1974'te Avrupa Uçak Şirketi'nin sahibi Selahattin Yetmişbir ile tanıştırdı. Sağolsun kendisi bana hem okuma imkanı hem de çalışma imkanı sundu. Bu konuda kendisine hep müteşekkir kalmışımdır. Bana bir daire, yetecek kadar maaş ve bir de okula gitme imkanı verdi. İki yıl bu şekilde devam ettim. Fakat kendimi daha çok işe verdiğimi, okulun kaldığını görünce tekrar üniversite sınavlarına girdim.

1975'te Türkiye'ye gittim. İstanbul Ticari Bilimler Fakültesi'ne kaydoldum.

Almanya'da çalışırken Türkiye'de okumak zor olmadı mı?

"Almanya - Türkiye arası uçuşlar yaparak hem çalışma hayatımı hem de okul hayatımı sürdürdüm. O zamanlar bana İstanbul istasyon sorumlu müdürlüğü görevi verilmişti. Hem bu görevimi sürdürdüm hem de okulumu, eğitimimi tamamladım.

Terörün en şiddetli olduğu zamanlarda üniversite tahsilimizi yapmak zorundaydık. Her gün günahsız birçok insan ölüyordu.Ya sağda olacaktın, ya solda. Ortada kalma şansın yoktu. Özellikle de fakir ailelerin çocuklarının hiç şansı yoktu. Ancak maddi durumu iyi olanlar oratada kalabiliyordu. Ben de çalıştığım için kazancım iyiydi, bu sayede ortada kalabildim.

Sömester tatillerinde ve terör dolayısıyla okulların tatil olduğu zamanlarda Stuttgart'a geldiğimde Türkiye'deki terör olaylarından bir hayli etkilenir tekrar dönmek istemediğim günler yaşardım. Ancak okulumu bitirmem gerekiyordu. Mecburen dönüyor, hem çalışıyor, hem de okuluma devam ediyordum.

Hem sağ gruplara hem sol gruplara devlete ve millete zarar vermemeleri yönünde çalışmalar yaparak, iki tarafa da biraz ağabeylik yaparak, her iki tarafında arasını bulmaya çalışarak, okuma şanslarını ellerinde tutmaları yönünde mücadele vererek okulumu bitirdim. Çok şükür 1980 yılında dönem kaybetmeden diplomamı aldım.

Terör yılları nasıl bir iz bıraktı hatıranızda?

THY'de siyaset ağır basıyor

THY'de benim gördüğüm en büyük sıkıntı devlet kuruluşu olduğu için siyasi karar mekanizmalarının devreye girmesi. THY bir ticari kuruluştur. Özel hava yolu şirketlerinden hiçbir farkı olmayan kâr-zarar esasına göre çalışan bir kurumun başına ticaretten anlamayan, hava yolu işletmeciliğinden anlamayan birini, siyasi kadro ve karar ile getirirseniz bu kurumun sıkıntıya düşmesi gayet doğaldır.Diğer hava yollarının fiyat politikalarını göz ardı ederek, ekonominin – ticaretin gerçeklerini görmeden kararlar alınırsa uçuş fiyatlarını öğrenmeden, büyüklerim bunu istiyor diye fiyat belirlenirse tabiki diğer şirketler kazanır, THY zarar eder.
THY Almanya Acentalar Birliği olarak, ATR Reisen GmbH olarak ve bir vatandaş olarak, THY'nin her konuda birinci ve öncü olmasını bekliyoruz ve istiyoruz.

FOTO: PLATFORM

Kardeşi kardeşe, babayı evladına, evladı babasına düşman edebilecek kadar düşmanlık tohumu ekilen; sen sağcısın - ben solcuyum diye birbirlerine düşman ettirilen bir dönemdi.

Yüce Allah hiçbir millete, özellikle Türkiyemize böyle şeyler yaşamayı kesinlikle nasip etmesin.

Almanya'ya kesin yerleşmeniz nasıl oldu?

1980 yılında mezun olduktan sonra, şirketimizin sahibi beni sorumlu müdür olarak Nürnberg'e istedi. Üniversite ikinci sınıfta iken kendisine "Bir gün okulu bitirip Nürnberg müdürlüğünü almak istiyorum" deyince bana "Hele bir dur bakalım, önce okulunu bitirmen gerekir. Ondan sonra şartlar neyi gerektirirse onu yaparız" demişti.

1981 yılında Nürnberg istasyon müdürü olarak çalışmaya başladım. 1982 Kasım ayına kadar bu görevi yaptım.

Nürberg'te başlayan çalışma hayatının arkasından Manheim'a gelmek nasıl oldu?

1980 ihtilali olunca Almanya Türki-

ye'ye vize uygulamaya başladı. Türkiye'den Almanya'ya gelip gitmeler çok zorlaştı. Patronumuz bana "Bizim Mannheim'da iyi bir müşteri potansiyelimiz vardı. Müşteri sayımızda azalmalar oluyor. Bizi Mannheim'da en iyi sen temsil edersin. Kaybettiğimiz müşterilerimizi sen kazanabilirsin, işlerimizi eski düzeye sen çıkarabilir, hatta daha iyi duruma sen getirebilirsin. Mannheim'a gitmek orada çalışmak ister misin?" dedi. Bunun üzerine Kasım 1982'de Bölge temsilcisi olarak Mannheim'a geldim.

1983 yılında dört aylık askerliğe gittim. Askerden geldikten sonra 15 Aralık 1983'te bir arkadaşla birlikte bugünkü büromuzu devraldık . 50 bin mark hava parası verdik o zaman. Başlangıçta iki ortaktık. İki ay sonra ortağımla ayrıldık. 1984 yılından bu yana tek başımayım.

Geçmişte edindiğim on - onbir yıllık tecrübemle işe başladım. O zamandan bu zamana kendi insanımıza ve diğer insanlara bir yandan yıllardır hizmet verdik, bir yandan ülkemizin ekonomisine katkıda bulunduk, bir yandan da evimizin rızkını kazandık.

1989 yılında büromuzda bir yenilik yaptık, 2001 yılında tekrar A'dan Z'ye sistem değişikliği yaparak büromuzu son teknoloji ile donatıp hizmete devam ettik.

Seyahat acentalarının ve Türk seyahat acentalarının gelişimi konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Önceden her işlem el yazısıyla, kalemle yazılıp çizilirken bugün her şey teknoloji ile iç içe olup, hizmet bir tuşa basınca makinelerde veriliyor.

Eskiden rezervasyon kartlarıyla uçaklar takip edilirdi, Türk Hava Yolları gibi milli hava yolu şirketimiz bile çok zayıftı.

Birçok hava yolu şirketi ve seyahat acentası gelip geçti bu sektörden.Teknolojik gelişmeye ayak uyduramayanlar insanların istediği ve günün gerektirdiği gibi hizmet veremeyenler bu sektörde daha fazla kalamadılar.

Genel olarak bu sektörün sorunları neler?

Bu piyasanın içinde otuziki yıllık tecrübe sahibi olan biri olarak şunu söyleyebilirim. Önceden maliyetler çok düşüktü. Para kazanmak çok kolaydı. 90'lı yıllardan sonra uçak ve uçuş maliyetleri çok yükseldi. Sektörde özel teşebbüsün ağırlığının artması rekabeti beraberinde getirdi. Bilet fiyatları çok ucuzladı. Gerek Türk Hava Yolları gerekse özel hava yolu şirketleri insanımıza en iyi hizmeti vermekte.

1970'den 1990'lı yıllara kadar bizim bir yaz sezonumuz bir de kış sezonumuz vardı.Yaz sezonlarında genel olarak aileler, kış sezonlarında da genelde eşi ve ailesi Türkiye'de olanlar uçuş yapardı. O zamanlar işler çok iyiydi. Şimdi her sektörde olduğu gibi bu sektörde de ciddi sıkıntılar var.

İki Almanya'nın birleşmesiyle en büyük sıkıntıyı bizim insanımız yaşadı. Da-

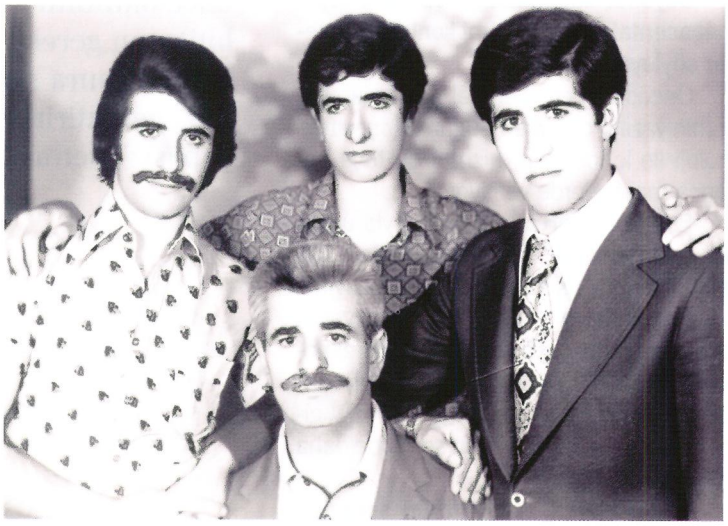
1980 yılında mezun olduktan sonra, şirketimizin sahibi beni sorumlu müdür olarak Nürnberg'e istedi. Üniversite ikinci sınıfta iken kendisine "Bir gün okulu bitirip Nürnberg müdürlüğünü almak istiyorum" deyince bana "Hele bir dur bakalım, önce okulunu bitirmen gerekir. Ondan sonra şartlar neyi gerektirirse onu yaparız" demişti.

Bir İstanbul Beyefendisi

Kenan Nalcı Mannheim ve çevresinde başarılı geçmişi, geniş vizyonu, renkli kişiliği, sosyal yönü, yardımseverliği ve nezaketi ile tanınan ve sevilen örnek bir insan. Gerek Mannheim ve çevresinde gerekse Almanya'daki tanıyan herkesin üzerinde hem fikir olduğu en büyük özelliği; tam bir İstanbul beyefendisi olması.

Kenan Nalcı, 1970'de teyzesi Veciha Hanım'la...

Kenan Nalcı, babası ve kardeşleriyle yıl 1975'te...

Kenan Nalcı, 1978'de Ticari Bilimler Fakültesi öğrencisi iken arkadaşlarıyla...

ha sonra da Euro'ya geçilince insanların ekonomik sıkıntıya düştüğünü, ekonomik şartların ağırlaştığını ve zorunlu olmadıkça seyahatlardan kaçındığını görüyoruz.

Yılda yaklaşık ne kadar insana hizmet veriyorsunuz?

Yılda yaklaşık onbeşbin yolcumuza hizmet vermekteyiz. Bizim yolcularımızın % 80'i uçak yolcusu. Gemi, tren ve otobüs yolcuları % 20'lik bir dilimi oluşturuyor. Yaz sezonu en iyi sezonumuz olup, yazın en büyük sorunumuz uçak sayılarının yetersiz oluşu. Uçak şirketleri içinde yazın yaşanan uçak sayısı azlığına en iyi çözümü bulan şirket Öger Türk Tur dersem yanlış olmaz. Öger bu konuda çok iyi çalışıyor. Türk Hava Yolları maalesef yetersiz kalıyor. Tabii bunu da makul karşılamak gerekir.

Çünkü Öger sadece Almanya'ya uçuyor, THY ise dünyaya uçuyor. Ama her durumda biz yine de THY'den Avrupa ülkeleri içinde en çok yolcu potansiyeli olan Almanya'ya yaz aylarında ayrı bir hassasiyet ve ilgi göstermesini, ek seferlerinin sayısını artırmasını bekliyoruz.

2006-2007 yılında THY'nin bu konuda gerekli hassasiyeti göstereceğine ve çekilen sıkıntıların sona ereceğine inanıyorum.

Sektördeki kar payı nasıl?

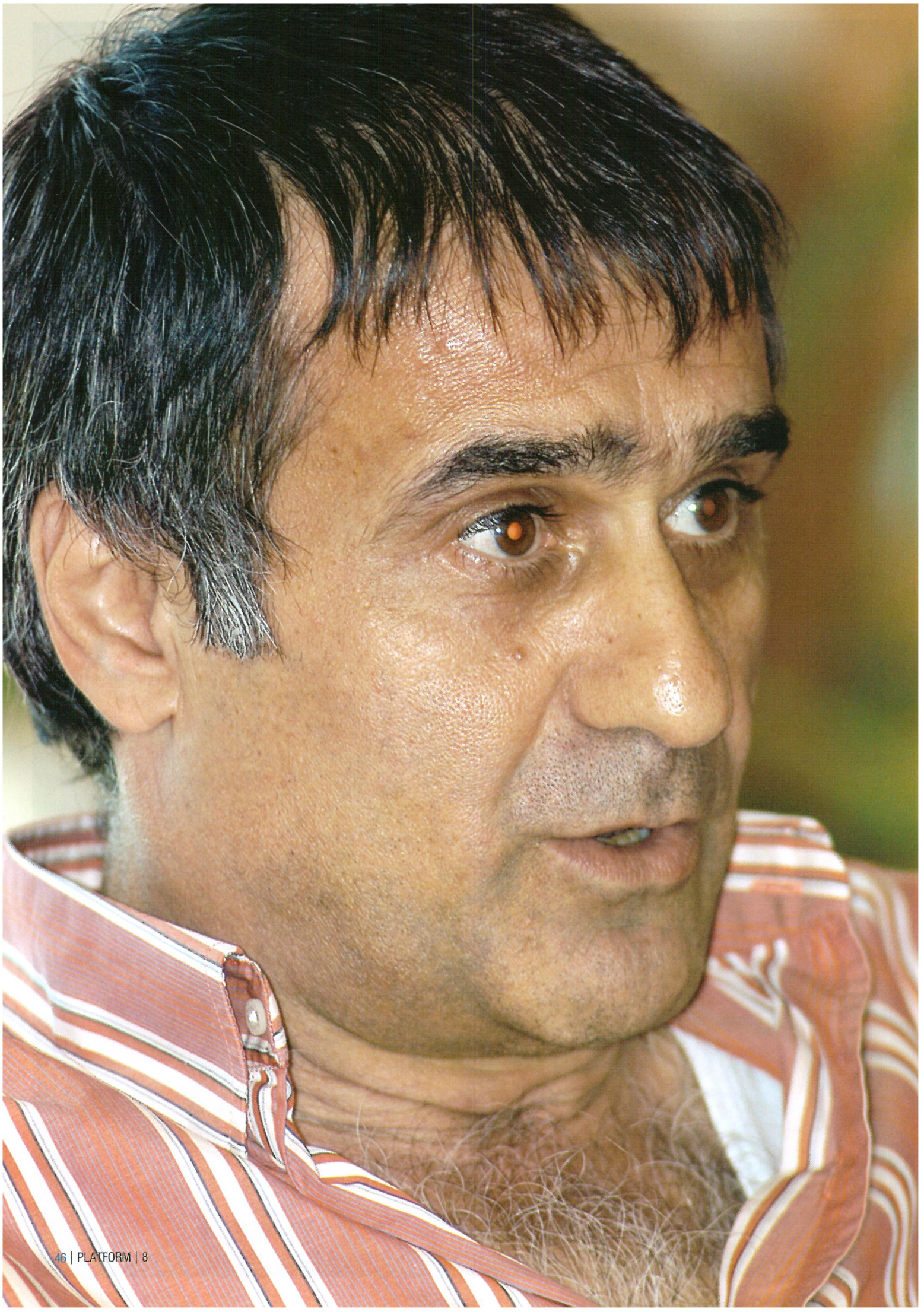
Seyahat bürolarında provizyon ile para kazanma dönemi bitmiştir. 1990'dan sonra bu sektörde kar olayı azaldı. Son 5 yıldır verilen hizmetin karşılığı alınamıyor. Özellikle de Euro'ya geçtikten sonra bu işin tadı tuzu kaçtı. Sabit giderler - genel giderler çok yükseldi. Bu sektörde özel hava yolu şirketi sayılarının artması beraberinde rekabeti getirdi. Rekabetle birlikte bilet fiyatları düştü. Bilet fiyatları üzerinden komisyonla çalışıldığı için otomatik olarak seyahat bürolarının bilet üzerindeki karları da düştü.

Örf ve adetlere vurgu

Kenan Nalcı, ilginç göç öyküsüyle insanların özlerinden kopmadan da başarılı olabileceklerini gösteriyor bizlere. Nalcı, örf ve adetlerin ışığında hayatın yönlendirebileceğine inanıyor...

Azimle, çalışkanlıkla yaşadığı gençlik yıllarından kalan hatıralarla kendisinden emin, beyefendi tavırlarıyla, Mannheim ve civarındaki en ağırbaşlı, en saygın işadamlarından biri olarak anılıyor Kenan Nalcı...

WIE VERBRINGEN VIER MILLIONEN TÜRKEN
IN WESTEUROPA IHRE FREIZEIT?
Sie sehen alle SHOW TURK... Von der Mediengruppe, die Show TV
zum Sender Nummer eins der Türkei machte.
SHOW
TURK
www.showturk.tv

nevzat dindar
n.dindar@platfromdergisi.net

FOTOĞRAFLAR: NEVZAT DINDAR

Güneş: Milli Takım'a gelmem hataliydi

AB Dönem Başkanlı ile ilgili açıklamalarında Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecine de değinen Başbakan Merkel, AB'nin Türkiye politikasının kararlı ve sağduyulu olduğunu söylemesi dikkat çekti.

Şenol Güneş'i tanıyanınız da vardır, tanımayanınız da! Özellikle günümüz geçnilği Güneş'i tanımazlar. Güneş, uzun yıllar Trabzonspor'un kalesini korudu. Trabzon'un şampiyon kadrosunda yer almıştı. Başarılarla dolu güzel günler geçirdi. Son derece sakin bir yapıya sahipti. Futbol yaşamını noktalamasıyla birlikte birçok takımı çalıştırdı ve sonun da da Milli Takım'ın başına geçti. Geçmesiyle birlikte eleştirilere de hedef oldu. Ama o hep susmayı tercih etti.

Eleştiriler her defasında maksatlı ve zamansız yapıldı. Yıpratılmak istendi.

Şenol Hoca, Platform'a verdiği röportajında açtı ağzını yumdu gözünü.

- 2002 Dünya Kupası'nda alınan üçüncülük bir mucize miydi?

ŞENOL GÜNEŞ: Tesadüf olduğu, mucize olduğunu söyleyen oldu. Ama yeter ki, siz işleri doğru yapın. Türkiye bugüne dek bir sürü iş yaptı. Tesislerini, eğitimini, organizasyonunu, hepsini geliştirdi. Başarısız sonuçlar da oldu ama bunlardan ders çıkardı. Bizim oynadığımız dönemde çok yetenekli oyuncular vardı. Kılpayı, Dünya Kupası'na, Avrupa Şampiyonası'na katılma şansını kaçırdık. Almanya'yı Almanya'da yensek Avrupa Şampiyonası'na katılacaktık. Galleri 1-0 yenmiştik. Almanya'yı yenseydik biz grup birincisi oluyorduk. O günün koşullarına karşın bu tür sonuçlar aldık. Ama elimizde iyi oyuncular vardı. Ne var ki, özgüven sıkıntısı vardı. Fatih, Şenol, Erdoğan ve Samet o dönemi yaşadı. Hepsi çok iyiydi ama uluslar arası ortamda sıkıntı yaşıyorduk. Derwal'in ve Piontek'in Türkiye'ye gelmesi ve bu oyucuların şimdi antrenör olması önümüzü açtı.

Rahmetli Sahir Gürkan'ın çok büyük katkıları da antrenörlüğün önünü açtı. Modern futbolun gelişimini sağladı. Yeni oluşumlar ortaya çıktı. 90'lı yıllarda Metin Türel'in, Özkan Sümer'in, Tamer Güney'in katkılarıyla Türk futbolu kendini yeniledi. Bunun sonucunda zamanla hedefe yanaşıldı. Avrupa Şampiyonası'na katıldık, gol atamadık, daha sonra çeyrek finale çıktık. Ardından da dünya üçüncülüğü geldi.

Tesadüfen bir maç kazanırsanır hedefe tesadüfen bir kez vurursunuz. Ama hedefe 5, 10, 20 defa vuramazsınız. Kazandığınız maç, kaybettiğiniz maçtan çoksa buna tesadüf diyenler ya sizi kıskanıyor ya da bu işi bilmiyor ya da kötü niyetliler.

Şans faktörüne inanıyor musunuz?

- Şans faktörü mutlaka vardı. Ama güçlüyseniz ve gücünüzü kullanırsanız şans vardır. Dünya Kupası'na çok güçlü takımlarla oynamadık, diyorlar. Sanik fikstürü biz ektik. Sanki Fransa'ya Senagel'e eleneceksin diye biz dedik. Bunlar hala çağdışı kafaların devam ettiğini gösteriyor. Sporda çok şey değişti.

Kılpayı, Dünya Kupası'na, Avrupa Şampiyonası'na katılma şansını kaçırdık. Almanya'yı Almanya'da yensek Avrupa Şampiyonası'na katılacaktık. Galleri 1-0 yenmiştik. Almanya'yı yenseydik biz grup birincisi oluyorduk. O günün koşullarına karşın bu tür sonuçlar aldık.

Tabiki zengin ve büyük kulüpler başarılı olabilir. Ama Real Madrid'in çok parası var, şampiyon olamıyor. Barcelona oluyor. Takımlar Şampiyonlar Ligi'nden de elenebilir. Bunlara bakarak bir takım için hüküm verirken tesadüf oldu derseniz yapılan emeğe saygısızlık yapmış olursunuz.

Akvaryumun suyu kirli

Omuzlarda olmanız gerekirken eleştirildiniz. Düş kırıklığı yaşadınız mı?

O benim sorunum değil. (Gülerek söylüyor.) Şimdi eleştiri yok, sorun da yok. Türkiye'de anlayış sorunu var. Milli Takım Antrenörü Türkiye'nin bağrından çıkmıştır. Ülkeyi temsil eder. Oradaki insana hakaret edilemez, ona destek vermeliyiz. O kahramanımız kim olursa olsun... Eleştireceğiz ama küçük düşürmeyeceğiz. Bu konuda ülkemiz istenilen seviyeye gelmedi. Sportif başarıya karşın düşünce kirliliği devam ediyor. Çevre kirliliğinden daha beter. İlgili toplum oluştu ama bilgisiz. Hiçbir konuyu bilmiyorlar. Araştırıp sormuyorlar bile. Oyuncu, antrenör var ama bu düşünce kirliliğinden kurtulamadık. Almanya dünya birinci olmasına karşın bizi araştırıyor. Başarımızın kaynağını soruyor. Bu takım nasıl oynadı, ne yaptı diye? Bizim insanımız araştırıp sormuyor bile. Gerçi bizi yok sayanları, biz yok saymadık. Gülün dikenleri vardır dedik. Bu düşünce ortamını sağlamadan Türkiye'nin geleceğini kurtaramayız. Dünya Kupası'nda oynayıp da bırakan bir tek Bülent Korkmaz var. Konfederasyon Kupası'nda 3. olan, U17'de 4. olan takımlar duruyor.

Malzememiz var, ama bu düşünce kirliliğinden dolayı başarı gelmiyor. Yani akvaryumun suyu kirli. Sıkıntımız da bu.

2002'de bize saldıranlar Dünya Kupası'na katılınca bizimle birliket geldiler. Seyirci geldi, yönetici geldi. Hep birlikte bu coşkuyu yakalamaya gittik.

Başarı ya da başarısızlıklar kişilere mal ediliyor. Oysa bu çok yanlış... Sen başarısız oldun, ben başardım düşüncesi çok yanlış. Bu bir ekip ruhu içinde olmalı. Yani bu düşünce ortamını sağlamalıyız. Kimin hata yaptığından çok, neyin hatalı yapıldığının sorgulanması gerekir.

Size göre futbolda öncelikli sorunlarımız nelerdir?

- Türkiye'de oyuncu sorunu yok. Ülkemizde oyuncu çıkıyor. Elbetteki yetenekli olanlar var. Eğitim istenilen seviyede değil. Bütün bunlara karşın biz uluslar arası normlarda yarışıp rakipleri yenebiliriz.

Önemli olan maç kazanacak anlayıştaki oyuncu gelişimini sağlayabiliyor muyuz? Kurumsal yapıda tutabiliyor muyuz? Bir kere federasyonun kendi yapılanması kurumsal olarak yanlış. kurum değil ki, uygulama yanlışlığı var. Keyfi hareketlerle kararlar alınıyor. Almanya, İngiltere, İtalya, Fransa ve İspanya... O liglerin seviyesindeki anlayışta mıyız? Oradaki federasyon yapıları, kulüp yapıları, ekonomik yapılar, halkın bakışı, medya ilişkileri bizimki gibi mi? Çok gerideyiz. UEFA kriterleri Türkiye'ye geldi ama uygulayamıyoruz. Federasyon kurumsal bir yapıda olsaydı, bunarı hemen uygulardı. Bugün parasını alamayan oyuncular ve antrenörler var. Paran yoksa o zaman kulübü kapat. Profesyonel değil misin, oynama. Bir kurum değil misin?

Yeni bir jenerasyon yaratma çabalarının olduğunu görüyoruz. Ümidiniz var mı?

- Türkiye'de oyuncu sorununun olmadığını hep söylüyorum. Özellikle A ve Ümit Takımları konuşmak için gereksiz. Tabii ki, genç oyuncular gelecek. 2003 Konfederasyon Kupası'nda biz zaten değişimi başlatmıştık. Eğer Alpay, Rüştü ve Hakan'dan iyi oynayan varsa zaten oynardı. Milli Takım'da yaşa bakılmaz. Eğer genç bir oyuncu kendisinden büyük birinden iyi oynuyorsa, elbette ki, forma onun olur. Genç takım hazırlıyorum ileriye dediğiniz zaman bu doğru olmaz. Hazırlık maçlarında oynatabilirsiniz. Bizde Konfederasyon Kupası'na genç takviyelerle gittik. Ancak genç oyuncuyu kadroya alırken eskileri unutmadık. Takımın en iyi kalecisi Rüştü'yse nasıl keseceksin? En iyi forvet Hakan'sa ve golleri atıyorsa nasıl keseceksin? Biz Emreleri, Yıldırayları oynattığımızda genç oyunculardı. Takımda başka tecrübeli oyuncular vardı. Örneğin bir Suat vardı ve onun yerine bir başka oyuncu geldi. Gençlere şans tanınmasına karşı değilim.

Tribün terörünün önüne nasıl geçilebilir?

- Türkiye'de insanlar sporun sadece sonuçsal değerinden ve kaymağından yararlanmak istiyor. Antrenörü, oyuncusu, medyası vb. Ne zaman ki, sanayileşti futbol ve para girdi, bunun maddi ve manevi gücünden yararlanılması ön plana çıktığı için yapanlar bakın hiç ortada yok. Hep başkaları konuşur ve bunlar da menfaatlerinin peşindedir. Çalışanlar değil de çalışmayanlar kaymağını yemek ister. Bu da sistemi çökertiyor aslında. Futbola para girid ama bundan ne kadar yararlanıyorlar?

Futbol özünde korunmalı. Devlet, belediyeler çocuklara spor yapacakları alanlar ve imkanlar sağlamalı.

Türk futbolu neden bir ekol yaratamadı?

Yıllarca İngiltere'nin uzun top oyun yapısı, Brezilya'nın teknik yapısıyla, Almanya'nın oyun disipliniyle yola çıktık. Kuvvet ve dayanıklılık üzerine çalışmalar yaptık. Baktık yine olmuyor! Kendimize ait bir değerimiz var aslında. Futbolun evrenselliği de var elbette. Bunu saklayamazsınız. Olmazsa olmazları var. Savunmada, orta alanda, ileride, belli prensipleri var. Biz Dünya Kupası'na takım olarak sergilediğimiz anlayışı dünyaya sunabildik mi? Brezilya, Kore ve Japonya maçlarında koyduğumuz olayı sunabildik mi? Çünkü sen Şenol Güneş'le uğraşıyorsun. Şenol Güneş ne yapıyor sordun mu? Yarı final öncesi basın toplantısında 270 kadar medya mensubu vardı. Bana yarı final maçını bir rövanş ve intikam karşılaşması olarak görüp görmediğimizi sordular. Bizim verdiğimiz yanıt medyada yer bile bulmadı. Ben de dedim ki, futbolda intikama yer yok. Kin ve nefrete hiç yer yok. Biz dostluğumuzu pekiştirmek istiyoruz. Rio sahiliyle Karadeniz sahilini buluşturmak istiyoruz.

Peki en büyük hatanız neydi?

- A Milli Takım'da görevi kabul etmek. Çünkü bana en büyük darbeyi o vurdu. Kendi hayat felsefemde bana huzursuzluk verdi. Kişisel olarak hayallerim vardı. O göreve geldikten sonra bunları kaybettim. Çirkinliklerini gördüm. Bana yapılanları gördüğüm için bunları söylüyorum.

Trabzon'a geri dönmek hata değil miydi?

- Evet hataydı. Ama bunu yapmam gerekirdi. Güney Kore'de bir takımla anlaşmıştım. Eğer oraya gitmş olsaydım, Trabzon kamuoyundaki beklentiye yanıt vermeyeceğimi düşündüm. Gittikten sonra yanlış bir ortamda çalıştığımı hissettim. Bu Trabzonspor camiasıyla ilgili değil, bulunduğum durumla ilgili. Yanlış kararlarımdan biridir. Bir süre uzak kalmak istiyorum.

Malzememiz var, ama bu düşünce kirliliğinden dolayı başarı gelmiyor. Yani akvaryumun suyu kirli. Sıkıntımız da bu. 2002'de bize saldıranlar Dünya Kupası'na katılınca bizimle birliket geldiler. Seyirci geldi, yönetici geldi. Hep birlikte bu coşkuyu yakalamaya gittik. Başarı ya da başarısızlıklar kişilere mal ediliyor. Oysa bu çok yanlış... Sen başarısız oldun, ben başardım düşüncesi çok yanlış. Bu bir ekip ruhu içinde olmalı. Yani bu düşünce ortamını sağlamalıyız. Kimin hata yaptığından çok, neyin hatalı yapıldığının sorgulanması gerekir.

mehmet koca
koca@platform-online.de

Geleceğini göremeyen AB

Türkiye stratejik bir ülkedir, Türkiye'siz AB yarım kalır. Türkiye AB'ye aittir. Türkiye Batı ile doğu arasında köprüdür, İslam dünyasında demokrasi ile yönetilen en önemli ülkedir. Türkiye İslam dünyasına model olmalı, Türkiye NATO'nun en önemli ülkesidir. Türkiye yıllarca batının jandarmalığını yaptı. Türkiye enerji güvenliğinin en önemli ülkesidir. Türkiye'yi kaybetmek batının menfaatine olmaz. Türkiyesiz Balkanlarda Kafkaslarda Ortadoğu barışın olması düşünülemez. Türkiye kilit bir ülkedir. Türkiye medeniyetleri beşiğidir. Semavi dinlerin merkezidir. Türkiye'de Kosova'da, Lübnan'da ve Afganistan'da barışa büyük katkılar sağladı. Bu ve buna benzer açıklamalar batılı liderlerin ülkemiz için söyledikleri sözlerin bir kaçıdır. Uluslararası bakıldığında ülkemizin önemi ortaya çıkıyor ve batılı liderler Sezar'ın hakkını Sezar'a veriyorlar da artık nerede bu liderler...!

Evet; Avrupa gerçek devlet adamı ve lider sıkıntısı yaşıyor. Ülkelerin başındakiler, ne kadar da lider gibi gözükseler de, maalesef liderlik vasıfları yoktur. Türkiye'nin AB'ye girmesini en çok Almanya'nın eski Başbakanı Helmut Kohl istedi. Şimdi ise Helmut'un kızı Merkel, karşı çıkıyor. Bununla birlikte birçok Hıristiyan demokrat da Rum'un şantajını ön planda tutarak Türkiye'nin önünü kapatmaya çalışıyorlar. Yani hem ikiyüzlü tavır sergiliyorlar hem de mahalli düşünüyorlar. Kıbrıs Türkü'nün üzerindeki izolasyonların kaldırılmaması halinde Rum kesimine limanlarını açmayacağını söyleyen Türkiye'ye karşı hemen kutsal ittifak harekete geçerek Türkiye'ye dur deniliyor. Türkiye'nin son hamlesi ise sağduyu sahibi ülkelerin liderleri Türkiye'nin hakkını teslim ederken, AB iki yüzlü politikasını bir kez daha göstermiş oldu. Türkiye'ye karşı uygulanan çifte standart Türk insanının AB'ye olan güvenini bitiriyor ve bu itimatsızlık anketlere de yansıyor. Önümüzdeki aylarda AB ülkelerinde yapılacak seçimler neticesinde AB daha zor bir sürece gireceğe benziyor. Hele AB Anayasası gündeme glesin o zaman Türkiye'ye karşı ittifak edenler de birbirlerine düşecek ve tamamlanmadan AB'nin sonu gelmeye başlayacaktır.

AB'nin Türkiye'ye ihtiyacı var. Türkiye'nin AB'ye olduğu gibi. Yani karşılıklı menfaatler AB ile Türkiye'nin birlikte olmasını öngörüyor. AB süreci başladığından beri aldığımız yabancı yatırımcı sayısı ve rakamları ortada. Yani biz yüzümüzü AB'ye döndüğümüzden ve müzakereler başlasın imzasından sonra Türkiye'ye yapılan yabancı yatırımın miktarı 17 milyar doları geçmiştir. Bu; iş, aş demektir. Biz iş ve aşa kavuşurken doyuma ulaşmış pazar arayan AB'li yatırımcılar ülkemize yaptıkları yatırımlar sayesinde kâr ediyorlar. Karşılıklı menfaatlerimiz var. Ülkemizde yatırımı bulunan elini taşın altına koyanlar o ülkenin menfaatlerini, menfaatlerinden dolayı kollamak zorunda kalacaklardır. Yanı Türkiye'nin AB girmesi veya o istikamette olması bizim menfaatimize olduğunu rakamlarla da görmekteyiz. Fakat bu sizin kölenizi anlamına da gelmemeli. Eğer öyle olmuş olacaksa biz 100 yıl önce milli mücadele vererek sizi ülkemizden kovmaz teslim olur, anlaşır giderdik.

Diğer yandan bizden beklediklerinizi siz neden yerine getirmiyorsunuz? Kopenhag Kriterleri dediğiniz kriterler nerede uygulanıyor da benden böyle bir şeyler istiyorsunuz. Yahu siz bu kriterleri sırf Türkler için mi hazırladınız? Neden siz uygulamıyorsunuz. Fransa, Kopenhag Kriterlerini yerine getiriyor mu? Almanya, Hollanda ve Belçika uyguluyor, diyemez. Çünkü uygulanmıyor.

Kriterleriniz güzel de yerine getiren olmayınca Marx'ın teorilerine benziyor. Teoride her şey güzel gibi gözükse de icraatta yansımıyorsa bir işe yaramıyor. Bu teoriler yeryüzünde hayat bulmadan bitti. Yerinde yeller esiyor. Kitapların üstleri bile tozlandı. Kopenhag Kriterleri de Marx'ın teorilerine benziyor. Güzel de uygulayan yok.

Karışlıklı antlaşmalar yapılırken her iki tarafın menfaatleri göz önüne tutulur. AB'li iş adamları Türkiye'ye milyarlarca dolarlık yatırım yapacak, hükümetleri Türkiye'yi AB yolunda engelleye çalışacak. AB'li liderler kendi geleceklerinin önünü kesiyor. Bunu için AB'li yatırımcılar da yatırım ve kârın yanı sıra ülkenin dış politikası ile de yakından ilgilenmeli ve hükümetlerinin attığı yanlış adımları engellemelidir. Eğer batılılar böyle düşünmezse kendileri kaybeder. Türkiye AB'siz de var olmaya yetecek kadar büyük ve alternatifleri olan bir ülkedir.

50 yıl önce birbirlerini boğazlayanlar, 100 yıl önce Türkiye'yi işgale gelenler, yakın tarihe bir göz atarlarsa iyi olur. Geçmişini bilmeyen, geleceğe dönük adımlarını sıhhatli atamazlar.

Bizden söylemesi.

Avrupa Haber 18.30 Hergün | Almanca Haber 18.45 Hergün | Spor Arena 22.30 Pazartesi
A'dan Z'ye Berlin Pazar 15.00 | Rotamız Avrupa 13.30 Pazar
Acil Çözüm 15.45 Cumartesi | Avrupa Aktüel 21.30 Perşembe

Burası Avrupa. Burada Kanal 7 Int izlenir...

Yeni yayın döneminde ekranınız belli...

Avrupalı Türk izleyicisinin büyük bölümü birbirinden renkli ve çeşitli programlarıyla ilklere imza atan Kanal 7 Int'i büyük bir keyifle izliyor... Avrupa'da kurulan ilk Türk televizyonu Kanal 7 Int, 20'ye yakın Avrupa kökenli programıyla önde gitmenin gururunu yaşıyor.

iklim.de

KANAL 7 INT
reklam irtibat
Tel: +49. 69 94 21 00 110
E-Mail: info@kanal7int.com

röportaj
sebahattin çelebi

Oktay Ekşi

'Aydın Doğan, neyi yazacağıma karışmaz'

Otuz yıllık gazetecilik hayatı olan bir gazetecimizsiniz. Hürriyetin başyazarısınız. Yazılarınızda hem Oktay Ekşi'nin hem de Hürriyet'in görüşlerini yansıtıyorsunuz. Bu zor olmuyor mu?

Otuz senedir Hürriyet'in baş yazarlığını yapıyorum, ama şunu hemen belirtmek lazım; eski baş yazarlık anlayışı ile bugünkü baş yazarlık anlayışı ve icrası tamamen değişmiş durumda. Benim görev yaptığım bu otuz sene içinde yerleşen baş yazarlık anlayışı çok farklılaştı. Eskiden gazetenin başyazısı, gazetenin o konudaki kendisini bağlayan politikanın sesiydi.

Niye öyleydi?

Çünkü eskiden gazetenin sahibi ile baş yazarı aynı kişi olurdu. Gazetenin sahibi gazete adına birşey yazdığı zaman gazeteyi bağlıyor demekti. Çağımızda gazete sahipliği ile profesyonel kadro birbirinden çok farklı hale geldi.

Gazetenin başyazarı artık gazetenin sahibi değil. Şimdi gazetenin sahibi adına onunla konuşmadan, onun düşüncelerini tam öğrenmeden bir şey yazma zorunluluğuyla karşı karşıya bulunan bir başyazar tipi oluştu.

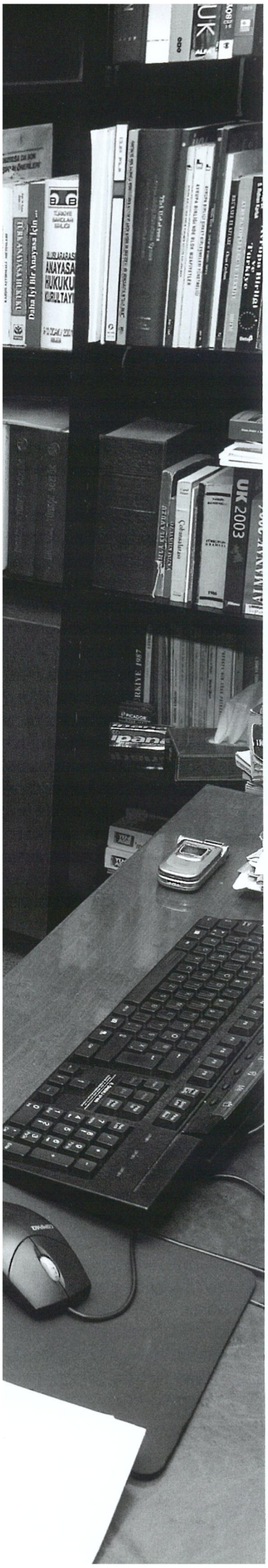
Ben bu gazetenin sahibi, Aydın Doğan'la ancak bir takım sosyal ortamlarda; davetlerde, protokol gereği olan çevrelerde karşılaşırım. Bir de Doğan Medya Grubu Yayın Konseyi Üyesi olarak ayda bir, bir araya geliriz. Onun haricinde herhangi bir olayla ilgili olarak telefon açıp da onun düşüncülerini almam.

Örneğin, **"Aydın Bey Irak'taki savaşla ilgili sizin görüşünüz ne? Acaba Amerikalıları desteklesek mi, yoksa karşı mı çıksak? Ben, birşey yazmaya mecburum sizin görüşünüzü almak ihtiyacını duyuyorum"** diye telefon etmem söz konusu değil. Eğer bir gün böyle bir şey yaparsam, Aydın Bey **"Bu adam üşütmüş mü?"** diye düşünür. Ayrıca gazetenin genel yayın yönetmeni ile de ben bunu oturup konuşmam. **"Yarın acaba hangi konuda ne yazmamı arzu edersiniz? Yazdığım yazıyı şuraya koyalım, buraya koyalım, yok şöyle mi yazsam, yok böyle mi yazsam?"** diye bir konuşma da geçmez aramızda.

Aydın Doğan benim yazdığımı okursa ertesi gün okur. Gazetenin genel yayın yönetmeni de akşam gazete basılmadan önce hazır olup önüne geldiğinde canı istiyorsa görebilir. Ne yazdığımı da bilmez, neyi yazacağımı da bilemez. İhtiyacım olursa her arkadaşımla konuştuğum gibi genel yayın yönetmeni arkadaşımla ko-

Sanal mürgeldə
555 qəsəbə var

nuşurum. **"Zihnimde bir tereddütüm var, sen bu konuda ne dersin"** diye sorarım, konuşurum. Ama bu bana kalmış birşeydir. Kimse bana niye böyle yaptın da demez, niye sormuyorsun da demez. Böyle bir şey yaparsam herkes **"Ya, bu adama ne olmuş"** derler.

Bu sebeple her yazdığım yazı yüzde yüz gazetenin politikasını görüşünü yansıtıyor diye birşey yoktur. Bu gelişmenin getirdiği bir nokta. Ben her aklıma geleni yazamam bu da ikinci bir tavır. Öbür sütun sahipleri canlarının istediğini yazabilir. Kimi özel hayatından yazar, kimi güzel hayatından yazar. Ben yazmam, yazamam.

Hürriyet gazetesi eşittir Oktay Ekşi, Oktay Ekşi eşittir Hürriyet Gazetesi diyebilir miyiz?

Diyemezsiniz. Hürriyet gazetesi çok boyutlu bir gazete haline geldi, çok çeşitlendi. Hüriyetin içinde Oktay Ekşi'nin de okumadığı, okuduğu zaman da görüşlerini hiç paylaşmadığı epey yazar var. Durum böyle olunca **"Hürriyet Gazetesi eşittir Oktay Ekşi, Oktay Ekşi eşittir Hürriyet Gazetesi"** denirse ya Oktay Ekşi'yi gereksiz yere bu kadar büyütmek, ya da Hürriyet'i bu kadar küçültmek basite indirgemek olur.

"Hürriyet'in resmi yazarı" deniliyor sizin için, nasıl değerlendiriyorsunuz bunu?

Öbür köşe yazarlarının sütunları tek anahtarlı. Öbür köşe yazarları tek anahtarla sütunlarına girip istediğini yazabilir. Benim köşem iki anahtarlı. Çünkü ben hem Oktay Ekşi olarak köşe yazarıyım, hem de Hürriyet gazetesi adına başyazarlık görevini yürütüyorum.

Ben başyazarlık görevini yaptığım sürece buna dikkat etmek zorundayım. Her aklıma geleni yazmam, yazamam. Yazılarım Hürriyet adına da bir mesaj taşıdığı için çok dikkatli olmam lazım.

Size somut örnek vereyim. Bana göre, stratejik açıdan önemli sanayi dallarından bazılarıyla ilgili yabancıların iştirakini belli bir noktada tutmak lazım. Bunların ulusal ellerden başka ellere verilmesine ya da belli bir orandan fazla verilmesine karşıyım. Ben bu konuda Aydın Doğan'ın böyle düşündüğünü sanmıyorum. Medyanın özellikle de televizyonun sınır tanımamazlığına rağmen, yabancılara belli orandan fazla verilmemesi gerktiğini savunuyorum. Bu konuda Aydın Doğan farklı düşünüyor, Ertuğrul Özkök farklı düşünüyor, ben farklı düşünüyorum. Böyle şeyler konuşarak anlaşarak yazılmaz. Farklı görüşte olmak gayet doğaldır.

Başarılı olmak sorumluluk gerektiren bir şey. Siz başarılı bir köşe yazarı – başyazar olmayı mı yoksa gazete idaresinde mi – örneğin genel yayın yönetmenliği gibi – görev almayı isterdiniz?

Ben sevdiğim mesleği seçtim, sevdiğim mesleği yapıyorum. Genel yayın yönetmeni olmak sorumluluk ister. Böyle bir teklif hiç gelmedi bana. Böyle bir teklif gelseydi seve seve kabul ederdim. Fakat altı ay sonra beni bu görevden alırlardı. Ben bu görevin insanı değilim, benim yapım daha farklı.

Benim en iyi yaptığım iş bu. Diğer arkadaşlarımızda görevlerini en iyi şekilde yerine getiren arkadaşlar.

Bir konuda yazı yazarken kıstaslarınız neler?

Ben sosyal demokrat bir insanım, Atatürkçü bir insanım, Türkiye'nin temel değerlerine bağlı bir vatandaşım. Batı değerlerinin Türkiye'nin geleceği için çok önemli olduğuna inanan bir insanım. Kültür değişiminin, zihniyet değişiminin Türkiye için önemli olduğuna inanan bir insanım. Ulusal değerlere, ulusal onura inanan ve saygılı bir insanım.Türkiye'yi bölmeye, Türkiye'nin içinde karışıklık olmasına, Türkiye'nin parçalanmasına karşı bir insanım.

Ben başkaları gibi **"Dün akşam Ahmet Bey'in yemeğindeydim, çok harika bir yemekti, bilmem kimin son çıkan şu kitabını okudum size de okumanızı tavsiye ederim, evvelki gün biriyle görüştüm, çok önemli şeyler konuştuk"** gibi şeyler yazmam ve yazamam. Bunu çok güzel yapanlar var.

Herkes yemeğini bir şekilde pişiriyor. Bu tür yazanlar okuyucuya hizmet ettiğini düşünüyorsa, okur da kendine hizmet edildiğini düşünüyorsa problem yok.

Ben dünya basınını takip ediyorum. Benim mesleğimi yapan yazarları, Avrupa gazetelerini takip ediyorum. Onlar ne yapıyor, nasıl yapıyor, benim yaptığımdan farkları ne, aynılıkları ne diye hep takip ediyorum.

İngilizce gazeteleri ve yayınları takip ediyorum. Benim yaptığım işlerden biri günlük olarak Newyork Times Gazetesi

PROFESYONELLER
AZ KONUŞUR.

başta olmak üzere önde gelen batılı gazetelerin editör köşesini günlük alır okurum ve kendimle mukayese ederim. Avrupa gazetelerinin yerleşmiş kurallardan, kendi bünyeme uyan, aklıma yatan kuralları uygularım. yaptığım işi doğru yapmak için çalışırım.

Aydın Doğan'dan "Oktay Bey şu konuya şöyle yaklaşsak" gibi telkinler gelir mi? Ya da siz ona sorar mısınız?

Hayır canım ne demek öyle şey olur mu? Ne Aydın Bey öyle birşey söyler, nede ima eder. Ben de öyle birşey sormam. Aydın Bey'e ait hiçbir gazetede böyle bir uygulama yoktur.

Otuz yıllık gazetecilik hayatınızda hiç sansüre uğradınız mı?

Devletin sansürü diye birşey yok olmadı. İçerden derseniz; 1974'te bu göreve başladığımda teklif Allah uzun ömürler versin Erol Simavi'den geldi. O zamanlar Ankara'daydım. İstanbul'a geldiğimde üç yıl yazılarım imzasız çıktı.

O zamanlar gazetede Nezih Demirkent hepimizin başındaydı. Sabahları istihbarat toplantıları olurdu. Toplantı çıkışında kendisinin yanına gider, toplantıda ele alınan konular üzerine fikir alışverişinde bulunurduk. Ben hangi konuda ne düşündüğümü kendisine izah ederdim. O da bana benim fikir belirttiğim konulardan hangisinde benimle aynı düşündüğünü, hangi konuda benimle farklı düşündüğünü söylerdi. Ben gün içinde hemfikir olduğumuz konuda yazardım.

Nezih Demirkent ayrılınca, Çetin Emeç aynı göreve geldi. Çetin'le çalıştığımız yıllarda da **"Çetin ben bugün şu konuda yazmak istiyorum"** derdim. O da her zaman "Tamam iyi olur" derdi. Gerek Nezih Demirkent'le çalıştığımız yıllarda gerekse Çetin'le çalıştığımız yıllarda yazımı götürüp yazı işlerine vermeden önce, götürür masalarına koyardım. Onlar da yazımı okurlardı. Ama hiçbir zaman yazıma müdahale etmemişlerdir.

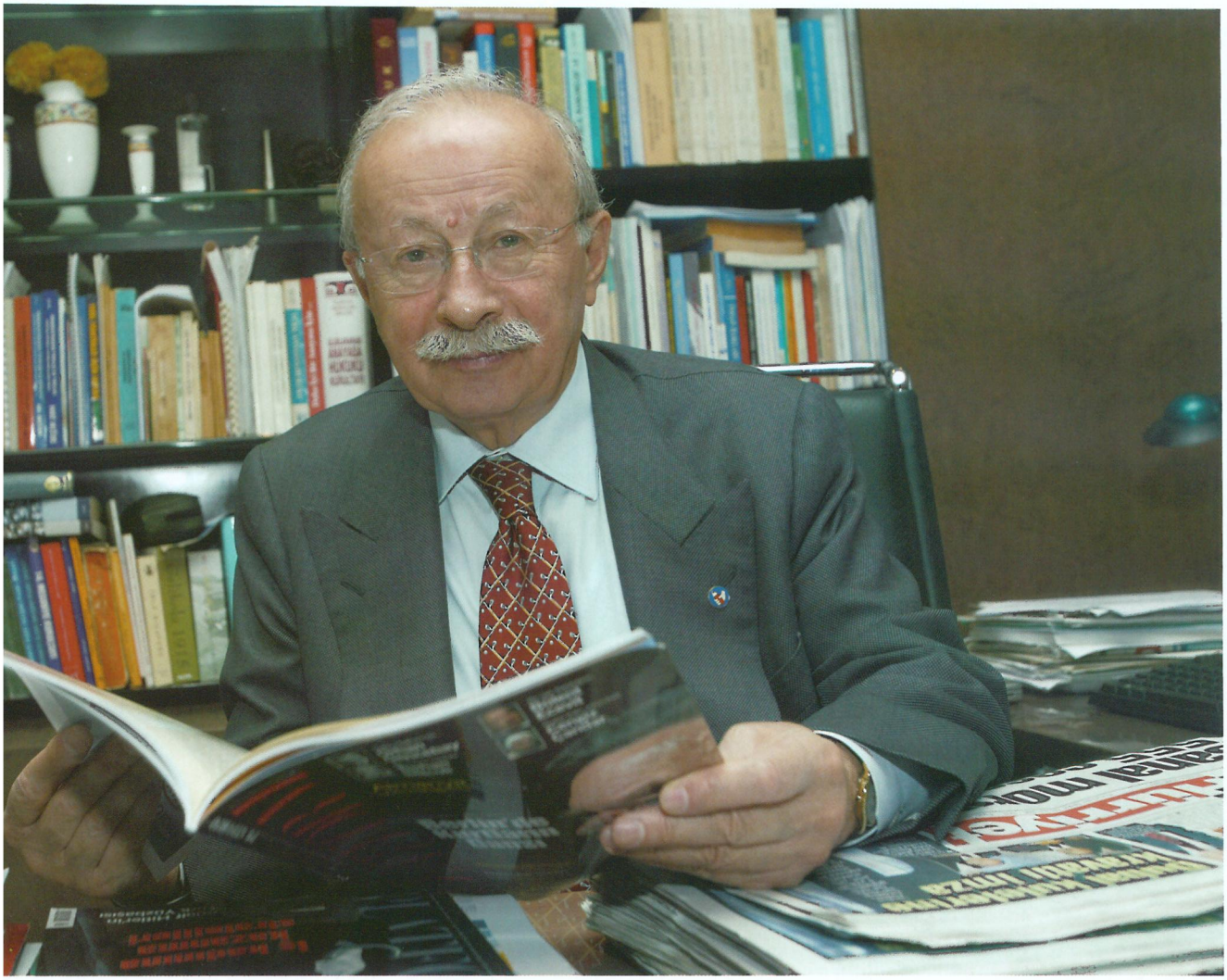
Çetin vefat ettikten sonra Ertuğrul'la olduğumuz yıllarda; o, hiçbir zaman böyle bir beklenti içinde olmadı. Böyle bir beklenti içinde olmadığı için yazılarımı doğrudan yazı işlerine verdim.

28 Şubat döneminde mesleki bir iş kazanız oldu. Bunun haricinde bir iş kazanız oldu mu?

Bahsettiğiniz olayla ilgili haber geldiğinde biz yazı işlerindeydik. Şemdin Sa-

iklim
Werbestudio GmbH
www.iklim.de

kık polise ifade vermiş. İfadesinde **"Bize, PKK'ya Türk gazetelerinin muteber gazetecileride yardım ediyordu"** demiş. Bunun üzerine ben de **"Kim bu alçaklar, çıksın ortaya"** diye yazdım. Bir süre sonra Sakık mahkemedeki ifadesinde kendisinin öyle birşey söylemediğini ve bu sözlerin ifadesine eklendiğini söyleyince alçağın orda (gazetelerde) değil, başka bir yerde olduğu ortaya çıktı.

Bunun üzerine asıl alçakları lanetleyen ve kendi meslektaşlarımdan özür dileyen bir yazı yazdım. Bir süre sonra yine bir fırsat oldu ikinci kez özür diledim. Bundan başka da bir aldatılma – iş kazası yaşamadım. Gazetenin mutfağında bulunan, değerlendirilmeye yönelik tüm haberler benim için makul haberlerdir.

Hiçbir zaman muhabirilerime **"Bu haber doğru mu"** diye sormadım. Ama yalan olduğu ortaya çıkan haberin muhabirini de hiç tereddütsüz kapıya koydum.

Türkiye gerçeklerine ve genel değerlerine aykırı bir insan olmamanıza rağmen polis korumanız var. Bunu gerektiren durumlar mı var ?

Ben Atatürkçü bir insanım, Türkiye'yi şeriata teslim etmek isteyen güçler var. 1950'lerde başladı bu hareket. Süleyman Bey bu ateşe çok odun taşıdı ama Turgut Özal gibi misyoner tavırlı yöneticisi olmadı. O cumhuriyetin neyi varsa bozmak, onun yerine arzu ettiği rejimi getirmek için elinden geleni yaptı. Ama bazı şeylere ömrü yetmedi. Onun meselesi buydu. Ona karşı kendi sütunumda ilk defa **"Bu adam laik cumhuriyeti yıkıp yerine başka bir nizam getirmek istiyor"** diye yazan gazeteci ben oldum. Bunu iftiharla itiraf ediyorum. Ben yazdıktan sonra aynı konuda yazı yazanlar çogaldı. O dönemden sonra sayısız tehditler aldım. Bunun üzerine polis koruması verildi bana.

İkiyüzlü aşklar şehri

Fransa, göçmenler açısından oldukça zor günlere mi gebe? Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi tirübünlere oynayan Sarkozy, Türkiye karşıtı açık söylemleriyle neyi hedefliyor? Arkadaşımız **R. Firdevs Gülmez**, kaleme aldı...

r. firdevs gülmez | paris
f.gulmez@platformdergisi.net

FOTO: DPA

"Biz işçi istedik, insan geldi."

Max Frisch'in bu sözünü, bugün Avrupa'da yaşayan azınlık veya göçmen olarak nitelendirilen alt kesimin Fransa'nın gettolarında ortaya çıkardıkların olayların aşığında değerlendirmeye almakta fayda vardır. Fransa'nın başkenti Paris'te geçen yıl Ekim ayında iki gencin polisten kaçarken kaza sonucu ölmesi ile ortaya çıkan diğer şehirlere de sıçrayan bu isyan hareketlerinin başlaması, ülke içinde endişeye mesken olmuştur. Getto alaylarında, genç yaştaki bireylerin onlarca yüzlerce, araba yakmasıyla başlayan olaylar, birçok insanın gözaltına alınmasıyla sonuçlanmış ve yıldönümünde yeniden alevlenmiştir.

Fransa'nın olaylar karşısındaki tutumu ciddiyetini korurken, 1955'den bu yana uygulanmayan olağanüstü bir durum söz konusu olup, binlerce polis harekete geçirilmiştir. Banliyölerdeki bu olayların perde arkasında, isyanlara neden olabilecek sorunların yeniden göze alınması, detayların yeniden gözden geçirilmesi ülke içinde yaşayan azınlıkların hal ve hareketlerinin daha dikkatli takibi ve tabii ki Fransa'nın alışagelmiş sosyal yapısına aykırı düzeydeki bu yapılanmanın dini içeriğinin olup olmadığının da araştırılmasının altı çizilmektedir.

Avrupa tarihinde İkinci Dünya Savaşı sonrası, 1960'larda başlayan "ekonomik güç" yetersizliğinden doğan bir "ekonomik göç" sistemiyle birlikte aynı tarihlere rastlayan Cezayir'in bağımsızlığıyla ortaya çıkan güvenli ve güçlü bir ülkeye doğru atılan göç furyasında, bu ülkeden 1 milyona yakın insan Fransa'ya akın etmiş ve ülkeye ekonomik katkı sağlayacaklarına inandıkları bu kesim şaşalı bir şekilde karşılanmıştır. Ancak ülke sınırları içindeki göçmenlerin asimilasyonunda (!) güçlüklerle karşılaşması sonucunda Avrupa "Beyaz" göçmenlere de yeni kapılar açmış, yeni bir ülkede, yeni imkanlar peşine düşmelerine sebebiyet vermiştir. Bu yeni hareketin tek sebebi asimile edilir/edilmez kavramının, gelen göçmenler üzerindeki psikolojik baskısıdır.

Duygusal ırkçılık

Göç devletin tekelinde olan bir yaptırımdır. Ve nihayet 1970'lerde insan gücü istekleri son bulduğunda, bu göç durdurulmuştur. Bu zamana kadar "misafir işçi' olarak bakılan ve bir gün işleri bittiğinde geri dönülecek denilen kişilerin zamanla elde ettikleri imkanlarla, aile birleşiminde ve topluma asimilasyonlarında ortaya çıkan bir takım hadiseler, seslerinin yükselmesine neden olmaya başlamıştır. O vakte kadar hep birer işgücü olarak bakılan gruplar ve bu grupların genelde çoğunu oluşturan fakir ülke insanlarının "Müslüman olması" dolayısı ile Avrupa'da bir nevi göçmen sorun "Müslüman sorunu" halini almıştır. Ekonomik olumsuzlukların artması, işsizliğin yer yer tavan yapmasıyla ülke bazında, yabancı kesimi gözler önüne çıkartırken, göçmen kaçınılmaz sonuçları olan sosyal ve siyasi boyutunu daha belirgin hale gelmesine de neden olmaktadır. Bir zamanların "geçici işçisinin" gelecek için planlarını yeni ufuklarda

'Madalyonun diğer yüzü farklıdır. Hala yabancılara olan ihtiyacı dile getirilmekten çekinen ülkeni, ikilemli görüntüsü enteresandır. Global olarak bakıldığında "farklı olmak" "farklı yaşamak" azınlık için eğitimsiz, fakir, her türlü haklarından bihaber, suçlu bir "alt kesim" çağrıştırmaktadır. Ve üstelik "bölücü"dürler. Kültürel anlamda ortaya çıkan bu görüş ayrımcılığı, ülkeye damgasını vururken, sosyal manada eşit sayılmak sorunların çözümüne ışık tutamaz.

kurmaya başlamak istemesi, sosyo-ekonomik haklarını elde etmek, kendi öz kültürel yapısıyla ve kültür anlayışla yoğurduğu hayat biçimini, yaşamaya çalıştığı toplum düzeninde adeta "bizde varız" şeklinde beyanatlarıyla ardı ardına kültür merkezleri kurmuş ve bu merkezlerde kendi insanına katkılarda bulunmaya başlamıştır. Bir de buna "İslam kimliği" de eklenince karşı tarafta gerginlik artmaya başlamıştır. Bu durum dini değerlere kolektif hayat statüsünde yer vermeyen seküler toplumlarda bir "tehditblquote unsuru sayılmış ve seslerin her iki taraf içinde yükseltilmesine sebep olmuştur. Nasıl olurda bir zamanlar sömürge 'Cezayir' olarak baktıkları ülkenin insanları, kendi öz vatanlarına adım attıkları tarihten itibaren kendilerine ait vatandaşlık haklarının aynılarını talep ederlerdi? İşte duygusal ırkçılığın ana temasını oluşturan etkenlerin başında böyle bir psikolojik savaş gelmektedir. Yabancı ile farklı olmak araya her türlü mesafeyi koymak, dışlanma için yeterli bir nedendir halkların gözünde. Peki durum bu kadar basit midir?

Standartlar düşük

Jakobenizmin merkezi olarak bilinen, etnik/kültürel-bölgesel zenginliklerini her zaman sorun haline getiren, homojen bir yapılanmayı savunan Fransa için sanıldığı gibi bir entegrasyon olayından öte, bu durum bir asimilasyon sorunu haline gelmektedir. Bu bağlamda üniter devlet yapısıyla, benmerkezciliği ve Anglosakson düşünce sistemiyle Fransa, kendi içinde yaşayan azınlığa daima "göçmen" ifadesi kullanmaktadır. Ancak bu azınlığın hak talepleri karşısındaki "direnişleri" ortaya çıktıkça asimile edilemeyen bir topluluğun seslerini yükseltmesine, endişeli gözlerle bakılmaya başlanmaktadır. Bu da ülke içinde sosyal sorunların artmasına neden olmaktadır. Voltaire Fransa'sında evrensellik özüne inen(!) ülkenin her türlü farklı kimliğin önünün kesilmesi, vatandaşlık haklarının ön plana çıkarılması gerçeği, yabancılar bazında "ikinci sınıf" ayrımının gözetildiği, toplum yapısıyla, beyinlerde soru işaretlerine neden olmaktadır. Fransa kendi içinde yaşattığı bu paradoksal yapılanma sonucunda, kendi vatandaşlarının sosyal hak ve ufuklarının net çizgiler içinde olması, hayat standartlarında belli düzeylerin varlığı, eğitim ve öğretimlerindeki imkanlarıyla kendi halkını ön plana alarak ikilemin ana kaynağını oluşturmaktadır. Nitekim yabancıların toplu olarak bulunduğu bölgelerdeki sosyal konutların kalitesi ve nüfus yoğunluğu sebebiyle hayat standartlarının düşük olması göz ardı edilirken, burada yaşayan "diğerlerinin" halkın arasına karışmadan önce, geçirdikleri "medeniyet" yapılanmasında birer basamak teşkil edecek ve sosyal hayata ayak uydurma yolundaki evreler için önemli etabın yapı taşlarını ortaya koyarak özellikle topluma kazandırılacaklardır. Bu yüzden gettolarda ABD usulü "tek millet, tek mekan" bir yapılanma istenmezken, karma yapılanmayla, her milletten insanın bir arada yaşaması uygun görülmüştür. Bu da potansiyel var olan bir kuvvetin birleşimle ortaya çıkabilecek, istenmeyen bir hareketi önlemenin tek yoludur. (Karma hayat-karma sorunlar) Aslında şimdiye kadar saydığımız tüm bu sorunların altında yatan gerçek, ülke içinde istenmeyen azınlığın gün geçtikçe elde ettikleri hak ve hukuklarına karşı yapılan bir ses getirimdir. Ancak madalyonun diğer yüzü farklıdır. Hala yabancılara olan ihtiyacı dile getirilmekten çekinen ülkeni, ikilemli görüntüsü enteresandır. Global olarak bakıldığında "farklı olmak" "farklı yaşamak" azınlık için eğitimsiz, fakir, her türlü haklarından bihaber, suçlu bir "alt kesim" çağrıştırmaktadır. Ve

üstelik "bölücü"dürler. Kültürel anlamda ortaya çıkan bu görüş ayrımcılığı, ülkeye damgasını vururken, sosyal manada eşit sayılmak sorunların çözümüne ışık tutamaz. Günümüz Avrupa'sında "eşit vatandaşlık" haklarına sahip her yabancı kendi kimliğine yapışık "diğeri" olma özelliğinden ayırt edilmedikçe, ayrı bir sınıf olarak kalmak zorunda bırakılacak ve mesnedi çetrefilli bir yapılanmaya neden olacaklardır. Ve bu durum karşısında "diğer" kesim kendi öz değerlerine daha çok bağlanmakta ve daha çok dışlanmaktadır.

Seçim yatırımı

Ancak ülke sınırları içinde yaşayan yabancı kesimler, entegrasyon düşüncesine karşıt olmayıp asimilasyona karşıdırlar Asimile etmek demek öz değerlerin yani kimliklerinin hiçe sayıldığı toplum düzeni demektir. Kendi kimlikleri doğrultusunda dini ve sosyal haklarını yerine getirmek ulusal kültür bağlarına sahip çıkmak, ikili ilişkilerini sağlam temeller üzerine oturtmak, elbette ki "diğerlerinin" de hakkıdır.

Zaten gettolardaki olayların iç yüzünde, toplum içi var olmanın sancıları görülmektedir. Tüm bu açılımların ışığında Paris banliyölerinde yaşanan "otobüs yakma" olaylarının mercek altına aldığımız takdirde göreceğimiz manzara toplum karşıtı genç bir kültür isyanıdır ki, göz altına alınanların yaş ortalamaları 15-18 yaş grubu içindedir. Bu kesimin eğitimlerindeki eksiklikler, toplumun her alanında hissettikleri dışlanmayla, marjinal grupların oluşmasına imkan vermektedir.

Bu da genç beyinlerin gelecek yıllarını etkileyecektir. Zamanında işçi gereksinimleri ile kapılarını ardına kadar açan devletler, etnik kökenlerinin farklı oluşuyla, toplumlara kültürel zenginlik kazandıran yabancılardan oluşan azınlığın zamanla, ülkenin işgücü potansiyelindeki ihtiyaç azalımı karşısındaki politikaları nedeniyle ortaya çıkan toplumsal ve sosyal sancı, etnik köken sancısı, daha uzun yıllar gündemde kalma özelliğinde olup, diğer metropollerde de etkilerini göstermeye başlaması kaçınılmazdır.

Farklılıkların bir suç olarak görülmediği, aksine toplum değerlerinin zenginleştirilmesi açısından önemli rol oynadığı tehdit unsurunun asla söz konusu olmadığı "sömürge psikolojisi"nden çıkabilen kesimlerin içinde yaşadıkları toplumlara çok daha yararlı hale geleceği kesindir. Cumhurbaşkanlığı koltuğuna göz kırpan İçişleri Bakanı Nikolas Sarkozy'nin yapmış olduğu sert çıkışlar, belki geçen seçimlerde Chirac'tan sonra en yüksek oyu alarak şaşırtan, Jean-Marie Le Pen'in seçmenlerine "merhaba" demektir..

Kim bilir?

sebahattin çelebi
celebi@platformdergisi.net

Guantanamo'dan başka Amerika yok!

İkiz kulelerin yıkılması süreciyle başlayan yeni bir dönemi yaşıyor dünya. Sınırların güvenliğini alt üst eden ve kıtalar arası savaşların miladı olan 11 Eylül, "özgürlükler ülkesi" Amerika imajını da sarstı.

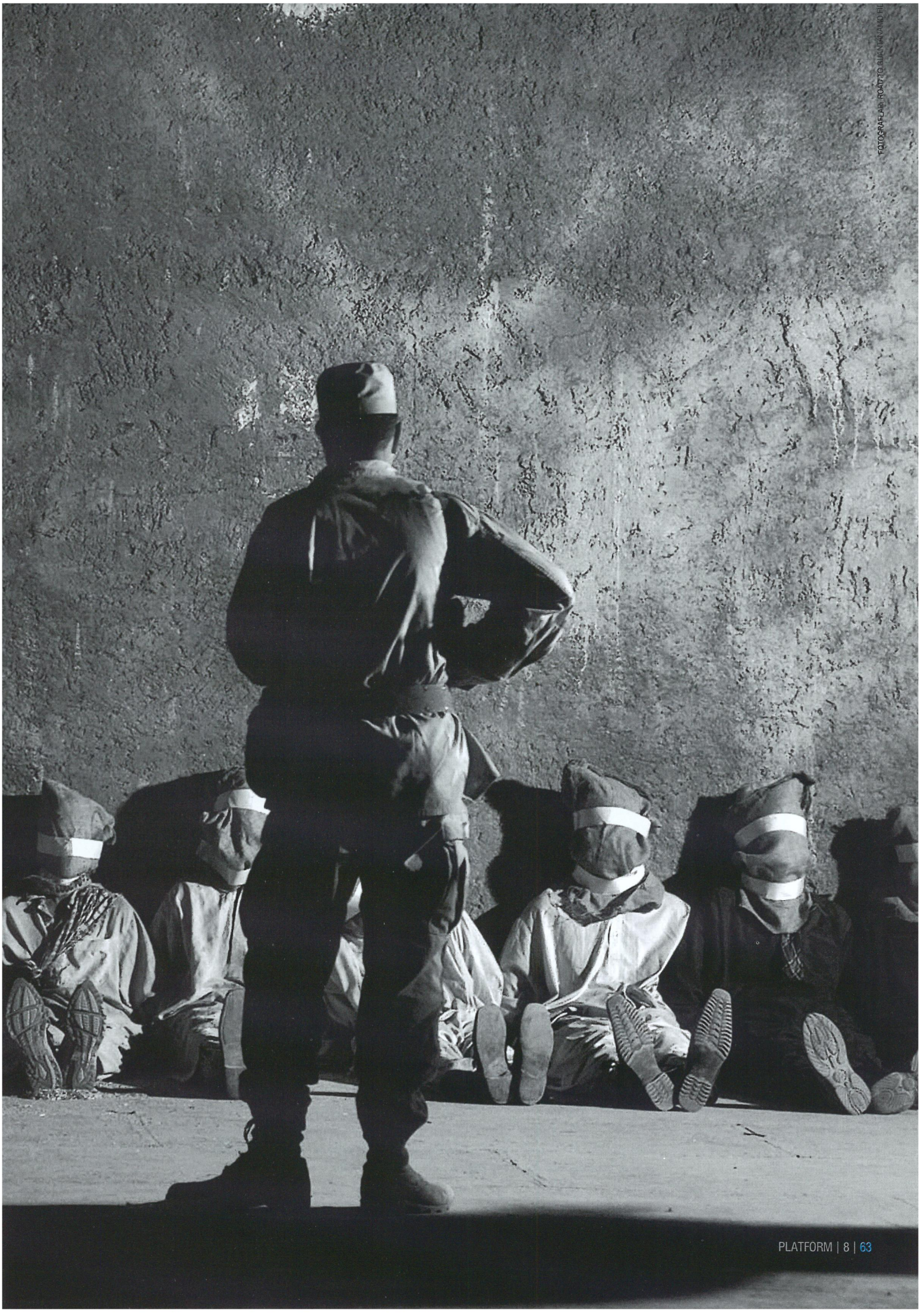
İki kulenin bütün heybetiyle yerle bir olmasıyla başladı aslında her şey. Bütün dünya masum insanların ölümü karşısında kahroldu. Kahrolanların, üzülenlerin çok fazla ortak paydası yoktu. Din, dil, ırk farklılıkları, bu vahşi saldırı karşısında kaybolup gidivermişti adeta.

Olay açıktı: Bu saldırı, insanlığa yapılmış bir saldırıydı!

Bütün dünya, gözyaşları içinde **Üsame bin Ladin** ve ekibince yapıldığı öne sürülen bu hunhar saldırının acısını paylaştı. Hepimiz ağladık. Dünya Ticaret Merkezi'nin camlarından atlayan masum insanlar, hepimizin yüreğini dağlamaya yetmişti.

11 Eylül'ün dünyayı derinden etkilediği ve unutulması güç izler bıraktığı bir gerçek. Afganistan'a, Irak'a girip, Amerika'nın petrol hesaplarından bahsetmek

FOTOGRAFÍA: ROLANDO JUAN PAYANO III

gibi bir ucuzluğa kaçmayacak; terör belasının beni en çok etkileyen ikinci sahnesini yargılayacak, sorgulayacağım.

Amerikan kuvvetleri, Afganistan'da yaptıkları müdahalenin / işgalin ardından, yakaladıkları Talibanları Guantanamo'ya götürdüler. **"Kargo"** uçakları içinde iplerle bağlanarak, kafalarına siyah çuvallar geçirilerek, okyanus aşırı götürülen bu insanlar, hiçbir zaman adil yargılanmadılar. Çoğunun şüphe üzerine oraya götürüldükleri iddia edildi dünya medyasında.

Belki bu hapishane uluslararası normlarda olsaydı, bu yazıyı yazmamıza gerek kalmayacak ve Amerika'ya hak vermeyi sürdürecektik. Guantanamo'ya esir kampı demek bile tüylerimizi ürpertmeye yetiyor. Zira; modern dünyada "esir kampı" kavramı diye bir kavram anlamını yitireli, on yıllar oluyor. Hitler'in kirli savaşlarından beri, kulaklarımız, bu kavramı unutmuştu.

Almanya'nın Bremen kentinden Afganistan'a giden ve Taliban'a katıldığı öne sürülen **Murat Kurnaz** adlı Türk vatandaşının, yargılanmadan 5 yıla yakın Guantanamo'da tutulması ve çıktıktan sonraki tüyler ürperten görüntüsü, "bir dakika" dememize, işte bu yüzden sebep oldu.

Evet!

Murat Kurnaz, Talibanlığın ötesinde bir Taliban görüntüsü ile hür dünyanın karşısına çıkmıştı. İşin garibi, **"canavarlaştırılmış", "vahşileştirilmiş"** bir yabanilik içindeydi. Hiçbir dini mefhum veya öğreti ile açıklanamayacak kadar **"aşırı"** uzatılmış sakalı ile, içler acısı bir durumdaydı Kurnaz.

Burada Kurnaz'ı savunacak, aklayacak değiliz elbette.

Kurnaz'ın görüntüsü, Amerika'nın Guantanamo'da esirlere davranış biçimi hakkında, derin şüpheler duymamıza neden oldu. Dünya, çok uzun bir zamandır Amerika'nın insan haklı ihlallerini tartışıyor. Avukatlarıyla, yakınlarıyla görüştürülmeden yıllarca bir adada, "hayvanlar"dan farksız bir hayatın adı; tutsaklık, esaret olamaz elbette. Olmamalı.

Bir zamanlar hür dünyanın nazarında, özgürlüklerin, huzurun ve refahın adıydı Amerika... Biz; Amerika'yı, sabaha karşı boks maçlarını sabırsızlıkla beklediğimiz **Muhammed Ali**, heybetli duruşuyla Western filmlerinin baş aktörü **John Wayne,** köleliğe son veren Başkan **Abraham Lincoln**, dünya üzerindeki birçok krizde arabulucuk yapan eski Başkan **Jimmy Carter**, baba karakter oyuncusu **Anthony Quinn** gibi, ölümsüz isimlerle hatırlamayı çok isterdik.

Güzelliği dillere destan **Faye Dunaway,** sevimli çapkın Başkan **Bill Clinton** ve hatta çocuğunu kaybedişinin ardından, bir gecede saçları ağaran **Barbara Bush**'la, belleklerimizde bir Amerika yaşasın isterdik.

Ne idüğü belli olmayan bir 11 Eylül'ün ardından, bugün ne yazık ki, Guantanamo ile birlikte anılan Amerika, belleklerimizdeki güzelliğini kaybetti.

Büyük bir devlet, birkaç yüz çapulcuya, teröriste yenildi. Hem de Amerika'nın kendi kontrolündeki bir adada; Guantanamo'da... Başkan Bush'un ülkesine yaptığı en büyük kötülük, Amerika'yı küçültüp, Guantanamo'ya hapsetmesi oldu.

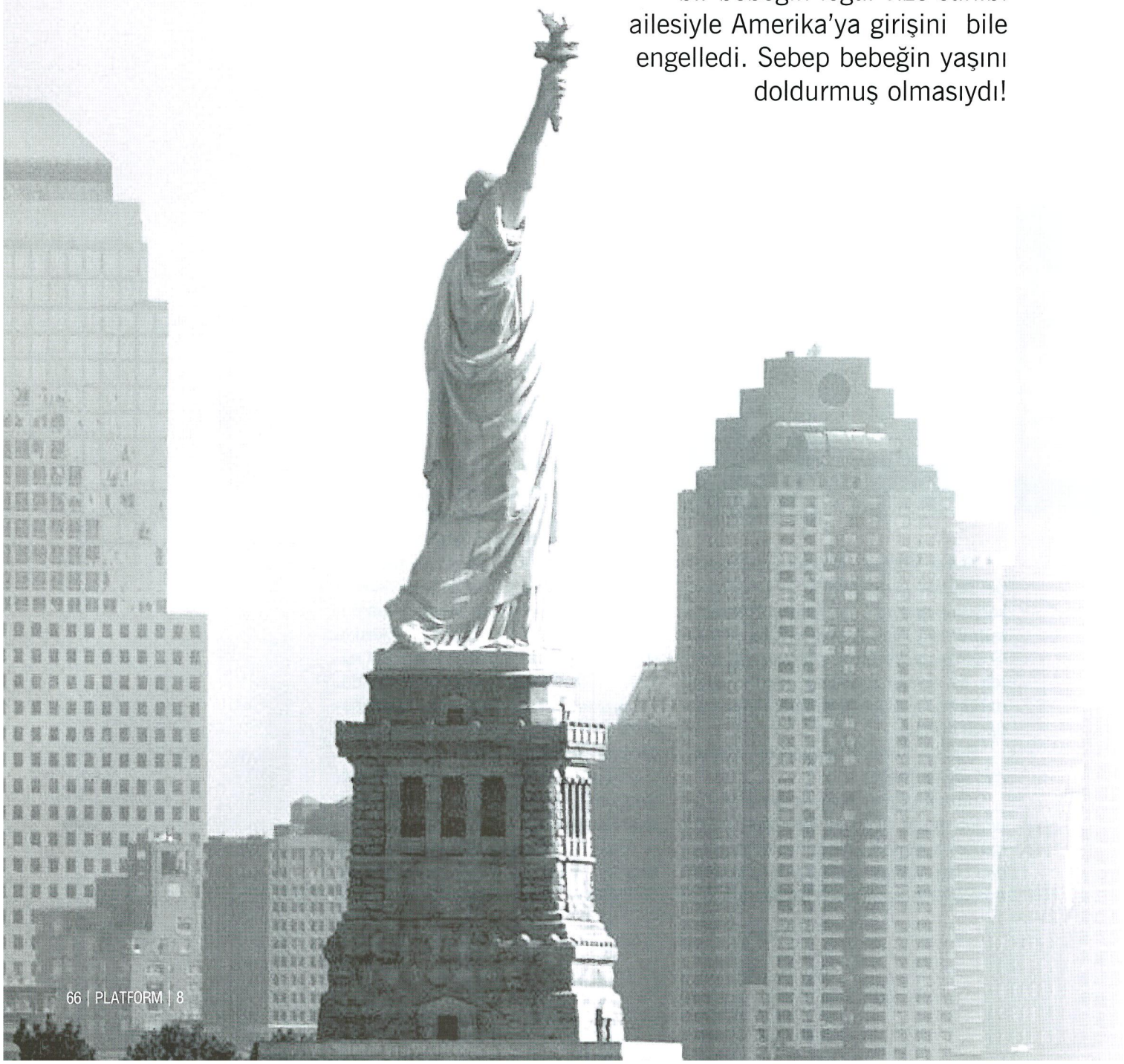
Başkan, Amerika'nın dünya üzerindeki "demokratik" imajına, kocaman bir çizik attığının farkına bile varamadı.

Ne yazık ki, Guantanamo'da, hayranı olduğumuz hiçbir güzel yüze rastlamamız mümkün olmadı!

Bush'tan **"dünyayı düzene sokmasını isteyen"** Tanrısı da, nedense, bu gerçeği bir kez olsun ona fısıldamadı!

11 Eylül'ün "vize" kurbanları

11 Eylül sendromu, ülkeye legal olarak giriş yapmayı adeta imkansız hale getirdi. Öyleki, bir bebeğin legal vize sahibi ailesiyle Amerika'ya girişini bile engelledi. Sebep bebeğin yaşını doldurmuş olmasıydı!

sadullah amasyalı
s. amasyali@platformdergisi.net

New York'ta başarıyı yakalayanın her yerde başarabileceğini söylüyordu Frank Sinetra o meşhur 'New York New York' adlı parçasıyla. Doğru bir önermeydi Sinetra'nınki.. Amerika rüyalar ülkesiydi, New York Amerika'nın değil dünyanın fırsatlar merkeziydi. Ama bunlar başarı için gerekli fakat yeterli değildi. Çünkü New York, 'crazy' –kıreyzi diye okunup çılgın, deli, saçma gibi anlamlara geliyor- bir şehirdi. Başarının evrensel gereklerini yerine getirmenin ötesinde çılgınlığı aşacak bir yürek taşımak gerekiyordu.

Son yıllarda tepe taklak olanlar gibi, rüyalar da fırsatlar da çılgınlıklar da alt üst oldu New York'da.

Müzik tarihinde silinmez iz bırakan Sinetra'nın önermesi bu yüzden şimdilerde doğrunun yarısına denk geliyor. Diğer yarısı ise New York topraklarına, -Amerika Birleşik Devletleri'nin herhangi bir köşesine de diyebilirsiniz- adım atabilmektir.

11 Eylül sendromu, ülkeye legal olarak giriş yapmayı adeta imkansız hale getirdi. Öyleki, bir bebeğin legal vize sahibi ailesiyle Amerika'ya girişini bile engelledi. Sebep bebeğin yaşını doldurmuş olmasıydı!

Onlarca vize merkezli mağduriyet öyküsü vardı, Amerikan rüyasının sonunu haber veren...

Frank Sinetra gibi müzik tarihine damgasını vuran Ahmet Ertegün'ün New York'ta vefatı, başarıdan başarıya koşan 'Turkish Amerikan'larla ağızların tadını kaçıran 11 Eylül'ü bir kez daha hatırlattı.

5 yılı New York olmak üzere 9 yılını bu ülkede geçirmiş olmanın rahatlığıyla söylüyorum; 'American' olmayanların Amerika'daki başarıları ile 11 Eylül arasında bağ kuranlar hiç de haksız değil..

Savaşlar, işgaller kadar gündeme gelmediği için olup bitenin gerisinde kaldı, vize işlemlerini zorlaştıran uygulamalar. Nitelikli, başarıya kilitlenmiş yüreklerin Amerika Birleşik Devletleri'ne seyahat etme imkanlarını bile ortadan kaldıran 11 Eylül yenilikleri, aile bölünmelerine sebebiyet verecek kadar mağduriyet öykülerine dönüştü..

Bir diplomatın, bir gazetecinin, bir bilim adamının ülkeye girişini 'sınır güvenliği ve gümrükler' açısından riskli(!) görüp vize taleplerine olumsuz cevap verebilirsiniz. Durum olağanüstüdür, 11 Eylül gibi bir kırılma yaşamıştır Amerika Rüyası; mazur görülebilir daha önce vize almış insanların vizesini yenilememek(!)

Peki henüz iki yaşını doldurmuş Zehra bebeği anne, baba ve kardeşlerinden ayırmak ne kadar makuldür.

Vize mağduru Zehra bebek

Zehra Özmez ağabeyi ve ablası kadar şanslı değildi(!) Türkiye'de dünyaya açtı gözlerini. Bilgisayar mühendisi-Eğitim uzmanı Ali-Şenay Özmez çifti10 yılı aşkın zamandır legal vizeleriyle Amerika'da yaşıyorlar. Amerika'da dünyaya gelen iki çocukları da alarak 11 Eylül sonrasında Türkiye'ye döndüler. Zehra Özmez'in dünyaya teşrifinin ardından iyi bir teklif alınca yenden Amerika'ya dönme kararı aldılar.. Zehra bebek henüz yaşına gelmemişti, annesinin pasaportuna işlenerek Amerika'ya giriş yaptılar.

Anne-baba işlerine başladılar yeniden ev araba alıp, ikinci dönem Amerika yaşamına başladılar.. Ne olduysa Türkiye ziyareti sonrasında Amerika'ya dönecekleri sırada oldu. Zehra'nın Amerika'ya girişine izin verilmeyeceğini haber veriyordu yetkililer. Sebep Zehra bebeğin yaşını doldurup ikinci yaşından gün almış olmasıydı.

Tam bir şok yaşıyordu Ali-Şenay çifti.

Bir yanda, iş-ev-araba ve yaşamın diğer üniteleriyle yeniden kurmaya çalıştıkları Arizona Tuscon'daki umutları, diğer yanda minik yavruları Zehra..

Hukuk mücadelesini Amerika'da vermek istedi Özmez Çifti..

Aile bölünüyor Zehra anneannesine emanet ediliyor

Gözüyaşlı Şenay hanım anneannesinin Zehra ile kusursuz ilgileneceğini belirtirken, olup biteni anlaması mümkün olmayan Zehra'nın psikolojisinin budurumdan nasıl etkileneceği kaygısını dile getiri-

Anne-baba işlerine başladılar yeniden ev araba alıp, ikinci dönem Amerika yaşamına başladılar.. Ne olduysa Türkiye ziyareti sonrasında Amerika'ya dönecekleri sırada oldu. Zehra'nın Amerika'ya girişine izin verilmeyeceğini haber veriyordu yetkililer. Sebep Zehra bebeğin yaşını doldurup ikinci yaşından gün almış olmasıydı.

“İyi ki sizinle 11 Eylül öncesinde tanıştık...”

11 Eylül’ün hemen ertesinde yaşanan tatsız olayların arasında bizzat muhatap olduğum samimi bir itirafı unutamam.. Ailecek görüştüğümüz Jenefir-Joe Brown çifti, sohbetin koyulaştığı bir anda, üzüntü-sevinç karışımı bir üslup ile, “İyi ki sizinle 11 Eylül öncesinde tanıştık yoksa 11 Eylül travması, müslüman Türk ailesiyle bu kadar samimi olmamıza engel olurdu” demişlerdi. 11 Eylül’ün şuuraltlarına etkisini bir başka hatırasıyla aktaracaktı dostlarımız.. Kütüphanede çalışan Jenefir, ders çalışmak için kütüphaneye gelen öğrencilerin aralarındaki şakalaşma sevimsizleşince bir birlerine ‘müslüman’ diyerek kızgınlıklarını dile getirdiklerini söyleyecekti.

yordu.Tam 7 yıl sürecek, ‘göçmen vize başvurusu’ yapılmasını çözüm olarak gösteriyordu yetkililer.

7 yıl..

Yeniden başladıkları hayatı yaşanmaz kılacak 7 yıl..

Gözyaşı ve uykusuz geceler birbirini izledi, Tuscon Citizen isimli mahalli gazete ailenin yaşadığı dramı gündeme getirince okurları çok şaşırmış, 11 Eylül kırılmasının 2 yaşındaki bebeğe çıkardığı faturayı protesto etmişlerdi.

Ali-Şenay Özmez çifti verdikleri hukuk mücadelesinin sonunda vize alamadılar ama 7 yıllık süreyi Zehra’nın da Amerika’da, ailesinin yanında geçirmesi yönünde karar çıkardılar.

Bu kararın temel belirleyicisi bir yaşını doldurmadan önce Zehra’nın Amerika’ya giriş yapmış olmasıydı.

Zehra’nın şansı yaşını doldurmadan Amerika’ya giriş yapmasının belgelenmesiydi.

Tıp Doktoruna ‘özür’

Zehra kadar şanslı olmayan binler onbinlerce 11 Eylül’e bağlı vize mağduru var..

Basın vizesi, öğrenci vizesi, diplomat vizesi ile Amerika’ya gidip yaşamlarını kuran alanlarında başarılı çalışmalara imza atan hemen hemen herkes vizelerini uzatmak için müracaat ettiklerinde, “Vize uzatma işlemleri sona erdi. Yeni başvuru formu doldurarak müracaat etmeniz gerekiyor” cevabını aldılar. Sebep:11 Eylül..

‘Uzatma’ yerine ‘yeni müracaat’ farketmez diyorsanız yanılıyorsunuz. 11 Eylül öncesinde defaatle vizesini uzatanlar, ‘yeni başvurularına’ olumsuz cevap aldılar.

Bunlardan biri Dr. Remzi Bağ..

Amerika’da sadece üstün yeteneklilere verilen vizeyle 10 yıl çalışan Dr. Bağ, 11 Eylül sonrasında vize uzatma müracatına, “özür diliyoruz uzatamıyoruz” cevabı alır. Star gazetesindeki habere göre, gerekçe Dr. Remzi Bağ’ın Nobel ödüllü olmamasıdır.

10 yıllık süre içinde dünyanın sayılı tıp merkezlerinde başarılı çalışmalara imza atan Dr. Bağ, New York’taki St. Vincent’s Hospital and Medical Center’da nükleer tıp, Albert Einstein College of Medicine’da dahiliye ihtisası yaptı. Houston’da Baylor College of Medicine’da yoğun bakım ve göğüs hastalıkları üzerine yan dal uzmanlığı aldı.

Üç ay ömür biçilen hastaları gerçekleştirdiği akciğer transplantasyonu ile sağlığına kavuşturan Dr. Bağ’ın vize başvurusuna verilen olumsuz cevap Houston’da infiale sebep olur. Özlem Yurtçu’nun Star’daki haberine göre, George W. Bush da devreye girer, Dr. Remzi Bağ’dan özür dilenip vizesi yenilenir.

Ancak Dr. Bağ, kararını vermiştir, hizmetlerini Türkiye’de sürdürecektir.

Gitmek mi zor kalmak mı

Gurbette yaşamın akla hayale gelmez zorluklarını yaşayanlar bilir.. Tıpkı, “Aşan bilir karlı dağın ardını/ Çeken bilir ayrılığın derdini” dizeleriyle türkülerde dile geldiği gibi.

Bu yüzden büyük ekseriyetle, “gitmek mi zor kalmak mı” şarkısı dillerdedir gurbette..

11 Eylül’e bağlı vize mağduriyetleri yeni bir boyut getirdi sürece.. kimbilir belki de zorluk içinde ‘kolaylığı’ da beraberinde getirdi.

Ayrılığı vurgulayan türkülerimizle, Frank Sinetra’nın, ‘New York, New York’unu bir de bu düşüncelerle dinleyin lütfen..

Platform kalitesinin bir sırrı var...

DRUCKEREI

YS

SEIT 1992

YAVUZSÖHNE

GMBH & CO. KG

YAVUZSÖHNE INDUSTRIEDRUCK GMBH & CO KG
Dieselstrasse 3A • 47228 Duisburg
Tel: 02065 83 91 - 0 | Fax: 02065 83 91 29
www.yavuzsoehne.de
kontakt@druck-ys.de

yazı ve fotoğraflar mehmet ünal
m.unal@platformdergisi.net

Göç çocukları

Onlar hayatlarını hiçbir zaman bir Anadolu çocuğunun saflığında ve heyecanında yaşamadılar. Soğuk binaların ardında, "işçi" olan anne babalarının yollarını beklediler... Yılların usta fotoğraf sanatçısı **Mehmet Ünal**'ın objektifine takılanlar, göç çocuklarını anlatmaya yeterli...

Almanya'nın üzerinde uzun süredir yeni bir hayalet dolaşıyor gerçekten: Entegrasyon!

"Birinci Nesil", "İkinci Nesil" ya da "Üçüncü Nesil" veya halen kucaklarda, bebek arabalarında taşınan "Dördüncü Nesil" mi, bu entegrasyonun gerçekleşememesinin nedeni? Bu, bilinmiyor.

Hekimler, sağlık görevlileri acaba neresinden başlarlar, böylesine derin bir yaranın tedavisine?

Konuşmak mı? Yazışmak mı? Komşuluk ilişkileri, iş arkadaşlıkları mı? Bu "maraz" için reçeteler yazıldı da bunlara uyan mı olmadı? Kim uymadı? Yerli halk mı? Yabancılar mı? Özellikle de, Türkler mi?

Böyle karmaşık bir sorun üzerine düşünce üretmeye neresinden, nasıl başlanır?

Göçten başlamalı.

Göç, Türklerin, Türkiyelilerin binlerce yıllık tarihlerinin belki de en önemli olgusu. Günümüzde bile hâlâ "göç sürüyor". Ülkemizde çoğunlukla iç göç tartışılırken, nedenleri ne olursa olsun, biz Avrupa'da yaşayanlar buradaki söylemleri takip etmekte daha duyarlı bir tavır gösteriyoruz.

Kişisel olarak bu olgunun daha yakından takip edilmesini, araştırılmasını, tartışılmasını hep arzu ettim. "Profesyoneller" hariç, halkımızın diğer bölümü bu sorunlarla uğraşmayı zaten kendisine görev edinmekten hep kaçınmıştır. "Profesyonellerin" çoğunluğu ise, bu sorunu kendilerine kalkan yaparak, kanın damarlarında dolaşmasını sağlamaktan öte bir girişimde bulunmamışlardır. Bu sav, günümüz için de geçerliliğini korumaktadır. Bu ve diğer nedenlerle girişimler sonuçsuz kaldı. Bu nedenle sorunların ardındaki gizilliklerin gün ışığına çıkartılması gerçekleşemedi. Kamuoyunu yönlendirebilecek girişimlerde bulunulmadı; irili ufaklı olumlu girişimler ise "hasır altı" edildi.

İğne ve çuvaldız meselesi

Minik bir örnek: Her kentte kurulan (daha sonra da "seçilen") adına da "Yabancılar Meclisi" denilen kurumlar, asli görevleri olan politika yerine, okuma akşamı, konser vb etkinlikler düzenleyerek, yürürlükteki yerel yönetim yasalarına aykırı harcamalarda bulundular. Bunun nedenini soran olmadı. Soranlar tecrit edildiler. Belediyelerdeki görevli Almanlar ise ses çıkartmadılar. Çünkü buradaki yabancıların kültürel gereksinimlerini bu kadar ucuza halledebilmek işlerine geliyordu...

Bir işadamımız, "Avrupa, yaklaşık elli yıldır bizleri kabullenemiyor ve kabullenmeleri de çok zor gözüküyor" diye demeç vermiş. İlk bakışta hak vermemek olanaksız. Ancak Türklerin Almanları, Almanya'yı kabullendiklerini iddia edebilir miyiz? Hâlâ durum böyle değil mi? Bu eziklik duygularının kökenleri nelerdir? Araştırıldı mı? Türkler arasında "harbi tartışmalarla" bir sonuca varıldı mı? Şu an, ki eskiden de böyleydi, politik görüşü ne olursa olsun Almanlar konusunda bir görüş birliği söz konusu... Şaşmamak olanaksız!

Bir yerlere gidememek. Örneğin Almanya'ya gelememek buradaki Türklerin gerçeği olarak saptanmalı mı? Sorunun bir kısmını "Almanya'ya gelememek"

"Profesör Villigen bir gün vizite yaparken çekici kaldırıp yere attı ve şunları söyledi: 'Çocuklar ben sizden yardım istiyorum. Bu olay nedir, nasıl oluyor böyle?' Yardım etmek istiyoruz, fakat bir türlü, hasta olarak gelen, oraya yatmış olan insanların gösterdiği belirtilere tıp dilinde bir karşılık bulamıyoruz. Yani bir insanın, saçının telinden ayağının parmağına kadar her tarafı nasıl ağrır? Böyle Avrupa hekimine, tıbbına kolaylıkla anlatılamayan, onlar tarafından da kolayca anlaşılamayacak bir garip belirtiler yelpazesi..." Serol Teber'in bu analizleri daha sonra "İşçi Göçü ve Davranış Bozuklukları" adıyla1980 yılında basılmıştı.

oluşturmuyor mu? Sorunun başı, belki de bu soruyu düşünmemek, düşünülse bile yanıt bulamamaktır.

Birinci, ikinci, üçüncü ve nihayet dördüncü nesil Türkler... Nedense, özel girişimleri ile, okumak için ya da bir macera yaşamak için gelenlerin dışında tutulan, 1960 yılların başlarında Almanya'ya İşçi Bulma Kurumu aracılığı ile gelenler, birinci nesil olarak nitelendiriliyorlar. Halbuki kayıtlarda sayıları 2 bin 700 olarak geçiyor. Demek ki daha sonra gelenler de bu gruba dahil ediliyorlar ve neticede hangi yaş grubunun, hangi nesilden kabul edileceği hakkında ortak bir görüş oluşturulamamış...

Bu konunun ivedi olarak çözülmesi gerekiyor. Bilindiği üzere, eğer yanlış başlanırsa, yanlış çözümler üretilir.

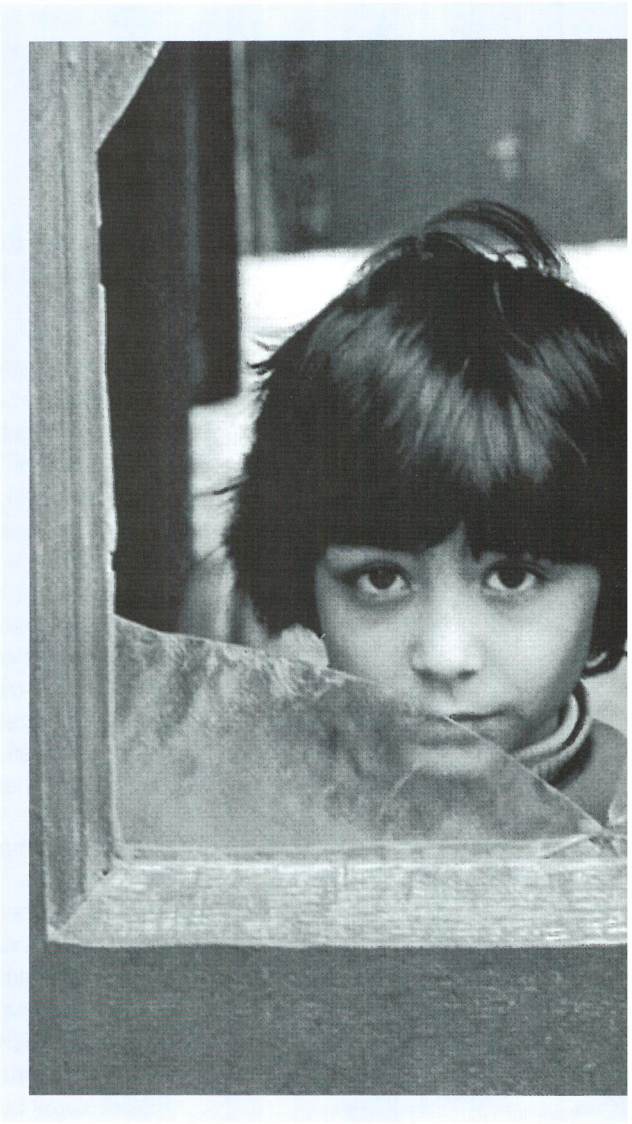
Ben, bu yazımda, 1973 yılına dek resmi olarak gelenleri, yani Almanya'nın resmen "misafir işçi" diye tanımlayarak buraya çağırdığı insanları, birinci nesil olarak kabulleniyorum. Aile birleşmesi olanağından faydalanılıp, 70'li yılların sonu, 80'li yılların başlarında "erkek çocuk yoğunluğuyla göze çarpan" misafirleri ise ikinci nesil olarak görüyorum.

O tarihlerdeki "Yabancılar Yasası", bu yasaları yürürlüğe sokmakla yükümlü "Yabancılar Polisi"ne aşırı yetkiler veriyordu. Yasaların bazıları, eyalete, kasabaya veya kente göre farklı uygulanabiliyordu. Hatta her memur kendine göre sonuçlar çıkartabiliyor, keyfi uygulamalarda bile bulunabiliyordu; isterse bizimkilerin yaşamını güçleştirebiliyordu...

Federal Almanya'da genel konut sorununun çözümlenememesi, özellikle yabancılar için zor bir handikaptı. Çünkü oturma izni alabilmek için yasalar kişi başına belli bir metrekare konut alanı ibraz edilmesini zorunlu kılıyordu. Yabancılara konut kiralamak istemeyen ev sahipleri ise gazetelere bu isteklerini belirten ilanlar verebiliyorlardı ve bu durum 'kişisel özgürlük' adına toplum tarafından genel kabul görüyordu...

Eğitim ve başka sorunları yeri geldikçe anlatmak gerekecek... Günümüzde bile çözümlenemeyen bu durumun temel nedenleri çok eskilere dayanıyor.

İşte tam o günlerde "Ruh Hekimi" ve ne yazık ki artık aramızda olmayan arkadaşım Serol Teber çalıştığı klinikten bir anısını aktarmıştı:

"Profesör Villigen bir gün vizite yaparken çekici kaldırıp yere attı ve şunları söyledi: 'Çocuklar ben sizden yardım istiyorum. Bu olay nedir, nasıl oluyor böyle?' Yardım etmek istiyoruz, fakat bir türlü, hasta olarak gelen, oraya yatmış olan insanların gösterdiği belirtilere tıp dilinde bir karşılık bulamıyoruz. Yani bir insanın, saçının telinden ayağının parmağına kadar her tarafı nasıl ağrır? Böyle Avrupa hekimine, tıbbına kolaylıkla anlatılamayan, onlar tarafından da kolayca anlaşılamayacak bir garip belirtiler yelpazesi..."

Serol Teber'in bu analizleri daha sonra "İşçi Göçü ve Davranış Bozuklukları" adıyla1980 yılında basılmıştı.

Ne Nöro Psikiyatrist, ne politikacı, ne de bilim adamıyım, sadece bir fotoğrafçı olarak kendimden yola çıkıp bazı deneylerimi, ara sıra da bir fotoğraf göstererek

Yersiz-yurtsuz bir hayat...

Bu çocuk 10 yaşlarında Almanya'ya getirilmişti. Babasını da iyi tanırdım. Bir gün bu baba, yeterli büyüklükte konut bulduğunu, mutlaka ziyaretine gelmemi rica etti. Oturdukları adrese gittiğimde, bu giriş kapısını ve kapının hemen arkasında oynayan iki çocuğu gördüm. Vakit yitirmeden fotoğraflarını çektim. Sokağa çıkmaktan çekindikleri için burada oynuyorlardı... "Hazırlık Sınıfları" denilen sınıflara gönderiliyorlar, o zamanki pedagojik hesaplara göre, bu sınıflarda "daha yüksek eğitime" hazırlanıyorlardı. Dokuz yıllık temel eğitim okullarının (Hauptschule) bir bölümü de olan bu sınıflardaki çocuklardan yüksek öğrenime devam edenine ben hiç rastlamadım. Üniversiteyi bir tarafa bırakalım, 9'uncu yılı başarıyla bitirebilenlerin sayısı, kayıtlara giremeyecek kadar düşüktü. Bu okulu bile bitiremeyenlerin ise çıraklık yapacak bir işyeri bulması imkansızdı... Belki de amaç buydu. Babaları "vasıfsız işçi" idiler. Bunların yerlerini dolduracak yeni "vasıfsızlara" gereksinim olabilirdi... Ve öyle de oldu.

Bu çocuk, delikanlı yaşlara geldiğinde, daha önce aynı yolları kat ederek vasıfsız işçi olarak çalışan ağabeyinin kaderini paylaştı. Ağabeyine "ortalık dar gelmeye" başlamıştı ve bu ağabey "göç travmalarını" teker teker yaşıyordu.

Doğduğu, büyüdüğü, çocukluk dönemini geçirdiği ve kendini ilk kanıtlama dönemini yaşadığı yerlerden kopartılıp burada yaşamaya zorlanmıştı. Çalıştığı işi kendisine uygun bulmuyordu. Tüketim malzemeleri hem çok yakında, hem de çok uzakta idiler. Ulaşmak kolay değildi... Tüm yaşadıkları bu örselenmeye yol açmış, "davranış bozuklukları" başlamıştı...

Daha sonra "karanlık işlerle" uğraştığı ve yakalanarak ülkeye geri gönderildiği haberi gelecekti. Bu fotoğraftaki kardeşi de ağabeyinin gittiği yolu denedi. Baba, günün birinde onu da "Türkiye'ye geri postalandığını" anlatmıştı... Fakat o, gittiği ülkesinde de yaşamına bir düzen verememiş ve hapishaneye girmişti.

Bu minik, kırık camın arkasından objektifime bakarken, yersiz-yurtsuz olduğunu mu anlatmak istiyordu?

sohbet biçiminde anlatmalıyım, diye düşünüyorum...

Peki, ne oldu bu nesillere?

Pek bir şey olmadı aslında.

İşçi olanlar, işçilik ve işsizlik arasında mekik dokuyorlar. Buradaki zamana ayak uydurabilenler, mutlu bir yaşam sürdürüyor olabilir... Fakat biliyoruz ki, yıllardır Türkler arasındaki en önemli düşünce "köşeyi dönmek." Kısa yoldan kendi işini kurabilmek. Bir başka deyişle "sınıf atlamak." (Sadece Almanya'da değil tüm Avrupa'da, Alp dağlarının 100 nüfuslu küçük köylerde bile dönerci görmek artık mucize değil.

Ancak bilgili olmak, kitap okumak isteyene rastlamak bir mucize... Koro halinde aynı davranışlarda bulunuyorlar. Eğlence, giyim kuşam ve sükse satmak başlıca amaç!

Yüzeysel reçetelerle yaşamaya alışmış yüzeysel kişilikler...

Böyle saptamalarda bulunsam, kızarlar mı bana?

Cemaat toplumundan geldiğimizi belirtmiştim. Biraz açalım: Cemaat içinde genelde geleneksel tarzda bir hayat sürdürülür. İçine girilen topluma aktif katılım sağlandığı zaman ise durum değişiyor. Cemaatı terk etmek gerekiyor. Yapanlar var. Özellikle Alman medyası bu "aykırı davranışlara" yayınlarında neredeyse aşırı boyutlarda yer veriyor.

Serol Teber bunu şöyle açıklamıştı:

" 'Erlebnis' demek için dönüşümlerin dizginlerini insanın birey olarak kendi eline alması lazım. İşte modern toplumlarda sürdürülen yaşam bu. Onun için bizdeki hayatla batı toplumları, modern yaşam arasında belli bir fark var. Dünyaya

Gündüz Alman, gece Türk

Moda olan bir deyim vardı: "Gündüz Alman, Gece Türk"! Ne kadar da doğruydu... "Gündüz Kuzu, Gece Kurt" gibi bir şey... Bu söylemin peşine takılanların, insanları topluma böyle tanıtmaya çalışanların samimiyetlerine inanmak güçtü... Hâlâ öyle değil mi? Pragmatik söylemleri olanlar hep taraftar bulabilmişti. İçeriğinin doğru ya da yanlış olmasına bakılmıyordu. Bugün de böyle! TV ve/veya diğer medyada izliyoruz. Hele hele Almanların (sol ve sağ ayrım yapmadan) ortak sevdikleri Türk kökenli bilgiçlere ne demeli? Buna yakın bir havayı Almanya'da Helmut Schmidt'in şansölyeliği sırasında yaşamıştık. Başbakan Schmidt, Türkleri "entegrasyona yatkın-yatkın değil; entegrasyona istekli–isteksiz" olarak sınıflandırmıştı. Hemen arkasından Hıristiyan demokratlar (CDU-CSU) Hür Demokrat Parti (FDP) ile birlikte hükümet oldu. Zamanın Federal İçişleri Bakanı Zimmermann, geri dönüşü teşvik yasası çıkartmış, binlerce Türk bu yasadan faydalanıp çoluk çocuğu toparlayarak Türkiye'ye geri dönmüştü. Günümüzde de "ya entegre olursun ya da çeker gidersin" havası hakim...

bakışın temelinde bir farklılık var. Burada mutlaka toplum sizden aktif bir şekilde yaşamı değiştirmenizi bekliyor. Öbüründe ise es kaza yaşamı değiştirmeye kalktığınızda, size büyük eleştiriler geliyor. 'Neden değiştirdin, neden bilindiği gibi, şimdiye kadar olduğu gibi hayatını sürdürmüyorsun' diye..

Geleneksel toplumdan gelip, modern toplumun içine girmiş olmamız basit bir süreç değil, sıkıntılarla dolu... Burada karşılaştığımız belki de en önemli sıkıntı, yeni toplumun beklentisinin çok fazla olması. Oysa biz çok beklenti değil de, günlük işimizi sürdürelim, ondan sonra kendi hayatımıza, klasik geleneksel hayatımıza, müziğimize, esprimize, yemeğimize dönelim istiyoruz. Bu beklentiyi şu veya bu şekilde duyumsamaya başladığımız zaman, önceden sözünü ettiğim psişik durum biraz daha gerginleşmeye, sıkıntılarımız biraz daha artmaya başlıyor."

Gene Serol Teber'den örneklersek, "göçmenlik yaşantısının insanı belli bazı rahatsızlıklar için potansiyel bir hazırlığa soktuğunu" saptayabiliriz. Bu durum insanın biraz daha gergin bir ruh durumuna girmesine neden oluyor. Durum böyle olunca da, dedelerinin, babalarının, ağabeylerinin ayrımcılıktan payını aldıklarını saptayan şu anki 20-24 yaş grubundaki göçmen çocukları, Almanlardan gelen her görüşe, ayrım yapmadan, karşı çıkıyorlar. Almanlara sorulan en popüler soru: 'Bist du Ausländerfeind, oder was?' (Sen yabancı düşmanı mısın yoksa?) Bu çıkış sonrasında hiçbir diyalog şansı kalmıyor...

Almanlarda ise durum biraz farklı, galiba İkinci Dünya Savaşı'nın nedenleri de buna ön ayak oluyor, yabancı düşmanı gözükmemek için, herhangi bir yabancının yasadışı eylemlerine göz yummak durumunda bile kalıyorlar.

Birinci nesil için özellikle dil, büyük bir sorun olmuştu. İkinci nesil için de durumun farklı olduğu iddia edilemez. Kırsal kesim insanı olan erkekler, ailenin bütün yükünü sırtlarında getirmişlerdi. Memleketlerindeki bütün bağları kopartmışlardı. Almanca bilmedikleri gibi, Almanya hakkında da hiçbir bilgileri yoktu. Hekimler "bilinç bulanıklığından" söz ediyorlardı.

Eğitim düzeylerinin düşük olması bu sorunları halletmelerini engelliyordu. İkinci nesil denilen çocuklarına, bu tanıma-

dıkları yaşamda onların yaşamı için bir yol gösterebilmeleri neredeyse olanaksızdı... Sorunlar asıl şimdi başlıyordu...

Geçmişteki sergilerimden birinin adı "İptal-Kayıp Nesil" idi. Birinci nesilden işçileri fotoğraflamış, Tophane'deki İş ve İşçi Bulma Kurumu önünde çektirdikleri vesikalıklarla karşı karşıya koymuştum. Diğerleri "kazanan nesil" miydi? Bilemiyorum...

Bildiğim, senelerdir Türklerin "bizler buraya getirildik", Almanların ise "sizi buraya getirdik" demesidir. Bu, en azından Türkler açısından doğru değil. Demek ki burada "niyet" yanlış telaffuz ediliyor. Buraya getirilenler Türkiye'deki İş ve İşçi Bulma kurumuna gidip, günlerce, haftalarca kuyrukta bekleyerek Almanya'ya gelmek için müracaat etmişlerdi. Almanlar tabii ki "gelin" dediler. İşverenlerin ucuz işgücüne ve sadık insanlara gereksinimi vardı.

Sözün burasında Türklerin, Almanlara, Almanya'ya küskünlüğünün, kırıklığının, yıllarca beslenen umutların boşa çıkmasından kaynaklandığını söyleyebilir miyiz? Anımsatalım, 1961'in ekim ayından itibaren, gemiler, trenler, uçaklar Avrupa'ya doğru yola çıkmışlardı. Bu araçlara binip binmemekse bizim meselemiz değil miydi? Çünkü her kim bir diğerini dışlayabiliyorsa, kimi gerçekler karşısında kayıtsız kalmakta direniyor.

Bu yetenekler çok hızlı gelişiyor. Karşımızdakinin gerçeğini anlamaya ve dinlemeye istekli miydik? Ama ondan bizi dinlemesini ve bizi anlamasını istiyoruz... Bir anlamda, kendi gölgemizden bile korkarak yaşadığımız bu ülkede, böyle bir sürgünü, zorunlu olarak biraz da bizzat kendimizin seçtiğini unutmamamız gerekiyor.

Gerisi boş sözler!

Tüm konut bu odadan ibaretti

Tüm konut bu odadan ibaretti. Altı kişiydiler. Anne ve dört çocuk henüz göç etmişlerdi. Anne ile baba utandıkları için fotoğrafta yer almak istemediler. Tuvalet ("Plumsklo" deniliyordu, bunun Türkçesi yok, "Plums" sözcüğü ise "Cuppadak düşüş" olarak çevrilebilir; bu tür helalar ülkemizin köylerinde hâlâ bulunmaktadır) ve lavabo bahçedeydi. Ayrıca tulumba ile su çekiliyordu. Banyo veya duş da yoktu. Yemek, fotoğrafta da görüldüğü gibi yerde yeniliyordu. Bu odada yatılıp kalkılıyordu ve hepsi hepsi 11 metrekare idi. Ev sahibi "Yabancılar Polisi" için gereken yeterli konut belgesini vermişti. Kira bedeli bana söylenmedi.

Çocuğun korkulu bakışlarını nasıl değerlendirmeli?

(Sol taraftaki fotoğraf ise, diğer fotoğrafın çekildiği kente 70 km uzak başka bir kasabada çekildi. Sorun aynı sorun. Hane sakinlerinin sayısı 3 kişi daha fazla.)

Serol Teber, şöyle düşünüyordu:

"Kendisinin tümünü anlamadığı bir ortamda güvensizlik başlıyor. Bir tür iç huzursuzluk başlıyor. Bir matlaşma durumu... Durgunlaşma, donuklaşma, rahat hareket edememe... Belli bir süre sonra normal kişilikte belli bir ruhsal gerilim ortaya çıkarıyor."

Sözün burasına girip şunu söylemeliyim: Ben, böyle şeyler anlatıyorum, ama kendimi hiçbir zaman, fotoğraflarını çektiğim bu insanlardan farklı görmedim. Yazdıklarım kendi iç dünyamın süzgecinden geçmektedir. Bu durumu açık yüreklilikle ifade etmek istiyorum.

fransa

r. firdevs gülmez | paris
f.gulmez@platformdergisi.net

Je T'aime Paris...

Paris'i solumak, Paris'i yaşamak... Tarihi şehrin merkezine yaptığımız seyahati ruhumuzla yazmaktır aslolan. Arkadaşımız **R. Firdevs Gülmez,** aşkların şehri Paris'i yazdı...

"Respirer Paris , cela çonserve l'âme"
Victor HUGO

"Paris'i solumak, ruhu kaybetmemektir" der Victor Hugo, büyülü şehir için...

Modanın merkezi, nice hikayelere, nice şiirlere ilham olmuş rüya gibi bir başkent, dünyanın yedi harikasından biri olan Eyfel Kulesi'ne sahip belki de İstanbul'dan sonra dünyanın en güzel şehri..

Işıl ışıl meydanları, dünyaca ünlü müzeleri, sanat merkezleri, entelektüellerin doldurduğu ünlü Fransız kahveleri, parkları, bahçeleri ve bunları dolduran kalabalık insan topluluklarıyla şehir, okunası bir söylemdir. Kendi sakinleriyle konuşan, yaşayanların, orada nefes alarak, dolaşarak, bakarak kendisiyle konuştuğu bir söylem.

Paris'i solumaya başlarken, diğer tüm şehirlerde olduğu gibi hayatın gerçeğini kapsayan kültürel ve ruhsal bütünlük yapısıyla ele almak, görsel dünyayı hissetmek, örümcek ağını andıran yollarında her adım atışta, tarihi şehrin merkezine yaptığımız seyahati ruhumuzla yazmaktır aslolan. Geçmişin tozlu sayfalarından çıkarmak Moliere'i, Corneille'i, Racine'i ve sonra sarmak vücuda kalın bir manto misali satırlarını ... Ve zamana yenik düşmek Arnavut kaldırımı parke taşlı sokaklarında büyülü şehrin. Geçmişle bugünün, eski ile yeninin karıştığı, gecelerini binbir gece masallarından alan ışıklandırılmış yüzüyle şehir, bugünün ışıltılı dünyasının görsel efektlerinden biridir artık.

Uzun cümleler sıralamasında küçük tümce parçacıklarının ayırt edilmeye çalışılması gibi şehri bir dantel misali süsleyen köprülerin, meydanların ve caddelerin ayrı birer tarihi, birer hikayesi vardır. Nedense hep "Paris" denildiğinde ilk akla gelen Paris halkının "Demir Bayan"ı Eyfel Kulesi'dir. Ancak Fransızların çoğu, şehrin ortasında devasa büyüklükteki bu "demir yığını"nı çirkin bulmakta, dev bir sokak

Ayrıntılı bilgi için:
www.hurriyet.de

frei. jung. integrativ.

lambasına benzetmektedirler. Gün içinde onu görmemek için çeşitli alternatifler aramaktadırlar. Bunlardan en meşhuru ve en geçerli olanı kulenin tepesindeki restauranttır. Kulenin görülmediği yer kulenin kendisidir. Bu yüzden öğlen yemek paydoslarını burada geçiren Fransızların gün geçtikçe çoğalması, şehrin güzelliğini seyrederken kulenin görülmemesini sağlayan tek yöntemin bu olduğuna kanaat getirenlerdir.

Birçok yazara ilham kaynağı olmuş Eyfel'in tarihi oldukça eskiye dayanır. 1789'daki Fransız devriminin yüzüncü yılını kutlamak ve ülkenin sanayi gücünü dünyaya tanıtmak için Gustave Eiffel tarafından dikilen bu çelik yapı, yüzyıllardır ayakta kalmayı başarmıştır. Her ne kadarda sevilmese de, yılda yaklaşık 20 milyon turisti cezbeden kuleden, şehri en iyi şekilde görmeyi başarmaktayız. Demir Bayan'ın en tepesinde bulunan etrafı cam bir kafesle çevrilmiş olan manzara platformunun duvarlarında, dünyanın başkentlerine olan uzaklıkların belirtildiği tablolarla yaşadığınız ülkeye ne kadar mesafede olduğunuzu anlamanız hiçte zor değil. II.Dünya Savaşı sırasında yürüyerek kuleye çıkmak zorunda kalan Adolf Hitler'in aksine şimdi çelik halatlı asansörlerle Rönesans kokan şehre olan bağlılığını sergiler bu kule. Buradan dünya zenginlerinin göz bebeği olan Champs Elysees bulvarına uzanmak, ülkenin seçkin kesiminin tüketim çılgınlığındaki son noktalarını anlamak açısından önemlidir.

Noel yaklaştıkça bir gelin gibi süslenen bulvarın sağlı sollu göz kamaştırıcı dükkânlarında hiç bitmeyecekmiş hissini veren alışverişler, kaldırımlara yığılmış onlarca yüzlerce Noel kutlamaları için satılan cam ağaçlarının arasında kendine yol bulmaya çalışan insanlar. Burada, bu mekânda olmak için can atan insanlar... Herkesin içinde yaşattığı bir Paris ve herkesin içinde yaşadığı öteki Paris... Buna en güzel örnek, tüketim çılgınlığının doruk yaptığı, dünyanın sayılı caddelerinin arasında bulunan bulvarın üzerindeki George V. metrosunun bir eşi, şehrin diğer yanında saklıdır. Madalyonun diğer yüzüdür burası. Strasbourg St. deniş metrosundan çıktığınızda edindiğiniz izlenim, şehrin öbür yüzünden çok farklıdır. Bambaşka bir mekândır gördüğünüz. Göçmenlerin kalabalık olarak yaşadıkları mahallede insanlar, kaygılı, telaşlı, yorgun ve koşturmalı halleriyle dikkat çekerler. Hayatın ağır yükü, şehrin ağır yaşam şartlarından nasibini almış "bir diğeri"nin ifadesidir yüzlerden okunanlar. Trajik olduğu kadar, mutlu-mutsuz ikilemi içinde gidip gelen toplulukların bir arada yaşadığı serüvenden ibarettir şehir diğer yakasındaki yaşam. Kalabalıkların çileli ve zorunlu şehir yaşantısındaki feodal çekişmelerin gücü ve bu gücün kişisel psikolojiye yansımalarıyla dolu lirik anlatımlarla süslüdür hayat. W. Shakespeare'in satırlarından sızan, kişilik trajedileriyle anlatılmış toplumsal çelişkilerdir oysa evrensel olan yaşanan mekânlarda.

Şöyle bir İkinci Dünya savaşı sonrası Avrupa'sına göz attığımızda, ortaya çıkan ekonomik yapılanma yıllarında, kapılarını göçmenlere sonuna kadar açan bir Avrupa görmekteyiz. Göçmen işçileri, bir kurtarıcı gözüyle bağırlarına basan ve daha sonra içinden çıkılması imkânsız sorun yumağına dönüşmelerinin sancılarını yaşayan ülkede yabancılar, şehrin oldukça uzağında bir mekanda bir arada tutulmaya çalışılmaktadırlar. İşte Strazbourg St.Denis de bu mahallelerden biridir. Burada çoğunluğu Kuzey Afrika ülkeleri olan, Cezayir, Tunus, Fas vatandaşları ile Portekiz ve Türkiye'den yabancılar oluşturmaktadırlar.

Nedense insanoğlunun olduğu yerde sorunların çokluğu bilindiğinden, kendi aralarında dahi geçimsizliklerin ve rant kavgalarının eksilmediği bu mahallelerde yaşayan yabancıların ortak sorunu; aralarındaki kopukluktur. Türklerin diğer grupların aksine, kendi dünyalarını oluşturduğu, sosyal hayata kapalı bir yaşam sürdürdükleri bariz bir şekilde

ortadadır. Göçmen olmanın, yabancı olmanın, toplumun "diğeri" olmanın, insan psikolojisinde açtığı derin darbelerin, toplum psikolojisine yansımasıdır bu.

Bir zamanların misafir işçisi, günün birinde geri dönecek diye bakılan grupların geneli fakir ülkelerden geldiklerinden batı toplumlarına uyum olayındaki zorlukları çerçevesinde, günümüze kadar gelen banliyö sorunlarını da beraberinde taşır. Bastırılan duygular, ekonomik olumsuzluklar ve işsizliğin yer yer tavan yapmasıyla ülke bazında, yabancı kesimi belirgin bir vaziyette gözler önüne sermiştir. Bir de buna "İslami kimlik" de eklenince gerginliklerin had safhaya çıktığı bir toplum yapısı görmekteyiz. Bu durum dini değerlere kolektif hayat statüsünde yer vermeyen seküler toplumlarda "tehdit" sayıldığından, seslerin yükseltilmesine neden olmuş ve banliyö olaylarının patlak vermesine kadar ilerlemiştir.

Bir göçmen gözüyle Fransız topraklarında yaşamın ne derece zor olduğunu Strazbourg St.Denis metrosuna bağlı mahallerinde yaşayanların yüz ifadelerinden anlamak mümkündür.

Hayatın girift yollarında kendi kimliklerini kaybetmeden, çocuklarının geleceklerini güvenli, huzurlu ve rahat bir ortama bırakmak istemeleri elbette ki her ebeveynin hakkıdır. Jacobenizmin merkezi, etnik ve kültürel zenginliklerinin her zaman sorun haline geldiği ülkede, homojen bir yapılanmayı savunan Fransa politikası yelpazesi altında yaşananlar, entegrasyondan öte bir asimilasyon sorunudur. Ülke çapındaki göçmenlerin kimlik sorunları, kamuoyunun keskin bakış açısı ile üniter devlet yapı sistemiyle paralellik arz eder.

Dünyanın her yanında baş gösteren bu sorun Fransa'da da son yıllarda gündeme oturmuştur. Ancak, son zamanlarda Times dergisinde okuduğum bir yazıda, Fransız yetkililerin, Paris'i Paris yapan değerlerinin başında sosyal dengenin geldiğini, zengin-le fakirin arasındaki ayrımın Londra'daki gibi kaygı verici olmadığından söz etmeleri biraz olsun yüreğime şu serperken, kimlik arayışlarının da gün gelecek sükuta ereceğinden şüphem yoktur.

Bunun yanında, her yıl ülkemizi ziyaret eden binlerce Fransız'ın İstanbul'a, Boğaz'a, Efes'e Kapadokya'ya kısaca tüm Anadolu'ya olan hayranlıkları şu götürmez bir gerçektir. Ancak ülke bazında ekonomik ve siyasi hatlarını da keskin çizgilerle belirtmek istemektedirler. İkilemleri bu yüzdendir. İnsanlar yalnızdır Paris'te. Yapılar değil. Tarihi yapılarına baktıkları kadar insanlara değer vermezler bu büyülü şehirde. Dimdik ve ilk günkü halleriyle ayaktadır Louvre Müze'si, Zafer Anıtı... Sanata, bilime, entelektüelliğe önem verilir bu diyarda. Büyülü şehrin, büyülü sokak kahvelerinde, dünyanın binbir ülkesinden gelen entelektüeller fikir alışverişlerinde bulunurlar.

Bu kahvelerde dumanı tüten "café de la crème" lerinde düşünce dünyasına yapmıştır seyahatini N.Hikmet Ran ...Gecelerini geçirdiği tek kişilik eğri tavanlı odasında duygularını kağıtlara dökmüş binlere on binlere seslenmek için..Paris'i adeta ikiye bölen Seine Nehri kıyılarında nice fırça darbelerine tanık olmuştur bir Fikret Mualla. Kendine özgü zengin düş gücünü yansıtır tablolarına o yıllarda. Ve belki de Enver Paşa'nın İttihak ve Terakki Cemiyeti'ne katılmak için Paris'in havasına ihtiyacı vardı o günlerde kim bilir...

Büyülü şehrin büyülü havasına kaptırmak kendini... Olabildiğince özgür dolaşmak sokaklarında... Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadığın parke taslı sokak kahvelerinde sohbetin tadına varmak, dumanında eski bir şarkının gizli kalmış notalarıyla yelken açmak, olabildiğince özgür işsiz limanlara...

Paris'i Paris yapan diğer özelliklerdir bunlar. Gidilesi, göresi, yaşanası şehirde..

Her şeye rağmen; "je t'aime Paris!"

erdoğan tufan
e.tufan@platformdergisi.net

Bu sene de atv'nin yıldızı parlayacak

Dergimizin televizyon programı, **Café Platform**'un Berlin'de bir Café'de doğduğunu biliyor muydunuz? ATV Avrupa Genel Müdürü **Kartal Ergür**'ün büyük desteğiyle ekranlarınıza gelen programımız, artık ATV'de...

Kartal Bey, siz şu an en çok izlenen ATV'nin Avrupa Genel Müdürlüğünü yapıyorsunuz. Ulusal bazda yayın yapan kanallarımız arasında ATV'nin çok önemli bir yeri var. Özellikle son dönemlerde ciddi ataklar yapan ATV'nin farkı nedir?

ATV, 10 yıldır Avrupalı Türklere özel yayın yapmakta ancak geçmişte yönetimsel olarak birçok badireler atlatmış, patronları değişmiş, Avrupa bölümünün yöneticileri değişmiş ancak ekranda değişen birşey olmamış. ATV her zaman izleyicilerin tercih ettiği en büyük TV kanallarından biri olmuştur. ATV'nin program yapısına baktığımız zaman geçmişte ses getiren izlenme rekorları kıran birçok diziyi yayınlamıştır. Süper Baba'dan tutun da, İkinci Bahar, Zerda, Aşmalı Konak, Bir İstanbul Masalı.. bu diziler herkes tarafında büyük beğeni kazanmıştır. Özellikle Avrupalı Türkler bu dizileri büyük bir keyifle izlemişlerdir. Avrupalı Türklerin durumuna baktığımızda onlar Türkiye'den vatanlarından ve akrabalarından sevdiklerinden ayrı yaşıyorlar ve büyük bir hasret çekiyorlar. Zaten millet olarak duygusal bir yapıya sahibiz, üstüne bir de bu özlemler eklenince çok daha fazla duygusal ve hassas oluyoruz. Bizim ekranımızda yayınlanan bu dizilerin diğer kanallardan daha çok takip edilmesinin ana nedeni de budur. Çünkü ATV, şimdiye kadar hep ha-

yatı anlatan, hayatı paylaşan diziler yaptı. İzleyiciler bu dizilerde kendilerini gördüler, aşklarını, acılarını, duygularını yaşadılar. Bu ATV'nın ana çizgisidir hatta diğer kanallarda haber bültenlerindeki polisiye haberler ATV Haber'de oldukça azdır. Daha insancıl ve keyifli haberler yer almaktadır.

Bu yayın dönemine baktığımızda ATV'de çok ses getirecek yapımlar var. Halen yayında olan ŞİLA, KADIN SEVERSE, HAYATIM SANA FEDA gerçekten izleyicinin müptelası olacağı diziler. Her bölümü bir sinema filmi gibi çekilmekte ve hazırlanmakta. Beyaz Gelincik, Aliye, Avrupa Yakası zaten şimdiden bir tv efsanesi olmuştur. Bundan birkaç yıl sonra yine ATV'nın yaptığı büyük projeleri sıralarken bu diziler onlar arasında yer alacaktır.

ATV bu sezonda tüm yıldızları birarada getirmiştir. Hülya Avşar, Hülya Koçyiğit, Sibel Can,Tarık Akan, Yılmaz Erdoğan, Demet Akbağ, İbrahim Tatlıses, Kibariye ATV izleyicileriyle buluşacaktır.

Kısacası bu sene de ATV'nın yıldızı parlayacaktır. Zaten geçtiğimiz 9 ayda, Almanya'daki Türk hanelerinde TV izlenme araştırması yapan ve tüm kanalların mutabık olduğu DATA4U'nun verdiği rakamlar doğrultusunda ATV hep lider olmuştur. Bu dönemde de bu liderliğimiz aradaki farkı açarak devam edecektir.

FOTOĞRAFLAR: PLATFORM

İzleyicinin en çok tercih ettiği kanal olmak aslında oldukça da bağlayıcı bir durum. Neticede izleyicilerin hassasiyetlerine karşı duyarlı olmak zorundasınız. ATV'nin yayın prensipleri nelerdir?

Biz bu sezonu TEMİZ EKRAN yılı ilan ettik. Avrupalı Türklerin en çok şikayet ettiği Avrupa'ya yayın yapan kanalların çok

"Temiz Ekran Yılı"

ATV Avrupa Genel Müdürü Kartal Ergür, bu sezonun hedeflerini Platform için anlattı...

Avrupa'ya yönelik haber bülteni pek çok kanalda yok ancak kendilerinden haber bulamıyor konusuna katılmıyorum. Avrupa'ya yönelik yapılan birçok program var. Ayrıca habercilik gerçekten zor ve maliyetli bir iş. Eğer Avrupa Haber yapacaksanız bunu şimdiki kanalların yaptığı gibi amatörce, alelade değil, profesyonelce yapmak gerekli. Şimdi yapılan sadece yapmış olmak için yapılan haberlerdir. Bu sebeple kısa dönemde gerçek haber bülteni yapmak için gerekli büyük bir yatırım yapmayı düşünmüyoruz, zaten gerek de görmüyoruz.

fazla reklam ve telemarketing yayınlaması..Bu tepkilerini de her fırsatta gösteriyorlar. Ayrıca reklam verenin de büyük tepkisi var. Büyük bütçeler ile hazırladıkları reklam kampanyaları izleyicinin protestosu nedeniyle izlenmiyor. Bu sene ATV olarak biz en az programlarımız kadar reklam kuşaklarımızın da izlenmesini sağlamak istiyoruz. İlk olarak ekranda çok sık gördüğünüz telemarket reklamlarının sürelerini minimum seviyeye indirdik. Ayrıca bunları tamamen reklam kuşaklarının dışına taşıdık. Bununla birlikte sadece reklamları yayınlayıp programa devam ediyoruz. Bu sene iddialı olduğumuz konulardan bir tanesi bu. İzleyicilerimiz eğer reklam kuşağında kanal değiştirirlerse programı kaçırma ihtimalleri var. Bu yüzden son zamanlarda keyifli ve kaliteli reklamları yine ATV reklam kuşaklarında sıkılmadan izleyebilecekler.

Avrupa'da Türk izleyiciler, ulusal kanallarımızda kendilerinden pek haber bulamıyorlar. Şu an "Avrupa Haber" yapan kanal sayısı çok az ve verilen haberler de doyurucu değil. ATV'nin bu konuda çalışmaları olacak mı?

Buna kısmen katılıyorum. Avrupa'ya yönelik haber bülteni pek çok kanalda yok ancak kendilerinden haber bulamıyor

konusuna katılmıyorum. Avrupa'ya yönelik yapılan birçok program var. Ayrıca habercilik gerçekten zor ve maliyetli bir iş. Eğer Avrupa Haber yapacaksanız bunu şimdiki kanalların yaptığı gibi amatörce, alelade değil, profesyonelce yapmak gerekli. Şimdi yapılan sadece yapmış olmak için yapılan haberlerdir. Bu sebeple kısa dönemde gerçek haber bülteni yapmak için gerekli büyük bir yatırım yapmayı düşünmüyoruz, zaten gerek de görmüyoruz. Çünkü yapacağınız 10 dakikalık bir haber bülteni genel yayın akışınızda hiçbir anlam ifade etmiyor. Biz onun yerine Avrupa'ya özel gayet kaliteli programlar yaparak Avrupalı Türklere ulaşıyoruz.

Peşpeşe ulusal kanallarımız Avrupa yayınlarını ayırdılar. Oysa reklam bütçesi oldukça sınırlı Avrupa'da... Ethno Marketing çalışmaları yapan Alman şirketleri Türklerin farkında. Türkiye'den bakıldığında Avrupalı Türk potansiyelini nasıl görüyorsunuz?

Avrupalı Türkler'in potansiyelini zaten biz kendimiz biliyorduk, bu potansiyeli bilmeyen ya da görmek istemeyen Almanlardı.

Ancak EURO'ya geçip ekonomide kriz olunca Almanlar da bu potansiyeli keşfetmeye başladı.

Baktığınızda birçok Türk kökenli büyük firmalar var. Ve bu firmaların hepsi bence birer başarı öyküsüdür. Yabancı bir memlekette bir yabancı olarak ve sıfırdan bu büyük firmaları kurmak her milletin yapabileceği bir şey değildir.

Sonuç olarak Avrupalı Türkler para kazanan ve kazandığı parayı keyifle harcayan aynı zamanda birikim yapabilen bir toplum. Son zamanlarda büyük Alman firmaları da vatandaşlarımıza yönelik çalışmalar yapmakta ve onları kazanmak istemektedirler. Önümüzdeki dönemlerde ise Avrupalı Türklerin önemi nin çok daha fazla keşfedileceği inancındayım.

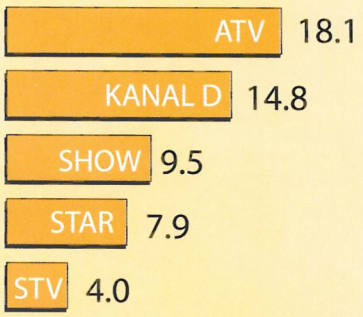
ATV Avrupa'da şu an yayınlanan Avrupa kökenli programlar dikkat çekiyor. ATV Avrupalı izleyicileri için önümüzdeki dönemde ne gibi sürprizler hazırlıyor?

Avrupalı Türklere özel güzel programlarımız var. Ancak bu dönem gayet güzel ve kaliteli bir iki program daha izleyiciler ile buluşacak. Şimdi bu programlar hakkında bilgi vermeyeyim, izleyicilerimize sürpriz olsun.

Dergimizi televizyona taşıma noktasında öncülük ettiniz. Haziran 2005'te Berlin'de Cafe Platform'un ilk adımını birlikte bir Cafe'de atmıştık. 15 Aralık 2005'te başlayan bir serüven yaşıyoruz. Artıları ve eksileriyle Cafe Platform'la ilgili ne söylemek istersiniz?

Evet, birlikte bu programı hayata geçirdik. Şu an geldiğiniz noktaya baktığımızda çok ses getiren programlar yaptınız. Bir Orhan Gencebay, bir Hitler'in Yüzbaşısı sadece Avrupa'da değil, Türkiye'de de ses getirdi. Eminim önümüzdeki dönem çok daha ses getiren programlar hazırlayacaksınız.

Türk televizyonlarının izlenme oranları

Birlikte Café Platform'u hayata geçirdik. Şu an geldiğiniz noktaya baktığımızda çok ses getiren programlar yaptınız. Bir Orhan Gencebay, bir Hitlerin Yüzbaşısı sadece Avrupa'da değil, Türkiye'de de ses getirdi. Eminim önümüzdeki dönem çok daha ses getiren programlar hazırlayacaksınız.

erdoğan tufan
e.tufan@platformdergisi.net

Devir "ekip" devri

Ekip Consulting & Services adlı şirketiyle Ethno Marketing alanında hizmetler sunan **Yıldıray Cengiz,** Ay Yıldız'ın markalaşma serüvenini başından beri yaşadı. Cengiz, Platform'a, Ay Yıldız'ın pazar yolculuğunu anlattı...

Yıldıray Bey, sizi tanıyabilir miyiz?

Memnuniyetle. 1968 Uşak doğumluyum. İlkokulu Uşak'ta bitirdikten sonra 1979 yılında Almanya´ya Gelsenkirchen kentine ailemin yanına geldim.

Burada Schalker Gymnasium'da lise diplomasini aldım, yani Abitur yaptım. Sonra Bochum Üniversitesinde İktisat Fakültesini bitirdim. Mezuniyetimden sonra öğrencilik döneminde çalıştığım Citibank'in Citifinanzberatung GmbH kuruluşunda proje yöneticisi olarak devam ettim. Bu kurumda ayrıca işçi temsilciliği (Betriebsrat) görevini de üstlendim. 1997 yılının sonlarına doğru, heyecan verici olduğunu düşündüğüm telekomünikasyon pazarında ilerlemek adına 1998'de özelleştirilen sabit hat piyasasına adım attım. Bu dönemde RWE ve VEBA ortaklığında kurulan o.tel.o communications şirketine dahil oldum. Burada Call Center, Planlama ve Raporlama gibi bölümlerin yöneticiliğini yaptım. Görevlerimin arasında ayrıca Türk kitlesi için bir ilki teşkil eden Etnik Pazarlama projesinde rol alma ve işçi temsilciliği arasında köprü rolünü üstlenme de vardı.

Ardından gelen bir teklifi değerlendirerek kurulma aşamasında olan ve E.T.H. European Telecommunications Holding bünyesinde bulunan ALO VATAN Telefondienste GmbH'ya Müşteri Hizmetleri Direktörü olarak geçiş yaptım. Almanya'nın ilk Türkçe „24 Saat / 365 Gün" hizmet veren Call Center'ini yine aynı dönemde kurup hizmete sundum. Bunun yanı sıra Dijitürk Euro gibi projelerde sorumluluk aldım. Alo Vatan'dan 2001 yılında Genel Müdür Yardımcılığı yaptığım dönemde kendi isteğim doğrultusunda ayrıldım ve ekip consulting & services'i kurdum.

Bize "ekip"ten bahseder misiniz?

Ekip consulting & services bahsi geçen kuruluşlardaki üst düzey yöneticilik geçmişimin ve edindiğim tecrübelerin ardından atılan bir adım.

"Ekip" ismi, hedeflere tek başına değil bir ekip halinde hep beraber ve daha başarılı ulaşılabileceğinin altını çiziyor. Ekip consulting & services, kurum ve kuruluşlara, Şirket Yönetimi ve Stratejisi, İnsan Kaynakları Arama ve Geliştirme, Call Center & Çustomer Care, Kültürlerarası Pazarlama (Ethno Marketing) ve Ajans Hizmetleri, Medya Danışmanlığı ve İş Geliştirme ile Proje Yönetimi alanlarında hizmet vermekte.

Sizi son dönemlerde AY YILDIZ ile bağlantılı görmeye alıştık, bu projedeki rolünüz nedir?

AY YILDIZ projesinde hayata geçtiği ilk günden beri yer alıyorum.

Ağustos 2005 ile Eylül 2006 döneminde "interim" olarak adlandırılan şekliyle Marketing ve Customer Care direktörlüğünü üstlendim.

Eylül 2006'dan beri AY YILDIZ'da Marketing ve Customer Care alanlarında Stratejik danışman olarak devam ediyorum.

Siz ve arkadaşlarınız AY YILDIZ gibi bir markanın, özellikle de Türkler için oldukça duygusal anlamı olan ay ve yıldız öğesini birleştiren bir ürünün doğumunu gerçekleştirdiniz. Neden bu isim?

Bu sorunun cevabı aslında çok basit. Ay ve yıldız yan yana geldiğinde, yani AY YILDIZ olduğunda her Türk insanı için

çok farklı ve derin bir anlam kazanıyor. AY YILDIZ, çoğumuz için hasreti, hüznü, özlemi içeriyor ve hepimizin aynı noktada birleşmesini sağlıyor.

Tabii AY YILDIZ uzaklarda yaşayan "gurbetçi" Türkler için daha da farklı bir anlam olan vatanlarını hatırlatıyor.

Özetle her Türk için içeriği dolu dolu olan değerli bir kavram AY YILDIZ.

"AY YILDIZ" ismi ilk olarak Belçika'da kullanıldı ve hayata geçirildi, ardından aynı isim altında Almanya'daki proje başlatıldı. Ve artık AY YILDIZ Hollanda'da faaliyetlerini başlatmış durumda.

Bir Alman şirketinin Türkleri kazanma adına böyle bir ürünle piyasaya girmesi, sosyolojik açıdan buralı olduğumuzun da bir kanıtı aslında. Siz de "ekip" olarak aralarında Ethno Marketing'in de dahil olduğu bir hizmeti de sunuyorsunuz. Bu alanda da son derece başarılı olarak bilinen bir işadamı olarak görüşlerinizi alabilir miyiz?

Şu gerçeğin altını mutlaka çizmek gerekiyor: Almanya'da yaşayan Türk kitlesi büyük bir güce sahip ve maalesef bu güçlerini tam olarak yansıtamıyorlar.

FOTOĞRAFLAR: PLATFORM

Türklerin iletişim alışkanlıkları göz önünde bulundurulduğunda ise bu bir kez daha anlaşılıyor. Türk kitlesi şu ana kadar E-Plus'un AY YILDIZ projesinde uyguladığı gibi bu ciddiyetle dikkate alınmamıştı. Gerek yapılan yatırımlar itibari ile, gerek güçlü marka ve imajı, gerekse tüm alt yapısı ile E-Plus burada Türk kitlesine verilmesi gereken önemin altını çizmiş oldu. AY YILDIZ, müşteri ve aboneleri ile istediği dilde, ister Türkçe ister Almanca iletişime girebilme özgürlüğüne sahip.

Gerek AY YILDIZ Genel Müdürü Doğan Çalmaz'ın gerekse sizin büyük bir özveri ve heyecanla çalıştığınızı gözlem-

ledik hep AY YILDIZ için. Sizin için AY YILDIZ ne demek?

Başarılı olmak için gereken tüm şartlar AY YILDIZ'da yerine getirilmiş durumda. Böyle bir girişimin Almanya'daki Türk kitlesinden hak ettiği desteği alması çok önemliydi. Ki bunu kısa zaman içinde hissetmemiz bizi oldukça sevindirdi.

AY YILDIZ'in başarılı olması demek, Türk insanına verilen değerin gözler önüne serilmesi ve gelecek olan başka projelerin müjdecisi demekti. Bu noktada yapılan araştırmalar AY YILDIZ'ın geldiği noktayı gözler önüne sermiş durumda zaten. AY YILDIZ sempatik, güçlü ve güven veren bir marka olarak Almanya'da yaşayan Türk'ün bir parçası haline gelmiş durumda.

AY YILDIZ sizin de belirttiğiniz gibi başarılı bir örnek. Peki böyle kapsamlı bir projenin başarılı olması için nelere dikkat edilmesi gerekiyor?

İlk başta tabii ki kalifiye ve tecrübeli insan kaynağının projeye katılması gerekmekte. Belki doğal bir beklenti gibi ama, yapılan hataların başında örneğin Türkler için şekillendirilen projeleri Türklere yakın olmayan ya da bu kitlenin içinden gelmeyen insanların yönetiyor olması geliyor. Bu vahim bir hata. Başarının şartları arasında projenin, içinde görev alan herkes tarafından sahiplenilmesi gerekiyor. Buna yatırımcısı, yöneticisi ve çalışanları olmak üzere dışardan hizmet veren üçüncü şahıs veya kurumlar da (örneğin bir reklam ajansı) dahil olmak zorunda. Ayrıca detaylı bir iş planı çerçevesinde gerekli yatırımın sağlanması ve yönetim kadrosunun yetki alanının esnek tutulması başka bir mecburiyet. Projenin operatif tarafına baktığımızda ise güçlü bir pazarlama ve satış ekibinin kurulması şart. Özellikle pazarlamanın "adapte eden" bir tarz ile değil, tamamıyla baştan yaratılması ve uygulanması gerekmekte. Bir başka deyişle, hedef kitle nerede ise ve orada olunması projenin başarısı için gerekiyorsa işe, orada bulunmak zorunlu. Bunu "360-Derece-Pazarlama" olarak adlandırabiliriz. Eğer örnek verecek olursak, görsel medya, radyo, basın, online ve dış alan reklamları kitleye ulaşma adına kullanılabilir.

Tüm bunlarla beraber sosyal angajman, özel etkinlikler ve halka ilişkiler göz ardı edilmemeli.

Bu uygulamalarda ise ulaşılmak istenen kitlenin "dili" konuşulmalı. Burada bahsi geçen konuşulan dil değil, duygusal dil. Özetle; hedef kitlenin beklentileri çok iyi analiz edilip, yine onların beklentilerine cevap verilmeli. "Biz sizi anlıyoruz" ya da "Sizin dilinizi konuşuyoruz" sloganları tek kaldığı sürece ve içi doldurulmadığı sürece anlamsız kalacaktır.

Aslen Ethno Marketing'in ilk başarılı uygulamasını Almanya'daki Türk medyası gerçekleştirmiş durumda. Tüm eleştirilere rağmen Türk medyası artık paralel bir medya gerçeğini yarattı. Artık uzun süredir faal olan basının yanında, sadece devlet televizyonu TRT değil, Kanal D, ATV ve Show TV gibi büyük medya gruplarının Avrupa versiyonları ve birçok başka kanal da yerini bulmuş durumda.

Ne gibi zorluklar var Ethno Marketing uygulamalarında? Sizin bir teziniz var; etnik pazarlamanın önümüzdeki yıllarda şu anki önemini kaybedeceğini savunuyorsunuz örneğin. Nedir bu tezinizin arkadaşında yatanlar?

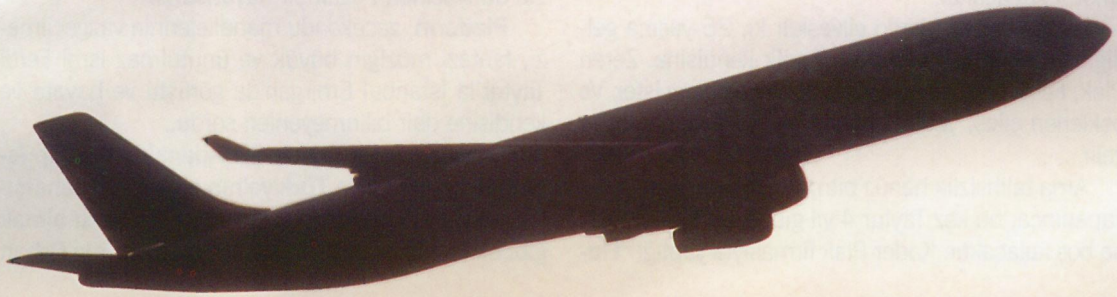
Şöyle açıklamak gerekiyor bunu; Etnik pazarlamanın temelinde çeşitli kültürel, dil ve etnik beklentilerin olması yatıyor. Birinci ya da ikinci kuşak açısından baktığımızda Türkçenin kullanılması sayesinde bu insanlara ulaşmak mümkün olacaktır.

Ama Almanya'da, Türkler yer yer kuşaklar arası çelişkiler yaşamakta; uyum konusu daimi olarak konu edilmekte, yeni kuşak farklı beklentilere doğru yönelmekte ve yeni kuşak Türkler artık Alman toplumunda kendilerine yer edinmiş durumda.

Bu gelişmeler ile birlikte Almanya'nın demografik yapısının şu anki trend ile devam etmesi durumunda gerek sayısal olarak gerekse etki olarak Türkler, Alman toplumunun çok daha derin bir parçası olacaklar. Alman pazarlama şirketleri ve reklam ajansları da bu gelişimi takip etmekteler doğal olarak. Yakın bir gelecekte artık sadece Türklerin yer aldığı ve sadece Türk medyasında yer alan reklamlar değil, tüm Almanya'yı kapsayan ve Almanca olan reklamlarda Türk insanı dahil olacak.

Böylece şu an Türk reklam ve pazarlama ajansları, Türk kitlesine ulaşmayı en iyi şekilde bilen uzmanlar olarak şu anki tekel konumlarını kaybetmek ile karşı karşıya kalabilecekler. Bunun ilk belirtileri zaten kendini göstermeye başlamış durumda.

Adı hizmet ve güvenle anılır...

ATR
Reisen GmbH
AVRUPA TURİSTİK SEYAHAT ŞİRKETİ

KENAN NALCI

H 2, 18 • 68159 Mannheim
Tel: 0621 / 28 084 - 107 74 - 0
Tel: 0621 / 107 74 11 - 17 (7 hat)
Fax: 0621 / 103 624

ferdi tayfur

Adanalı delikanlı Cumali'nin oğluydu o. Emmoğluydu ve huzuru kalmamış insanlara tercümanlık yapıyordu. Müzik hayatında sayısız talihsizlik yaşayan **Ferdi Tayfur**, şöhrete ulaşacaktı ama, ruhunun bir köşesi, hep Adana'da pamuk tarlalarında ve o çok isteyip alamadığı vitrindeki bisiklette kalacaktı.

röportaj ve fotoğraflar
sebahattin çelebi

Şehirleşmeye uyanan bir ülkeydi Türkiye o yıllarda. O zamanlar varoş kelimesi pek duyulmamıştı ve her şeye, her hayata, her köylülüğe uyan "gecekonmak" tabiri kullanılıyordu. İki göz dam evlerde "gecekondu" hayaller yaşanıyordu ve şöhret hayaliyle tutuşan Anadolu çocukları İstanbul yollarına düşüyorlardı.

Babası Cumali, oğlunun iyi bir tahsil görmesini istiyordu. Ancak zamansız bir ölüm, Ferdi Tayfur'u babasız bırakacak ve on yaşında hayatla tanışmasına sebep olacaktı. Çiftlikte çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunmak zorunda kalan Ferdi Tayfur, 17 yaşında sanatçı olma hayaliyle İstanbul'a gidecekti. Gidecekti gitmesine ama, çocuk şarkıcılarla henüz tanışmayan müzik piyasasında, kendisine yer bulamayacaktı.

Saya Plak'la anlaşıp 6 plak dolduran Ferdi Tayfur, beklediği ve umduğu başarıyı elde edemez. Satmayan plaklar üzerine, yapımcı şirket anlaşmayı bozar. Ferdi Tayfur için bu; çitfliğe, Adana'ya dönüş anlamını taşıyacaktır.

Daha sonra çeşitli şehirlerde çalışarak hayatını kazanmaya çalışan Ferdi Tayfur, abisinin bir iftira üzerine hapse düştüğünü öğrenir öğrenmez tekrar Adana'ya dönecek ve 2,5 yıl boyunca müzik piyasasından kopacaktır.

Ancak kaderin garip cilvesidir ki, 25 yaşına geldiğinde İstanbul'dan bir teklif gelir kendisine. Zeren Plak, Ferdi Tayfur'dan bir plak doldurmasını ister. Ve beklenen çıkış, yedinci plakla, yani **"Kaderimsin"**le gelir...

Ama talihsizlik henüz bitmemiştir. Yapımcı şirket kapanınca, bu kez Tayfur 4 yıl gibi uzun bir süre daha boş kalacaktır. Kader Plak firmasıyla yaptığı **"Huzurum kalmadı"** ile beklediği başarıyı yakalayan Tayfur, huzuru kalmayan kitlelerin sesi soluğu olur adeta.

Ardından 1973 ve 1974 yıllarında Görsev Plak adına beş plak yapacaktır. **Kır Çiçekleri, Bana Gerçekleri Söyle, Postacı, Mahkumların Duası ve Yüreğimde Yara Var** adlı şarkılar, dönemin fenomenleri arasındaki yerini alır. Artık Ferdi Tayfur, müzikten yavaş yavaş ekmek yeme yoluna girmiştir.

Ardından **Akşam Güneşi** adlı plağı çıkacaktır. Elenor Plak'la yaptığı **Bırak Şu Gurbeti, Alıştım, Yad Eller ve Çeşme** ile o zamanın en çok satış yapan 45'liklerine imza atar.

Dönemin trendi sinemaya da girer Ferdi Tayfur ve Çeşme ile çok daha büyük kitlelere sesini duyurur.

1976 yılında Çeşme filminin setinde tanışdığı sanatçı Necla Nazır'a aşık olur ve mütevazı, magazin dünyasından uzak bir hayat sürer.

Platform, gecekondu mahallelerinin vazgeçilmezi, fantazi müziğin büyük ve unutulmaz ismi Ferdi Tayfur'la İstanbul Emirgan'da görüştü ve hayata ve kendisine dair bilinmeyenleri sordu.

— Sayın Ferdi Tayfur. Siz Adana'dan kalkıp İstanbul'a geldiniz ve Türkiye'nin en sevilen sanatçılarından biri oldunuz. Bir kuşağın sanatçısı olmak gibi bir özelliğiniz var. Garip bir tesadüftür ki Orhan

Gencebay ile hemen hemen aynı yıllarda İstanbul'a geldiniz. Beyköylü Cumali'nin oğlu Ferdi Tayfur, içindeki müzik ateşini nasıl keşfetti?

Müzik ateşim çocukluk dönemlerimde başladı. Ben söyledim, başkaları, konu komşu keşfettiler beni. En çok onlar dinlerlerdi beni. Bir avluya otururduk, ben söylerdim onlar dinlerlerdi. 6 aile vardı avluda. Onlardan bir tanesi de bizdik. Babam öldükten sonra çok fakirdik. Amca tarafımız pek ilgilenmedi bizlerle. Teyzelerim vardı. Allah rahmet eylesin, bize teyzelerimiz çok arka çıktı. Bir tane teyzem kaldı hayatta. Öbürleri de öldüler. Annemler dört kız kardeştiler.

Ben sinemayı çok seviyordum aslına bakarsanız. Sinemada o zamanları ilk gördüğüm filmlerin arasında Zeki Müren'in beklenen şarkısı Kırık Plak vardı. Belgin Doruk rahmetlinin oynadığı filmler vardı. Orada, hatta kitabımda filan da yazmıştım. Avare filmi çıkmıştı o zaman. Ortalığı kasıp kavuruyorlardı. Hatta rahmetli Raj Kapoor'un taklidini yapardım küçükken. Orda keşfettiler sesimin güzel olduğunu.

— Hangi şarkıları söylerdiniz o dönemlerde en çok. Kendi besteniz yoktu tabi değil mi?

O zamanları türküler filan okurdum. Benim çocukluk zamanlarımda bugünkü fantezi müzik olayı yoktu. Türk Halk Müziği, Türk Sanat Müziği vardı. Onları dinlerdik. O türkülerden filan okurduk yani.

— Peki, ailenizde belli bir müzik altyapısı olan kişi var mıydı?

Rahmetli dayım Hak aşığıydı. Şairdi kendisi. İsmail Çelik. Hatta onun bir sözünü de şarkı yapmıştım. "Açılmadım güller gibi, unutmadım eller gibi, boz buladı seller gibi, çağladığım senin için."

— Evet, hatırlıyorum bu şarkıyı.

Rahmetli dayımın sözleridir bunlar. Daha birçok şarkı sözleri vardı ama bulamadık. Darmadağın oldu tabi her şey. Sadece bunlar kaldı.

— Annenizde filan böyle bir yetenek yoktu tabi, değil mi?

Annemin sesi de gayet güzeldi. Belki de sesim de oradan gelmiştir.

— Babanız sizin için bir idol gibiydi. Delikanlı bir adammış babanız öğrendiğimiz kadarıyla. Boşluğunu çok hissetmiş olmalısınız. Ne dersiniz bu konuda?

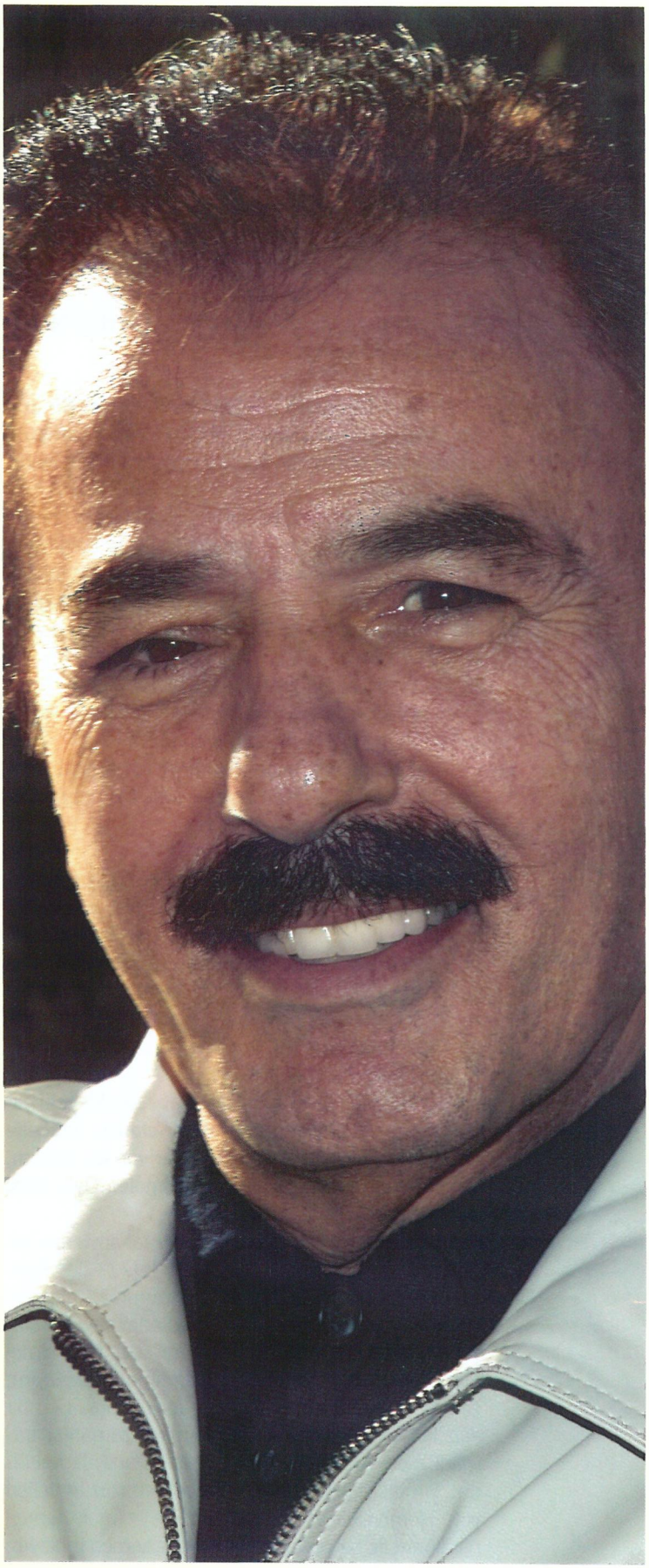
Çok delikanlı bir adamdı. Çok hissettim evet.

— Ne hatırlıyorsunuz babanızla ilgili?

Babamın olmaması bize de tesadüf etti. Bu âlemde milyonlarca insanın babası yoktur. Milyonlarca insan babasız kalmıştır. Onların içlerinden biri de bizlerdik. Hep işte kendi kendime sorardım niye biz?

— Yetim olarak büyümek insanı çok ezen bir duygudur değil mi?

Allah kimseyi kimsesiz yapmasın. Bu çok önem-

li bir şeydir. Arkasız yapmasın. Adama tokat atmışlar, "ah arkam" demiş. Öbürü demiş, "Ben sana tokat atıyorum, neden ah arkam diyorsun?" O da demiş ki, "Ah benim arkam olsaydı sen bana tokat atabilir miydin?" Hayat böyledir yani. Bu kimsesizliğin, arkasızlığın içerisinde bir de fakirlik girdiği zaman tam bir cehennem hayatı gibi bir şey oluyor yani. Geçenlerde Necla Hanım (Necla Nazır) bana soruyor, diyor ki "Bir daha çocuk olmak ister misin?". Ben dedim asla olmak istemem. Bilmiyorum ki çocukluğun ne olduğunu. Yaşayamadım çünkü.

— İbrahim Sadri'nin Kırmızı Araba diye bir şiiri var. Belki dinlemişsinizdir.

Belki.

— İşçi Süleyman'ın oğlu Cevahir diye. Bir araba görüyor vitrinde, onu istiyor. Babasının parası olmadığı için alamıyor. Sizin de böyle bir hikâyeniz var değil mi?

Var. Ben Bisiklete bakardım. Üç tekerlekli bir bisiklet görmüştüm. Gelir gider o bisiklete bakardım. Bir ara amcamın yanına takılmıştım, sekiz, dokuz yaşlarında iken. Amcam beni terzi dükkânında çırak olarak vermişti. Evet... (İç çekiyor) Hep gider o vitrine bakardım.

— Sonra alabildiniz mi o bisikleti?

Alamadım. Hiç oyuncağım olmadı benim. Hayatım boyunca hiç oyuncağım olmadı.

— Selami Şahin de aynı şeyi söylemişti bize. Aynı ifadeyle. "Hayatım boyunca hiç oyuncağım olmadı" demişti...

Olmadı benim de...

— Türkiye'de bir dönem Anadolu'dan gelip İstanbul'da şöhreti bulan sanatçı furyası vardı. Zamanla bu biraz değişti. Toplum da değişti tabi buna paralel olarak. Şu anda mesela popçulara çok ciddi bir rağbet yok. O ateş de düştü.

Popçular da bitti mi?

Ciddi bir düşüş var.

Ben takip edemiyorum aslında.

Şu anda yerde mantar biter gibi sürekli yeni sanatçılar çıkıyor. Bir müzik adamı olarak, neticede toplumsal bir gelişmeyi de gösteriyor bu durum. Anadolu'dan kalkıp İstanbul'a gelmeler. Öyle değil mi?

Ben her zaman böyle sakızlı bir laf söylerim devamlı. Bir hatıramı anlatırım. 1971 ile ilgili. 1971'de yapmış olduğum "Huzurum Kalmadı" 45'liği ile ilgili. Temeli insanın ne kadar sağlam oluyor düşünün. "Huzurum Kalmadı" şarkısını şimdi bilmeyenler yok herhalde. Efendime söyleyeyim, çıktığım zaman bütün ne kadar insan varsa hep bir ağızdan okuyorlar bu şarkıyı. Ama o zamanlar tutmadı mesela. Ama ne oldu o şarkı bana, temel oldu. Şimdiki gelip geçen arkadaşlarımızın temelleri yok. Hemen bir şarkı ile bir yerlere gelmek hemen bir albüm ile bir yerlere sıçramak ve hemen toplayıp,

osmanlı

Refiğ'in "Gurbet Kuşları' filmidir. Şehre giriş hikâyesini görsel olarak en iyi anlatan göç filmlerinden biridir. Taşı toprağı altın olan İstanbul'a göç eden Maraşlı bir aile büyük kentin olanaklarından yararlanıp zengin olma hayali kurarlar. Fakat bu hayalin gerçekleşmesi çok zordur. Çünkü aile kentin ekonomik düzenine, farklı yaşam ve ahlak anlayışına ayak uyduramaz. Kent yaşamı içinde gittikçe dağılıp kaybolmaya başlarlar. Kızlarının intiharı aile için son darbe olur. Tek çözüm Maraş'a geri dönmektir. 2003 yılında Türkiye'de son 40 yılın en iyi 5 filminden biri olarak Antalya Altın Portakal Ödülünü aldı. Zaten çevrildiği 1964 yılında da 1. Antalya Altın Portakal film festivalinde en iyi film, Halit Refiğ'de en iyi yönetmen ödülünü almıştı.

Siz'in...

Yolculuğunuz Haydarpaşa'da bitmiş!

Ve Gar'ın Güney'e bakan, deniz tarafındaki kapıdan, içeriye süzülen ışığın ve burnunuza buram buram gelen deniz kokusunun arasından çıkıp, merdivenlerde şöyle bir durup baktığınızda; sizi Kız Kulesi'nden Galata Köprüsü'ne, oradan Ayasofya'ya ve Prens Adaları'na kadar açılan panoramik bir manzara karşılar. Trenin düdüğü, onun yoğun demir kokusu arkanızda kalmıştır. Kulaklarınızda vapurların düdükleri çalmaya başlar ve belki de aklınıza Yahya Kemal Beyatlı'nın "Sessiz Gemi" dizeleri geliverir ;

Artık demir alma günü gelmişse zamandan,
Meçhûle giden bir gemi kalkar bu limandan.
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.
Rıhtımda kalanlar bu seyâhatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli,
Bîçare gönüller! Ne giden son gemidir bu!
Hicranlı hayâtın ne de son mâtemidir bu!
Dünyâda sevilmiş ve seven nâfile bekler;
Bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler.
Bir çok gidenin her biri memnun ki yerinden,
Bir çok seneler geçti; dönen yok seferinden.

Giden mutlu ise dönmesin!

Siz gurbeti yaşamak üzere iseniz ya da yaşıyorsanız, hiçbir şeye aldırmadan...

Şunu deneyin ve varın Haydarpaşa'nın tadına...

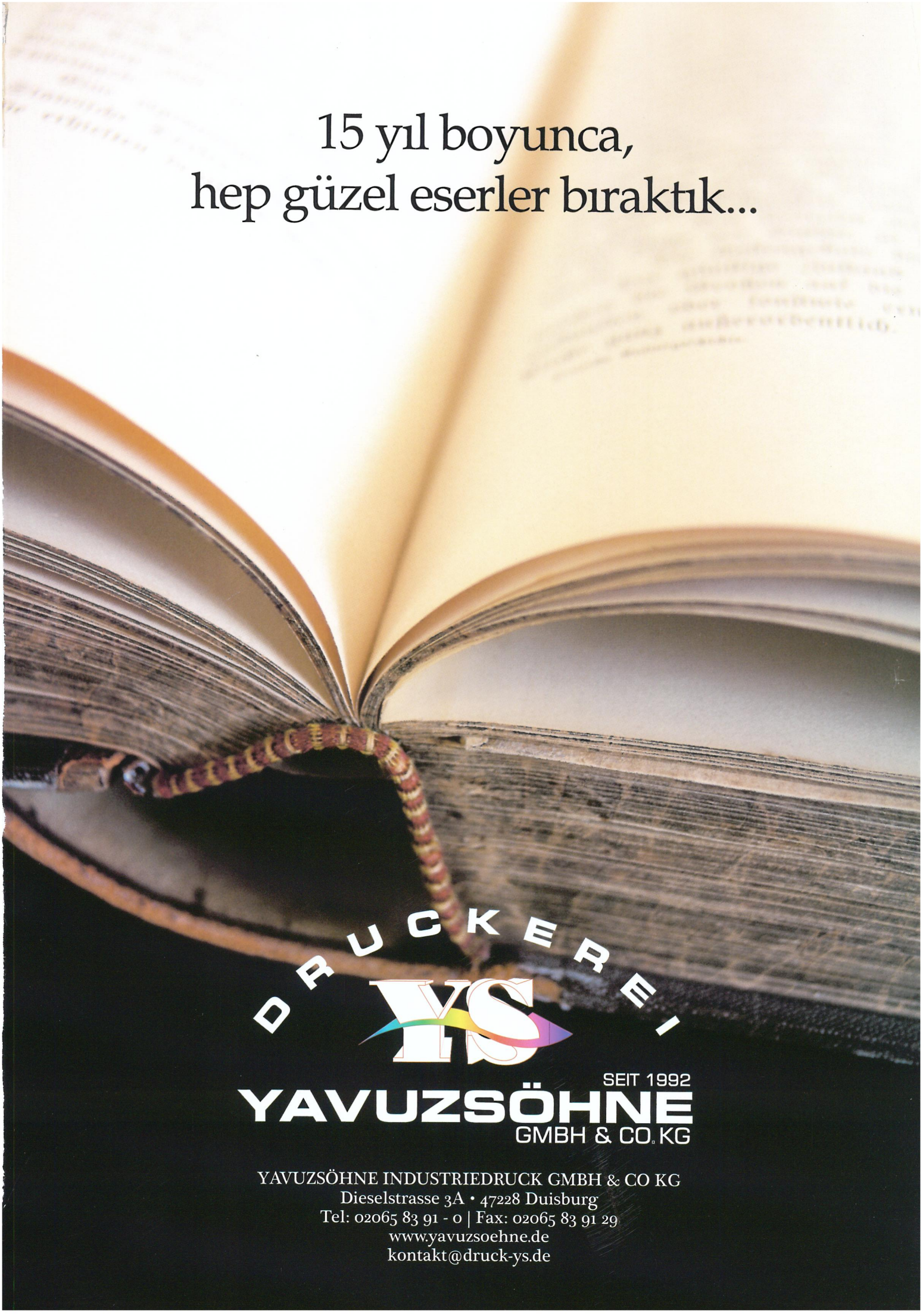
Bakın Güney cephesinde ki kocaman saate, saatin kaç olduğuna aldırmadan...

İçeriye doğru yürüyün, hiç korkmadan dinleyin trenin düdüğünü, ne kadar yüksek sesle öttürse de...

Oradan bekleme salonuna geçin, belki diğer yolcularla oturup onları biraz yüreklendirirken birlikte bir çay içersiniz...

Belki biraz daha yüreklenip Garın restoran'ında bir kadeh rakı içersiniz, alabildiğine ses çıkaran tren düdüğünün inadına..İstanbul'un vezirinde...

15 yıl boyunca,
hep güzel eserler bıraktık...
DRUCKEREI
YS
SEIT 1992
YAVUZSÖHNE
GMBH & CO. KG
YAVUZSÖHNE INDUSTRIEDRUCK GMBH & CO KG
Dieselstrasse 3A • 47228 Duisburg
Tel: 02065 83 91 - 0 | Fax: 02065 83 91 29
www.yavuzsoehne.de
kontakt@druck-ys.de

Werbeagentur Erk Güner

Minimum fiyata, maksimum emniyet!

Resimde CHOICE modeli görülmektedir.

Vito'nun sunduğu özel modeller: WORKER ve CHOICE

► Kalite ve fiyat uyumunun bir arada olması çok az görülen bir birleşimdir. Ancak, Mercedes-Benz bunu bir prensip haline getirmiştir. Birçok ekstraları satış fiyatının içinde barındıran Vito, kalitesinden asla ödün vermemekle beraber, zor yol koşullarında bile her yere zamanında yetişir. Her bütçeye ve branşa uyum sağlayan Vito, olağanüstü tasarımı sayesinde de tek kelimeyle benzersizdir!

► Süper bir fiyata sahip olabileceğiniz Vito, iş hayatının getirdiği tüm zorlukları göğüsler. Vito, yüksek yükleme hacmi, benzersiz konfor özellikleri ve standart sunulan üstün güvenlik sistemi ile her zaman farkını ortaya koyar. Başka bir deyişle; Vito yalnızca gönül işi değil, aynı zamanda çok hesaplı bir iştir. WORKER ve CHOICE ile ilgili ayrıntılı bilgi için hemen bir Mercedes-Benz Temsilciliği'ni ziyaret edin.

Mercedes-Benz